

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 73

CENA 4.000 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Aesch, Švedska 10 Skr

SMRT JE MOJA LJUBAVNICA

DEREK FINEGAN

SMRT JE MOJA LJUBAVNICA

Derek Finegan
SMRT JE MOJA LJUBAVNICA

Izdavač:
DEČJE NOVINE, Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1989. DEN PRESS

NINĐA 73 — JUN 1989. GOD.

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32230 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-247, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257319-03292, Štampana »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

SMRT JE MOJA LJUBAVNICA

— Kako je i kada ninducu nastao — reče Šimaza — tajna je već odavno zapretana pepelom vremena. Jedino što se o nindama pouzdano zna to je da postoje. Još uvek. Žao mi je, ali to je sve što mogu reći.

— Prokletstvo, i ninde su ipak ljudi! I oni moraju imati slabih tačaka! Kako je sa novcem? Ženama? Slavom?

— Slava i novac ih ne zanimaju. Ili bar ne na isti način kao obične ljude. Što se žena tiče... za njih važi ona stara japanska izreka koja kaže da je smrt jedina prava ljubavnica savkog ninde...

Posetilac je nekoliko dugih trenutaka zurio u okruglo Šimazino lice, samo upola osvetljeno žutom svetlošću lampe u uglu antikvarnice, jedne od onih malih radnji ispunjenih pre dmetima nastalim u zemlji na drugoj strani okeana, radnji kojih ima gotovo na svakom koraku u onom delu San Franciska, koji se s pravom naziva Japanski grad.

Iako su obična staklena vrata razdvajala unutrašnjost antikvarnice od Ulice Elis, buka saobraćaja bila je na neobičan

način prigušena, gotovo kao da se dva čoveka nalaze na stotine milja udaljenosti od središta bučnog grada. Ili možda u pitanju nije bio prostor, već vreme; možda je samo jedan korak sa bučne ulice u smirenu atmosferu male radnje bio dovoljan da čoveka iz dvadesetog vrati u petnaesti ili šesnaesti vek, u vreme kada se i začelo ono o čemu je nepoznati posetilac tako žarko želeo da dozna nešto više.

— Žao mi je — ponovi Šimaza. — To je zaista sve što mogu da kažem...

— Sve što MOŽETE da kažete, mister Šimaza? — nepoznati je imao uho za jedva primetne nijanse u glasu Japanca. — Ili sve što SMETE da kažete?

— A zar to nije svejedno? — fini osmeh, jedan od onih koji stroga japanska etika preporučuje čoveku koji ne želi da se izjasni do kraja. — Krajnji ishod je potpuno isti po vas, zar ne?

— Da — zamišljeno reče nepoznati. — Tako bar izgleda...

Njegova ruka zaroni u izrez sportskog sakoa drečavih bo-

ja, čiji je kraj, međutim, pokazivao da u unutrašnjosti nosi etiketu jednog od skupljih muških butika u gradu. Kada je ponovo izronila, dva prsta stezala su dug, beli koverat.

Nepoznati tiho spusti koverat na tezgu pred Šimazom.

Ovaj kratko pomeri glavu levo-desno, samo jednom.

— Ne — reče tiho. — Takva vrsta informacije koju vi želite ne može se kupiti novcem...

— Pogledajte u koverat, Šimaza.

Ukočenog lica, ali sigurnih pokreta, Šimaza otvori koverat. U njemu se nalazila samo jedna fotografija. Duga i uska, očevidno izrezana sa neke slike normalnog formata.

Ponovo je odmahnuo glavom.

— Ne, mister. Ni ovom slikom. Ma koliko me pogađala, jer znam da je Dorin mrtva.

Nepoznati se suvo osmehnu, ali mu je lice i dalje bilo u seneci.

— Pretpostavljam da tu negde imate lupu, mister Šimaza. Mislím da ćete otkriti nešto veoma zanimljivo ako pogledate malo bolje novine koje na slici vaša kćerka drži u rukama.

Šimazine ruke konačno zadržale dok je preturao po fioci pod tezgom. Izvukao je odnekud lupu i nagnuo se sa njom u ruci nad fotografiju, pomerajući je po tezgi tako da više svetlosti padne na nju.

— Datum, mister Šimaza —

tiho reče nepoznati. — Pogledajte datum na novinama.

— Šesnaesti april — s nevericom reče Japanac. — April...? Ovo je vešta fotomontaža, zar ne? Ne mogu je videti, ali to može biti samo montaža, jer... jer...

— Jer vi mislite da je vaša kći Dorin umrla u januaru?

Sada je Šimaza drhtao čitavim telom, iako mu se na licu videlo da ulaže mnogo napora da to prikrije.

Gledao je nepoznatog pravo u oči, stežući mršavim prstima ivicu tezge.

— Mister, ne znam razloge za... za jednu tako okrutnu šalu, ali vas molim da me poštedit.

— Ovo nije šala, Šimaza. Dorin je živa! ŽIVA, čoveče!

— Ne, to ne može biti! Ona... ona je...

— Sve to bio je trik da je uklonimo na neko vreme iz optičaja, Šimaza. Policija i FBI bili su joj za petama. Niste to znali?

— Policija? I moja Dorin? Gluposti!

Nepoznati se nasmeja kratko i resko, osvrćući se oko sebe.

— Vidim da ne znate da je vaša draga mala Dorin živela dvostrukim životom. Imate li, možda video u ovoj prćvarnici? Vidim da vam je potreban jači dokaz od ove fotografije...

Šimaza je podsećao na čoveka koji se budi iz dubokog sna.

— Video?

— Da, video — uređaj. Možda u kancelariji? Ili...?

— Imam video u kancelariji, ali...

— Dodite, Šimaza. Treba da vidite — i čujete — još nešto.

Slepo pipajući rukama po tezi, Šimaza pokuša da dohvati sliku, ali mu je nepoznati hitro povuče van domašaja.

— Ne, ovo će ostati kod mene. Ne bi bilo dobro da se neki od dži-mena dokopa ove sličice. Nisu nešto naročito ti momci, ali su sada naučili da se služe bar lupama, ha-ha-ha!

Spotičući se na ravnom podu, Šimaza otvori vrata susedne prostorije, propuštajući nepoznatog ispred sebe.

— Ah, tu je — zadovoljno reče nepoznati, hitro prilazeći video-uređaju postavljenom u uglu, pored televizora. — Ne bi bilo loše da zatvorite radnju, Šimaza. Ovo što ćemo vi i ja videti nije za tuđe oči.

Kao u snu, Šimaza pređe prostor do vrata, zastade jedan trenutak pred njima, pokušavajući da se seti zašto se tu uopšte nalazi, a onda sporim pokretima zaključa vrata i žurno se vrati u kancelariju.

Nepoznati se odmicao od video-uređaja, sa zadovoljnim osmehom na licu, dajući Šimazi prvi put priliku da ga bolje vidi.

Vrlo bledo lice, prvi utisak. I vrlo kratka kosa, potpuno be-

la. Čvrsta vilica, glatko obrijana i tanke usne. Oči hladne i plave, kao led planinskih glečera...

Neobično lice, nimalo u skladu sa drečavim sakoom i vrlo uskim svetlim pantalonama.

— Čujte, mister — Šimazin glas bio je slabašan. — Ova šala odista traje već suviše dugo i ja...

I ne gledajući u njega, nepoznati pritisnu dugme daljinskog upravljača. Kao u tran-su, Šimaza se zabulji u ekran.

Crnokosa devojkica ljupkog japanskog lica i divnih krupnih očiju zbunjeno je gledala u kameru, prevrćući nervozno u rukama već zgužvane novine.

Neko iza kamere mora da joj je dao znak, jer ona poslušno klimnu glavom, raširi novine i poče da čita naslove iz njih, drhtavim nesigurnim glasom, s naporom prevrćući tanke listove koji su se perverzno lepili jedan za drugi.

— »San Francisco Egzaminer« od 16. aprila — reče nepoznati, isključujući video naglim pokretom. — Nije teško naći taj broj, svaka čitaonica ga ima, Šimaza. Da li je ovo dovoljan dokaz da je Dorin živa?

Ne gledajući, Šimaza se oprezno spusti u stolicu, pokrivaјуći lice rukama. Nepoznati mu dobaci gadljiv pogled; krupne, mutne suze probijale su se između tankih staračkih prstiju, gotovo čujno kapljući na pod.

— U redu je — reče nepoznati. — Možemo li sada ponovo da razgovaramo o poslu?

Šimaza šumno ispuni pluća vazduhom i uspravi se u svojoj stolici. Oči su mu sada bile suve, iako su poslednje izdajničke suze još klizile niz bradu.

— Vratite mi moju kći. . . moju Dorin, mister?

— U neku ruku — da. Sem što će to verovatno značiti da oboje morate napustiti zemlju. FBI ima dugo pamćenje, Šimaza.

Japanac klimnu glavom.

— Da, shvatam. Pa... mislim da se to da urediti. Volim ovaj grad... ali...

— Ali ima još mnogo gradova na svetu — kratko se nasmeja nepoznati. — Koliko vidim, imate prilično novca, a Južna Amerika je ipak prilično jeftinija za život.

— Južna Amerika? Ja... ja sam razmišljao o Japanu...

— Japan? Hmm... još uvek ima nindži u Japanu, zar ne? Ne bojite se njihove osvete, Šimaza?

— Osvete? Vidim da stvarno ne znate mnogo o nindama. mister. Ako odlučim da vam pomognem, treba da se bojim osvete samo jednog jedinog nindže, onoga na čiji će vas trag dovesti. Po definiciji oni su individualci i uglavnom rade sami; nindže se veoma, veoma retko okupljaju u timove... možda je razlog i to što jedan ta-

kav tim zahteva čitavo bogatstvo za svoje usluge...

— Bogatstvo, a? — tajanstveni posetilac se zadovoljno cerio. — Novac ipak pali kod njih, a?

— Ne. Novac je samo pravična naknada za ono što čine. Ako im se posao ne dopadne, nikakav novac ih neće navesti da ga prihvate. U čitavoj toj priči izazov može odigrati odlučujuću ulogu...

— Izazov, Šimaza?

— Da, izazov. Nindžu može privući i sama činjenica da se radi o nečemu što je običnim ljudima nemoguće izvesti. Uostalom, oni sebe više i ne smatraju pripadnicima čovečanstva. Bar većina od njih...

— U redu — oči nepoznatog sada su svetlele od pritajenog uzbuđenja. — Znači li da sada možemo govoriti o jednom konkretnom nindži, mister Šimaza?

— Možemo — Šimaza duboko uzdahnu. — Pretpostavljam da posle ovog razgovora mogu videti... Dorin. Zeleo bih da napustimo San Francisko što je pre moguće...

— Jasna stvar. Bojim se samo da to neće ići tako brzo. I ja želim da se obezbedim,, znate. Moći ćete da odete tek pošto nindža stigne ovamo iz Japana.

Njegovom iskusnom oku nije promaklo da je posle prvog šoka Šimaza povratio kontrolu

nađ sobom i sada je oprezno motrio izraz na licu Japanca.

— Iz Japana, mister?

— Da. Ninđe su u Japanu, zar ne?

— Većina od njih jeste. Ali ne svi. Ne svi, mister.

Nepoznati skupi obrve.

— Nećete mi valjda reći da... da...

— Reći ću vam — Šimaza se oprezno osvrte oko sebe i spusti glas. — Jedan od njih je ovde. U San Francisku, mister!

*

* *

— Neverovatno — prošaputa nepoznati. — Neverovatno...

— Ninđe su moj hobi, mister — tiho reče Šimaza. — Verujte on je ovde, i to vrlo dugo. Uostalom, dokazi su ovde, u mom sefu. Ako želite da ih vidite...?

Posetilac nervozno baci pogled na sat, klimnu glavom i spusti se na stolicu.

— U redu, ali samo kratko, Šimaza, molim vas.

— Na žalost — osmehnu se Japanac — tih dokaza nema suviše mnogo. Videćete ih odmah, veoma su ubedljivi...

Šimaza zastade pred zidom o koji se oslanjao radni sto, pažljivo polažući svoja stopala na šare po izlizanom tepihu. Nepoznati je zainteresovanim pogledom pratio kako Japanac podiže desnu ruku u visini ramena i prstom dodiruje jedno mesto na zidu, mesto koje se

ni po čemu nije razlikovalo od ostalih.

Deo zida bešumno skliznu u stranu i Šimaza zavuče ruku u otvor, gledajući preko ramena nepoznatog sa osmehom na licu. I ovaj se zadovoljno cerio, sa rukama zavučenim duboko u džepove, zavaljen u stolici kao čovek koji se sprema da uživa u programu nekog dobrog noćnog lokala.

Pokleknuvši naglo na levo koleno, Šimaza načini polukret telom; njegova desna ruka munjevito izroni iz otvora u zidu, oči blesnuše na izbornom licu.

Kratki, široki nož teške drške napusti Šimazinu šaku u času kada je dovršio čitav taj komplikovani i savršeno koordinirani pokret telom i desnom rukom. Plemeniti čelik fijuknu u mirnom vazduhu prostorije.

Ali je i nepoznati reagovao brzinom dostojnom divljenja. Odbacujući se nogama o pod i leđima o naslon stolice, on polete prema podu, bacajući se na desni bok i istovremeno podižući levu ruku presavijenu u laktu, da mu posluži kao štit pred nožem koji mu je leteo prema grudima.

Desna ruka nestala je pod sakoom, istržući iz skrivene futrole policijski revolver kratke cevi, kalibra 32. Na ovom rastojanju metak iz tog oružja odvažće krhkog i sitnog starca sve do suprotnog zida, samo ako ga

pogodi direktno u grudni ili truh.

Pucanj odjeknu u času kad vrh noža pokida rukav na levoj mišici nepoznatog; udar metka odvoji oba Šimazina stopala od poda i odbaci ga unazad, tako da on leđima teško tresnu o zid, pogođen tačno u grudnu kost.

Nekim čudom, starac ostade u tom položaju, malo ra.irenih nogu, sa rukama čiji su prsti pokušavali da se zariju u zid kako bi sačuvali ravnotežu njegovom telu. Zubi su mu bili stisnuti, a dva oka puna vatre uperena u oči nepoznatog koji se lagano dizao sa poda. Ruka sa pištoljem sada mu je dotakla povređeno mesto na levoj mišici i vratila se odatle okrvavljena.

— Žuto kopile! — procedi nepoznati kroz zube, ponovo podižući pištolj prema Šimazi. — Prokleta žuto japansko kopile, sad ćeš mi platiti za sve! Kao što mi je platila ona drolja od tvoje kćerke!

Još uvek se održavajući u uspravnom položaju Šimaza mu se podrugljivo osmehnu, iako mu je niz bradu iz ugla usana već curio tanak mlaz krvi.

— Prokleta žuto jap. .

Nepoznati iznenada raširi oči, užasno iznenađen porukom koja mu je stigla odnekud iz dubine njegovog tela. Stresao se naglo, ispuštajući pištolj i započinjući pokret slobodnom

desnom šakom prema ogrebotini na drugoj mišici.

Smrt je bila mnogo brža. Štaviše, telo mu je već bilo ukočeno kada je čitavom težinom tresnuo o pod, podižući oblak prašine iz starog tepiha.

Ne mareći što mu krv curi iz usta, sada već u debelom mlazu, Šimaza izgovori jednu kratku i uvredljivu japansku reč koju je dosta teško prevesti na engleski.

Sklopivši oči, nekoliko trenutaka je stajao uza zid, nalik drvenoj statui, a onda je naglo otvorio oči i ukočeno zakoračio prema stolu.

Po ledenoj maski njegovog lica videlo se da poslednje ostatke snage unosi u tih nekoliko koraka, svestan da ga svaki naredni sekund približava neizbežnoj smrti. Ipak, došao je do cilja i ukočeno se spustio na stolicu, oslanjajući se rukama i grudima o površinu stola.

Slabašno se nakašljao, osluškujući kako krv klokoće u probijenim plućima, ali nije dopustio da se bol od rane pokaže na licu. Umesto toga, pridržavajući se levom rukom o sto, on se mutnim očima zagleda u brojčanik telefona do kojeg nije bilo više od nekoliko palaca.

Gurnuo je slušalicu sa aparata tako da mu se mikrofon nađe pred samim ustima. Položivši i glavu na sto, on desnim kažiprstom pažljivo i koncentri-

sano otkuca kombinaciju od sedam brojeva.

Opustio se malo u svom neugodnom položaju, osluškujući tihi signal iz slušalice. Ovim mukama će uskoro biti kraj... još svega nekoliko sekundi i dve ili tri reči, toliko snage će imati...

— Halo? — javi se prijatan ženski glas na drugoj strani žice. — Halo?

— Šimaza — reče Japanac tiho i razgovetno. — Ulica Elis, broj...

Krv mu zakrplja u grlu, prigušujući ono što je hteo da kaže. Svestan da je već rekao dovoljno, starac dopusti smrti da pride i uzme ono što joj je već minutima odricao jedino snagom svoje volje.

— Halo? Šta ste rekli? — začu se iz telefona. — Šimaza? Halo?

Nekoliko sekundi mrtve tišine, a onda mlaz krvi iz Šimazinih usta počeo tiho, kao prolećni potočić, da se sliva na pod. Možda je taj šum dopro do žene na drugoj strani, iako je to bilo malo verovatno; ona vrati slušalicu na svom aparatu, bez obzira što će on ostati blokiran sve dok neko na ovoj strani ne prekine vezu i ne vrati slušalicu na njeno mesto.

Dvadeset minuta je prošlo. U nevelikoj prostoriji nije se više čuo nikakav šum, čak ni teško kapanje krvi; čim srce prestane da radi prestaje i krvarenje iz

gotovo svih vrsta rana i povreda na ljudskom telu...

U vlažnom i toplom vazduhu Kalifornije, međutim, krv lako isparava i zato je do ovog trenutka mala kancelarija antikvarnice već bila ispunjena teškim zadahom smrti.

Neko tiho oproba bravu na ulaznim vratima radnje, proveravajući da li je zaključana. Metal kratko zvecnu i vrata se otvoriše, propuštajući nove posetioce u mračnu radnju.

Bez muke su se snalazili u mraku; jedan od pridošlica ostade da zaključa vrata za njima, drugih dvoje bez oklevanja pođoše prema tračku svetlosti koji je dopirao ispod vrata Šimazine kancelarije.

Onaj koji je išao prvi otvori ih odmah, iako bi svako drugi zastao da najpre oslušne šta se događa na drugoj strani, u nepoznatoj prostoriji iz koje je dopirao oštar i prepoznatljiv miris krvi.

Zastao je u dovratku, posmatrajući sitnu devojkicu koja je hodala za njim. — Sačekaj malo, Sumiko...

Stajao je potpuno nepokretan, samo su mu se oči pokretale, pretražujući prostoriju kao radarski zrak. Visok, širokih ramena i uskih kukova, u jednostavnoj odeći sportskog kroja. Preplanulo, ozbiljno lice, kratka crna kosa, tamnoplave duboke oči neobičnog pogleda.

Čovek koji nije običan, već na prvi pogled.

Treći čovek stiže i podiže se na prste da preko ramena onog prvog zaviri u prostoriju.

— Boga mu! — reče tiho. — Krv na sve strane. Lep početak večeri, nema šta!

Devojka, sitna i krhka, sa dugom crnom kosom spletenom na brzinu u punđu, utiša ga pokretom ruke. On poslušno sleže ramenima, iako je bio bar dvostruko teži od devojke; izuzetno krupan, moćnih ramena, sa dugom plavom kosom koja mu neuredno pada po čelu i ušima, ali hitrih i spretnih pokreta koji pokazuju da ovaj džin ume da bude i veoma opasan protivnik u borbi.

— Udite — reče prvi čovek pomerajući se u unutrašnjost prostorije. — Pite, proveriti onog tipa na podu. Sumiko, knjige, hartije u stolu, video...

Pazeći da ne izbrišu eventualne tragove, njih troje se bacije na posao, ali bez one uobičajene gužve i trke koju prikazuju policijski kriminolozi na poslu, više u želji da impresioniraju laike i svoje šefove nego što je to odista potrebno. Oslanjali su se uglavnom na svoje oči, dugo proučavajući svaki detalj pre nego što ispruže ruku da nešto dotaknu ili promene mesto nekom od predmeta.

Trajalo je to dugo, gotovo pun sat, a za sve to vreme njih troje izgovorili su ukupno de-

setak reči, i to onih najkraćih i najpotrebnijih, sporazumevajući se uglavnom pogledima i gestovima koji su svedočili da veoma dugo rade zajedno. I da rade poslove koji su često veoma slični ovom...

Plavokosi džin i devojka prvi su završili svoj deo posla i sada su stajali u uglu pored vrata, prateći pogledom svog prijatelja koji je završavao pregled hartija izvučenih iz Šimazinog tajnog skrovišta.

— U redu — reče on kratko, vraćajući se do sredine prostorije. U prolazu je vratio na njeno mesto slušalicu telefona, proučavajući još jednom njen položaj pred licem mrtvog Šimaze. — Sumiko?

— Uobičajene poslovne knjige i papiri u stolu — sleže ona ramenima. — Jedino je video nešto zanimljiviji. U njemu je još uvek kaseta na kojoj devojka — uzgred, mogla bi biti kćerka starog Šimaze — čita naslove iz »Egzaminera«.

— Ova ista devojka — plavokosi podiže usku fotografiju izvučenu iz džepa šarenog sakoja i podiže je prema svom partneru. — Štaviše, i ovde ima novine u ruci. Da imam lupu mogao bih ti reći da li se radi o istom broju kao na videosnimku, Lesli.

— Hmm... Ko je taj tip, Pite?

— Ima vozačku dozvolu i kolumbijski pasoš na ime Horhe

Emilio Manazas. Inače, ne liči mi na žitelja te dične države. Nimalo. Profesionalac, očigledno. Da sečivo tog Japančevog noža nije bilo premazano otrovom, do sada bi bez sumnje bio dvadesetak milja daleko od ovog mesta i grohotom se smejao.

— Aha — reče crnokosi Lesli. — Vidim gomilu para koju si mu izvukao iz džepova. Plaćeni ubica?

— Može biti. U svakom slučaju, dobro rukuje pištoljem. Pogodio je matorog posred grudi, iako je već bio ranjen.

— Da, to sam i ja zaključio. Ta slika je isečena. Zašto?

— Bez sumnje da se po pozadini ne bi moglo zaključiti gde je snimljena. Kako je na kaseti, Sumiko?

— Slično. Kamera je bila blizu tako da se vidi samo ono što je bilo neposredno iza devojke. Jedino što se sa sigurnošću može odrediti jeste datum na novinama koje devojka čita; biće dovoljno da se uporede naslovi sa starim brojevima »Egzaminera«.

— Da — Lesli klimnu glavom, ozbiljnih očiju. — Pa, mislim da smo ovde završili posao. Idemo, policiju ćemo obavestiti kad stignemo kući.

— Završili? — plavokosi Pit se iznenađeno osvrte oko sebe. — Siguran si da smo završili, Les?

— Završili smo, Pite. Priča

je potpuno jasna: Manazas je došao kod Šimaze da dozna nešto o nindama i poslužio se fotografijom i kasetom da bi ga na neki način ucenio. Nadam se da ćemo otkriti kako je Šimaza verovao da je ona mrtva; ili su je Manazasovi prijatelji oteli, a ovo je dokaz da je još u životu...

— O nindama? Prokletstvo, Les, otkud ti ta ideja? I zašto bi Manazas...?

— Vas dvoje niste videli hartije u Šimazinom tajnom sefu. Sve one se odnose na jednog nindu. Ta informacija bila je cena za život devojke, očigledno. Šimaza je, međutim, doneo drukčiju odluku... zbog koje sam mu zahvalan i zbog koje mu se divim...

Pti se zabulji u prijatelja mršteći čelo.

— Les... taj matori Japanac... nemoj mi reći da je on znao da... Prokletstvo!

— Da, Pite — klimnu Lesli glavom. — Šimaza je znao da sam ja — ninda.

*

* * *

Ušli su zajedno u jedan od onih malih bistroa kakvih ima bar stotinu duž Embarkadera. Lesli pomože Sumiko da se smesti za jedan od stolova za dvoje, sa pogledom na Zaliv. Onda priđe šanku, proučavajući ispod oka neobrijanog tipa sa maljavim grudima pod razdr-

ljenom košuljom, koji je leno premeštao čačalicu iz jednog ugla usta u drugi.

— Treba mi Horhe — reče Leslie tiho, naginjući se preko šanka. Sa ovog rastojanja njegov osetljivi nos i previše dobro je osećao zadah krupnog tela koje voda i sapun nisu tako skoro dotakli.

— Koji Horhe? — lice čoveka za šankom ostade nepokretno, ali mu u tamnim očima zasija oprezna varnica.

— Manazas. Sinoć je trebalo da se vidimo kod Luidija, ali se nije pojavio.

— Je li? A zašto bi taj Horhe trebalo da bude ovde, u mom lokal, ortak?

Lesli se suvo osmehnu. Tabasko Pit, njegov plavokosi ortak, imao je izvanredne veze u podzemlju San Franciska. Ako je on rekao da je pokojni Manazas često navraćao u ovaj bistro, onda je informacija morala biti stopostotno tačna.

— Da se vidi sa mnom — odgovori. — Ako mi ne veruješ, okreni Pinov broj i pitaj ga gde je Horhe.

— Pino? Ko je Pino?

Lesli uzdahnu, podižući oči ka tavanici. Njegova desna ruka, međutim, u istom trenutku munjevitom brzinom prelete šank, dohvati iznenađenog čoveka za vrat i privuče ga napred pre nego što je uspeo da iskolači oči od iznenađenja.

— Nemam vremena za gub-

ljenje — prošaputa kroz stisnute zube. — Ako se za dve sekunde ne setiš koji Pino i koji Horhe, počecu da udaram tim tvojim ružnim licem o ploču šanka sve dok i ono ne postane ravno! Kapiraš?!

— O kej, o kej! — promrm-lja uplašeno barmen, nastojeći da se oslobodi stiska. — Čoveče, baš nemaš smisla za šalu, boga mu!

Lesli ga grubo odgurnu tako da flaše u rafovima iza leđa barmena zazveketaše, kao od zemljotresa.

— Dva džin-tonika — reče — za onaj sto tamo. I kad budeš dolazio da ih doneseš, reći ćeš mi gde je Horhe. Jasno?

— Uhhh... jeste.

Osmehnuvši mu se, ali tako da mu pokaže zube, kako to obično rade holivudski gangsteri, Lesli se bez žurbe vrati do stola. Sumiko je takođe uverljivo igrala svoju malu ulogu gangsterske ljubavnice; njena izazivački dekoltirana svilena haljina i upadljiva šminka privukli su mnogo pogleda dok su prolazili Embarkaderom.

Nekoliko trenutaka kasnije barmen stiže, uplašeno motreći Lesliejevo lice. Nepotrebno je obrisao mermernu površinu stočića pre nego što je spustio dve visoke čaše na nju.

— Horhe je mrtav — reče tiho, iako su njih dvoje bili jedini gosti u ovoj polovini lokala.

— Šta?!

— Ne čitaš novine, ortak? Neki matori Japanac iz Ulice Elis ga je ubio. Glupa smrt, a?

— Zašto mi to, do đavola, nisi odmah rekao?

— Zašto? Prokletstvo, ortak, od jutros je ovde bilo šest policajaca i bar trista novinara i svima njima sam morao pričati kako pojma nemam ko je Horhe Manazas!

— Šta kaže Pino na to, prokletstvo?

— Nisam ga video. Isključio je telefon i nestao iz grada. Pino je uvek bio mudar momak, a?

— Da, da... Da sam znao da će se to ovako završiti, nikad ne bih dolazio ovamo iz Sakramenta, boga mu!

— Iz Sakramenta? Horhe je uvek govorio da tamo ima dobru ekipu.

— Davolski dobra ekipa — sa dobro odglumljenim ponosom odvratila Leslie. — A sad sam ostavio tamo dobar posao za ljubav Horheovih obećanja, a prokleti kućkin sin je dopustio da ga u međuvremenu ubiju!

— Paaa — oteže barmen — Horhe je bio momak koji je uvek držao reč. Da, gospodine moj, uvek je držao reč. Ako ti je ponudio posao ovde, onda je to sigurna stvar!

— Đavola sigurna! Njega više nema, Pino je zbrisao, a ja u ovom prokletom gradu više nikog ne poznajem!

Barmen se zamišljeno počeo prljavom krpom po obrazu.

— Hmmm... a kako bi bilo da pokušaš kod Barkera?

— Barker... čini mi se da mi je Horhe pominjao to ime, ali...

— Da — nastavi barmen usrdno klimajući glavom i ne slušajući šta mu se govori. — Barker je čovek koji ti može pomoći, ortak. Samo... znaš, on ne voli da ga uznemiravaju u ovo doba, a ja...

Lesli značajno klimnu glavom. Novčanica od dvadeset dolara stvorila se na stolu i isto tako brzo nestade u džepu barmenovih prljavih pantalona.

— Videću šta može da se uradi — velikodušno reče on, cereći se. — Vas dvoje, može još jedno piće? Kuća časti ovoga puta...

— Još po jedno, ali na moj račun! — tresnu Leslie šakom o sto. — Prokletstvo, Horhe mi je bio prijatelj, treba nešto da popijemo za njegovu prokletu dušu! Uzmi i ti sebi nešto, prijatelju... ali tek pošto budeš govorio sa tim tvojim Barkinsom... Barkerom, ili kako se već zove!

— O kej, o kej! Mislim da ću ga brzo dobiti...

Sumirao sa dubokim uzdahom vratio u tašnu ogledalo, u kojem je sve vreme razgovora proučavala svoje trepavice i ugodnije se namesti u stolici, otkrivajući dobar deo butina.

Lesli joj očima dade znak da

ćuti. Daleko u uglu, barmen je bez žurbe obrtao brojeve telefona okačenog na zidu.

— Devet — sedam — četiri — govorio je on tiho, osluškujući zvuk obrtanja brojčanika, uprkos tome što je barmen predostrožno zaklonio širokim leđima aparat — dva šest — četiri — jedan. Zapamti broj, devojčice.

Ona ćutke klimnu glavom. Sluh jednog ninde sposoban je za podvige koje će svi stručnjaci za akustiku glatko proglašiti nemogućim.

Kao i ovoga puta; uprkos buci saobraćaja na Embarkaderu, uprkos tome što je barmen govorio veoma tiho, okrenut leđima i na rastojanju od dobrih deset jardi, Lesliejeve uši uspele su da uhvate zvučne talase odbijene od zida na kojem je telefon visio.

— Kip — glasilo je ono što je čuo. — Jedan tip je maločas pitao za Džordža... Aha,, još je tu sa ženskom... Iz Sakramenta, kaže... Pa da, i ja mislim... Tvrd, čini mi se... O kej, Kip... O kej...

Barmen spusti slušalicu, zamišljeno se počea po licu onom istom krpom koju je neprestano držao u ruci, a onda se okrete gostima i klimnu glavom, zadovoljno se cereći.

— Barker želi da te vidi — reče tiho kad im je prišao. — I on misli da bi momak iz Sakramenta mogao da se upotre-

bi za neki posao, ortak.

Još jedna novčanica od dvadeset dolara na volšeban način promeni vlasnika.

— Gde i kad? — upita Leslie.

— Izadi za jedno dvadeset minuta na ulicu, ortak — Barmenov pogled skliznu niz noge devojke. — Sam.

— Vrlo dobro. I hvala.

— Nema na čemu, ortak, nema na čemu. Sve za Horheove prijatelje!

Pošto se barmen povukao u svoj zaklon iza šanka, Leslie se osmehnu devojci.

— Čekaćeš ih? — upita ona.

— Naravno. A ti ćeš za to vreme uskočiti u taksi, otrčati do kuće i uključiti tvoj kompjuter. Želim Barkerovu adresu na osnovu telefonskog broja.

— U redu. Šta da kažem Pitu?

— Ništa, inače će poleteti ovamo noseći čitav arsenal.

— I u pravu je. Čuo si šta je ovaj ljigavi tip rekao Barkeru?

— Svaku reč. Sumnjaju u mene.

— To si i očekivao, zar ne?

— Da. Ali je ovo ipak jedini način da doznamo zbog čega je Manazasu — ako je to njegovo pravo ime, jer barmen je pomenuo ime Džordž — bio potrebaan jedan japanski ninda.

— Mene više zanima nešto drugo: kako je Šimaza otkrio da si ti ninda, Leslie?

— Nisi još stigla da pregledaš njegovu dokumentaciju? Priлично zanimljiv materijal — osmehnu se Leslie, jedini ne—Japanac koji je ikada pokušao — i uspeo — da postane pravi ninda.

— Ne, nisam stigla. Novinski isecci uglavnom, koliko sam uspela da vidim.

— Isecci i nešto materijala iz policijskih arhiva do kojih je došao na ko zna kakav način. Dugo sam u ovom gradu, devojčice, i tragovi su počeli da se gomilaju. Neko je pre ili kasnije morao uspeti da sastavi sve komadiće mozaika, a moja sreća je što je to bio Šimaza, jedan od onih koji ni po koju cenu nisu želeli da zloupotrebe ono što su otkrili.

— Šimaza je bio jedan od priznatih stručnjaka za srednjovekovni Japan — tiho reče devojka. — Često su ga pozivali kao konsultanta za taj period.

— Tako je. Mora da mu je upao u oči opis jedne od mojih žrtava koji su novine objavile. Ninde ubijaju na specifičan način, Sumiko, kao što dobro znaš. Mislím da je Šimaza vrlo brzo došao do zaključka da jedan ninda deluje u San Francisku.

— To je bio samo lakši deo posla, Les. Nikako mi nije jasno kako je otkrio da si to ti! I zašto je uložio onoliko napora da te upozori na opasnost u svojim poslednjim trenucima?

— Pozivajući telefonski broj

kojeg uopšte nema u imeniku — osmehnu se ninda. — Šimaza je očevídno bio veoma spretnan čovek, i to me i zabrinjava. Nije isključeno da još na nekom mestu čuva deo onoga što je otkrio.

— A njegova kći?

— I ona je vrlo zagonetna ličnost. Verujem da je i sam Šimaza do sinoć verovao da je mrtva i da je Manazas morao da donese fotografiju i videokasetu kako bi ga ubedio da je ona još u životu i kupio informacije o meni.

— Šta ako ona zna tvoju tajnu, Les?

— Ako je zna, do sada je nije rekla Manazasovim prijateljima, inače on ne bi gubio vreme sa Šimazom, zar ne? Devojčice, vreme je da kreneš...

Ona se osmehnu, ustajući. Nagla se preko stola da ga poljubi u obraz.

— Čuvaj se, Les...

— Ne brini. Ovo će biti samo informativni razgovor, kako kažu naši prijatelji iz policije. Barker verovatno želi da vidi s kim ima posla. Ono što mi je Pit ispričao o ekipi iz Sakramenta trebalo bi da bude dovoljno da prođem tai ispit, a onda...

— A onda?

— Onda ja počinjem svoju istragu. Ljudi koji žele da dobiju jednog nindu u šake imaju velike planove, devojčice. Manazas i taj Barker samo su

sitni točkići u jednom mehanizmu koji je već stavljen u pokret.

Osmehnuvši mu se još jednom, devojka hitro izađe na suncem obasjanu ulicu, praćena mnogim pogledima. Lagano ustajući, kao da su ga dva džina s tonikom već uhvatila, Leslie se doklati do šanka i gurnu nekoliko novčanica barmenu.

— Hvala, ortak — reče tiho. — Ovo je za piće... i za tvoje piće, naravno. Viđaćemo se ćešće ovde, ako posao sa Barkerom upali... Sviđa mi se kod tebe...

— O keaj, ortak! — isceri se drugi čovek. — I mnogo sreće!

Mahnuvši rukom, Leslie mu okreće leđa, osećajući na potiljku barmenov pogled.

Niko pametan ne okreće leđa zmiji zvečarki, naravno; ali čovek koji bi to učinio, osetio bi verovatno nešto veoma slično onome što je sada osetio ninda...

*
* *

Embarkadero je ispunjen vozilima i pešacima gotovo puna dvadeset četiri sata dnevno i zato se ninda, izašavši na suncem obasjanu ulicu, koncentrisao samo na kolonu vozila koja mu je dolazila sa leve strane, bližom trakom, sa severozapada prema jugoistoku.

Pogled barmena bio je jasan: Barkera nije zanimao ni razgovor, ni susret sa »momkom iz Sakramenta«; jedino o čemu je razmišljao, verovatno već u panici, bilo je da što pre preseče sve niti koje bi ga mogle povezati sa ubijenim Manazasom.

Rafal iz kola u pokretu postao je popularan u Čikagu tri desetih godina, kao način za uklanjanje nepoželjnih, ali ni San Francisko osamdesetih ni je bio pošteđen takvih prizora. Prema tome...

Nije se brinuo za sopstvenu bezbednost, naravno; jer ninde poseduju haragei, »čulo« koje ih blagovremeno i vrlo pouzdano upozorava i na najmanji na goveštaj opasnosti. Većina ljudi osetljiva je na ono što se događa u njihovoj okolini, a naročito onih koji žive u bliskom dodiru sa prirodom. Savremena civilizacija raskida, međutim, veze čoveka i njegove okoline i samo oni najobdareniji — ili oni koji su, kao Leslie, prešli posebnu obuku proučavajući ninducu — u stanju da osećaju i najmanji poremećaj čak i u tako složenim uslovima kakve pruža bučna ulica velikog grada u rano popodne.

Zastao je na samoj ivici trotoara, dok mu je mozak bio za uzet primenom računa verovatnoće na problem s kojim će se uskoro sukobiti: ako ubica iz kola koja se kreću brzinom od

pedeset ili šezdeset milja na sat ispali rafal od, recimo, deset metaka, koliko će ljudi biti pogodeno među onima koji se u tom trenutku nađu pred lokalom iz kojeg je maločas izašao?

Ninde su spremne na svaki rizik, sve dok je samo njihova koža u pitanju, ali mnogi među njima u ovakvoj situaciji takođe ne bi oklevali. Otuđeni od ostatka čovečanstva, ne bi se uzbudivali zbog nekoliko mrtvih tela više koja bi ostala na njihovom tragu...

Ima još četiri ili pet minuta do zakazanog sastanka pred lokalom. Može li ih iskoristiti da preduhitri ubicu i spreči smrt nekoga od onih koji će uskoro bezbrižno proći ovom ulicom?

Udahnuo je vazduh duboko, malo razmrdao mišiće ruku i hitrim pokretom, prestižući prolaznike, krenuo prema uglu Embarkadera i Nort Point Strita.

Parking na malom skveru pogodan je da ubice u kolima sačekaju najpogodniji trenutak i uključe se u saobraćaj u onom času kada se na semaforu promeni svetlo i zaustavi saobraćaj na Embarkaderu. To će im garantovati gotovo prazan kolovoz na kojem će moći da razviju maksimalnu brzinu do sledećeg semafora.

Embarkadero Privej počinje na milju i nešto od ovog mesta; kad se jednom nađu u nepreglednoj masi vozila koja se

u ovom času kreće tom saobraćajnicom, nikakva potera više neće biti u stanju da ih zaustavi...

Haragei će mu reći u kojim kolima sede ubice, ali mora požuriti ako želi da stigne do njih pre nego što vozač ubaci u brzinu i naglo skrene desno, na Embarkadero...

Pogled mu je bio uprt niz ulicu, vrebajući trenutak kada će se upaliti crveno svetlo na uglu Embarkadera i Ulice Bič. Tačno četrdeset sekundi kasni je semafor će zatvoriti saobraćaj na uglu kojem se približava i propustiti vozila iz Nort Pointa.

Sada!

Još četrdeset sekundi; to znači gotovo šezdeset koraka za njega, ako mu niko od prolaznika ne bude smetao. Sasvim dovoljno...

Međutim...

Da li će ljudi koji ne poštuju tuđe živote poštovati i saobraćajne propise? Šta ako...?

Prekinuvši lanac misli, koncentrišući se samo na prizor pred sobom, ninda potrča, dugim lakim skokovima koji su ga na neki volšeban način nosili kroz masu ljudi na ulici tako da nijednog od njih nije ni dotakao.

Crveno svetlo na semaforu... poslednja kola upravo prelaze prostor na uglu dveju ulica, pre nego što nova trostruka ko

lona pohrli iz Nort Point Strita.

Škripa guma, visok, uplašen krik čoveka koji se iznenada našao u smrtnoj opasnosti. I još jedan šum, gotovo prigušen bukom snažnog automobilskeg motora.

Ubice su krenule još dok je pešački prelaz bio pun ljudi! Široki sivi »ševrolet« nekoga od njih je zakačio bokom i od bacio u visokom luku u vazduh!

Naglo skrenuvši udesno, ninda pade na koleno u uskom prostoru između dvaju parkiranih vozila. Lice mu je bilo potpuno nepomično, ali su mu oči bleštale poput čelika zagrejanog do belog usijanja.

Zanevši se, »ševrolet« savlada ugao ulice i vozač dodade gas. Poput sive senke kola proleteše pored nindinog zaklona, brzinom koja je dostizala već gotovo šezdeset milja na sat i neprestano se povećavala.

Ta brzina, međutim, nije prepreka za dobro uvežbanog japanskog nindu, čije telo, ako on to želi, može da se kreće gotovo isto tako brzo u određenom kratkom vremenskom intervalu.

Kao sada, na primer...

Stežući u desnoj ruci šuriken, jednu od onih strašnih šestokrakih zvezda od plemenitog čelika, ninda se obema nogama odbaci od tla.

Pao je raširenih ruku na zadnji deo »ševrolet«, osećajući kako se glatki lim izmiče ispod njega, nošen brzinom od šezde setak milja na sat.

Šuriken bešumno probi debeli lim, dajući mu toliko potreban oslonac. Oslonac koji bi svakog drugog naterao u smrtni strah, naravno, jer održavati ravnotežu na zahuktalim kolima pridržavajući se sa tri prsta za komad čelika zariven u komad lima podvig je pred kojim bi zavrtili glavom mnogi naviknuti da žive opasno.

Dižući pogled, ninda se zagleda u dva razrogačena oka koja su buljila u njega kroz za prijano staklo vetrobrana.

Plaćeni ubica. Jedinu na zadnjem sedištu, sa već spremnom automatskom puškom u rukama, pored spuštenog prozora na desnoj strani.

Da li je vozač primetio da kola imaju i slepog putnika? Ili je njegov pogled uprt samo napred dok mu noga sve dublje potiskuje papučicu gasa?

— Hej, Mik! — urla sada ubica na drugoj strani stakla, pokušavajući da okrene u nedovoljnom prostoru cev puške prema novoj meti. — Ovde je! Zbaci ga! Zbaci ga, boga mu!

Kola zavrludaše po praznom kolovozu, ali je oslonac ninde i dalje bio siguran. Pomažući se prstima leve ruke, on se pomeri malo naviše, cereći se u lice strelcu sa zadnjeg sedišta.

Vrlo je teško rukovati automatskom puškom ako želite da gađate tačno unazad, kroz staklo vetrobrana. Međutim, to je samo pitanje tehnike i vremena...

Izdižući se sa sedišta, strelac uspe da obrne cev puške prema nindi i na licu mu se pojavi izraz đavolskog trijumfa.

Da je bilo vremena za to, Leslie bi bez sumnje posvetio nekoliko trenutaka meditaciji o prednostima usamljenog borca nad ekipom, pa makar ona imala samo dva čoveka, kao ova ovde. Jer, upravo u trenutku kada se strelac spremao da pritisne na okidač, vozač »ševrolota« odvaži se na smeli manevar od kojeg je očekivao da će zbaciti nepoželjnog putnika sa zadnjeg dela kola...

Snažno pritisnuvši papuču kočnice, on istovremeno obrte volan, skrećući prema petlji koja će ga odvesti na Embarkadero Frivej. Gume zacvileše, protestujući protiv pritiska za koji nisu bile predviđene i »ševrolet« se zanesse, skoro poprečke izlazeći na asfaltnu traku petlje.

Ne očekujući to, strelac se zanesse na svom mestu i gotovo pade na leva zadnja vrata kola, ne ispuštajući, međutim, oružje iz ruku.

Kao i uvek, ninda je bio spreman na takav potez vozača, najavljen, uostalom, trzajem

njegovih ramena i pokretom prstiju na volanu.

Drugi šuriken stvorio se u njegovoj levoj ruci i zario u lim, spreman da primi polovinu težine njegovog tela u času kada se kola zanesu.

Lim zakreka, zarezan ivicom šurikena, bez obzira što ih je držao popreko. Leslie oseti kako mu se čitavo telo, poput ka zaljke, okreće oko te dve slabšne tačke oslonca, nošeno silom inercije. Oseti kako mu ta sila odvajja noge od zadnjeg dela kola i baca ih u stranu.

Samo na trenutak, međutim, jer vozač ponovo ispravi kola, jureći blagim nagibom uz potpuno praznu petlju.

Jedan šuriken biće sasvim dovoljan da ga sada održava u ovom položaju. Drugi...

Strelac je upravo ponovo uperio cev puške prema čoveku koji se na neshvatljiv način održavao na glatkom limu kola u punoj brzini, kada drugi šuriken polete iz ruke ninde prema njegovom licu.

Vetrobran se raspršte u hiljadu sitnih komadića i Leslie sklopi oči, ispružajući sada slabodnu šaku da se uhvati za ivicu zadnjeg prozora, ne mareći za to što će mu se ostaci pleksiglasa oko ivice zariti u kožu.

Nije ni morao, uostalom, da gleda šta se dogodilo sa šurikenom; bez obzira na neudobni položaj, iz takve blizine je-

dnostavno nije mogao promašiti.

Otvorio je oči kada su bezbrojne sitne perlice prestale da mu bombarduju lice i glavu i iskoristio oslonac desne ruke da povuče čitavo telo na više, prema razbijenom prozoru. Vozač mu i nehotice pomože u tome; u trenutku kada se staklo sručilo, on instinktivno pritisnu papuču kočnice i sila inercije gotovo ubaci nindu unapred, na zadnje sedište.

Zaglavljnjen između prednjeg i zadnjeg sedišta, strelac je tu po buljio u njega. Mrtvim očima. Jedan krak šurikena virio mu je iz nosne kosti koju je probio da bi se zario u mozak i doneo mu trenutnu smrt.

Kao zmija, ninda se stvorila na prednjem sedištu, pored vozača i ovaj vrisnu, nastavljajući da svom snagom pritiskuje papuču kočnice, dok se »ševrolet« zanosio po asfaltu.

— Mir! — oštro reče ninda. — Pazi na volan!

Čovek kraj njega imao je plamenoridu kosu, pegavo lice i upadljivo belu kožu, kakvu će sto imaju crvenokosi ljudi. Koža lica sada mu je verovatno bila bleđa nego obično, sudeći po užasu koji se ogledao u njegovim razrogačenim svetloplavim očima.

— U redu je! — reče ninda, prislanjajući mu jedan krak šurikena iz leve ruke na vrat ispod samog uha. — Osećaš ovu

igračku? Prvi pogrešan pokret i mrtav si!

— N-ne! — zastenja vozač. — Ne, ne!

— To zavisi samo od tebe. Idemo dalje, ne smeš ovde stajati, ionako smo već privukli suviše pažnje!

— K-kuda da te vozim?

— Izadi na auto-put i kreni prema petlji za Bej Bridž. U međuvremenu ću već odlučiti kuda idemo! Hajdemo, do đavola! Ovo nije igra, čoveče!

Vozač bučno proguta pljuvačku, ali pojačani motor »ševrolet« zaurila, savlađujući posle dnje jarde uspona. Prošlo je nekoliko trenutaka pre nego što je uspeo da se uključi u krajnju desnu traku na auto-putu, ali je malo kasnije vozilo jurilo ravnomernom brzinom, okruženo sa svih strana drugim automobilima.

Ne gubeći vozača iz vida, Leslie jednom rukom povuče mrtvo telo strelca, zajedno sa puškom, na pod kola. Ljudi u San Francisku obično gledaju svoj posla, ali bi mrtvo lice moglo privući pažnju jedne od mnogobrojnih policijskih patrola, a to je bilo poslednje što je ninda u ovom trenutku želeo.

— U redu? — slabašnim glasom upita vozača gledajući ispod oka nindu. — Skloni to proketo gvožđe sa mog vrata, prijatelju... Čini mi đavolski... nervoznim...

— Još malo — nemarno od vrati Lesli. — Čim budem siguran da ćeš me odvesti Barkeru.

— Barkeru? Ne poznajem ni kakvog Barkera, do đavola!

— Loš si glumac — nasmeja se ninda. Vrh šurikena zari se malo dublje u kožu, ali vozač se ne usudi da pomeri glavu, svestan da je ovaj užasno hitri i spretni čovek kraj nje ga u stanju da mu svakog trenutka prereže vrat i prihvati volan kao da se ništa nije dogodilo. — Barker, ponavljam. Moguće da me nisi dobro čuo prvi put, ovaj motor je baš bučan...

Krupne, mutne kapi znoja sivale su se niz pegavo lice. Ne ispuštajući šuriken, ninda je bio spreman da slobodnom rukom prihvati volan, ako vozač izgubi svest ili načini neku sličnu glupost.

— Uhhh... Ovaj, u redu... Samo, ako želiš Barkeru, onda idemo na pogrešnu stranu...

— Gde ga možemo naći? Odmah?

— Čeka da ga izvestimo da smo Drejson i ja obavili posao.

— Gde?

— Na ulazu u Kinesku četvrt.

— Neki poseban razlog?

— Barker radi sa Kinezima. U poslednje vreme sve više. Verovatno je već imao nešto tamo zakazano kad je stigao poziv da... mislim, kad je po-

slao Drejsona i mene da...

— Da me sredite. Zašto se bojiš da to kažeš? Ona puška dole ne služi za lov na vrapce. U redu, videćemo da li si govorio istinu... Kako izgleda Barker?

— Barker... Barker je vrlo krupan, pravi div. Brije glavu, zamisli. Kaže da je tu naviku stekao u marincima. Zelene berete, znaš; bio je sa njima u Vijetnamu.

— U redu, div. Kakva mu je njuška? Šta obično oblači?

— Uvek je glatko izbrijan. Ima jedva vidljiv ožiljak na čelu, ali taj ožiljak jako pocrveni kada je ljut. Šta ja znam, dosta obično lice... A odeća... Farmerke i kaki-košulja, to najviše voli da nosi.

— Oružje?

— Kolt 45. Uvek mu je pod košuljom, zataknut za opasač. Barker uživa u njegovom zvuku. Inače, odličan je strelac, da znaš...

— Inače ne bi ni stigao do Zelenih bereta — osmehnu se Lesli, koji je i sam, u jednom ranijem i mnogo drukčijem životu, i pod sasvim drugim imenom, imao puno prilika da u Vijetnamu vidi kako se bore pripadnici te elitne marinske jedinice, poznate po tome što ne štedi ni sebe, ni protivnike u borbi.

Ili van nje. Zelene kape na njihovim glavama predstavljale su, bar u Vijetnamu, neku

vrstu univerzalne dozvole za lov, tako da im se čak i vojna policija radije uklanjala sa puta...

— To je...? Mislim, to je sve što želiš da znaš? — oprezno upita vozač.

— Ne. Želim da znam još mnogo toga, ali najpre na sledećoj petlji siđi na Fremont Strit. Vraćamo se prema Kineskoj četvrti. Za koga radi Barker?

Vozač sleže ramenima.

— Za onoga ko u datom trenutku najbolje plaća. Ja sam odskora s njim, znaš...

— Je li? Poznaješ Horhea Manazasa?

— Horhe, a? — isceri se vozač. — Uvek sam mu govorio da je to glupo ime za čoveka koji nimalo ne liči na Južno-amerikanca, ali ga je Džordž, ko zna zbog čega, voleo. Džordž Svendsen, to mu je bilo pravo ime, ako nisi znao.

— Ne, nisam. Čujem da je Svendsen tražio ljude za neki krupan posao?

— Može biti. Do đavola, nisam se nikada mnogo raspitivao o onome što bosovi govore među sobom. Znaš kako je; što manje znaš, to bolje prolaziš. Momci koji žele suviše da znaju loše završe; kao Svendsen, uostalom!

Oslobodivši se početnog straha, vozač je otišao u drugu krajnost, i sada je otvoreno brbljao čak i o stvarima o kojima

ga ninda nije pitao. Sve što je doznao, međutim, imalo je malo značaja; kao što je i rekao, on je bio samo vozač i ništa više...

— Ubio si nekoga? — prekiđe ninda vozačevu tiradu.

— Ja? Pa...

— Jesi ili nisi?

— Jesam, do đavola, ali...

— Nemoj mi reći da je to bilo u poštenoj borbi, jer ti neću verovati.

— A šta je, prokletstvo, poštena borba? Moraš srediti tipa koji hoće da sredi tebe, zar ne?

— Ja, na primer, nisam imao ništa protiv tebe pre nego što si povezao Drejsona da me ubije, Mik...

Novi talas znoja slio se niz pegavo lice. Vozač je već naslućivao kuda vodi ovaj iznenađni obrt u razgovoru.

— To je nešto drugo — promrmlja. — Pošao sam, a da nisam, ni znao koga treba da ukokamo. Drejson, on je bio glavan, do đavola!

— Možda. Tvoj udeo je samo nešto manji od njegovog.

Mik oprezno podiže levu ruku sa volana da obriše znoj. »Ševrolet« je ponovo jurio na sever Ulicom Fremont, bližeći se onom uglu Ulice Buš i Avenije Grant koji je poznat kao ulaz u Kinesku četvrt.

— Šta ćeš učiniti sa mnom? — upita promuklo. — Predaćeš me policiji?

Ninda ne odgovori. Osmehnuo se samo krajičkom usana.

— Ti bi to voleo, zar ne? — reče nekoliko trenutaka kasnije. — Veliki si lažov, znaš.

— Šta?!

Ne odgovarajući mu, ninda se saže da iz rane na licu strelica istigne svoj prvi šuriken. Pažljivo ga je obrisao o odeću ubijenog i vratio u skrovište pod opasačem, i ponovo se okrenuo Miku.

— Tvoj opis Barkera nije bio tačan, prijatelju — reče tiho.

— Provociraš me — s mukom se nasmeja ovaj. — Čoveče, lepo sam ti rekao da...

— Postoje ljudi koji se radaju sa već ugrađenim detektorom laži. Ja sam jedan od njih. Skreni tamo levo, na parking.

Bili su već u Ulici Buš, nekoliko blokova od Avenije Grant. Klimnuvši glavom, vozač usmeri »ševrolet« prema parkingu na desnoj strani ulice.

— Čuvar će videti Drejsona na zadnjem sedištu — reče promuklo. — Pozvaće policiju, do đavola!

— Pa šta?

— Ti momci su đavolski brzi u poslednje vreme, čoveče! Šta ako ne uspeš da im izmakneš?

— Moj problem. Hajde, mirno uzmi kartu od onog momka tamo i pravi se kao da se ništa ne događa...

Ako je čuvar parkinga primetio nešto neobično, nije to pokazao nijednim gestom. Ravnodušno je dodao kartu kroz otvoreni prozor i mahnuo rukom Miku da produži dalje, prema slobodnim mestima u dnu parkinga.

— Vrlo dobro — reče tiho ninda. — Stani tu.

Ugasivši motor, Mik duboko uzdahnu i okrete se nindi. Očima mu se čitalo očajanje.

— Ortak — počeo — ja...

Kratak, munjevit pokret leve Leslieeve šake zari mu vrh šurikena u slepoočnicu, tako naglo da kost zaškripa. Pogodjen u mozak, Mik se sruči na vrata na svojoj strani.

Očaj mu se još uvek čitao u mrtvim očima. Umro je tako brzo da nije imao vremena čak ni za iznenađenje...

*
* *

Ruke u džepove, cigareta među zubima, lagan korak čoveka koji je odlučio da neko vreme provede tražeći sebi zabavu u Kineskoj četvrti. Tako je sada izgledao ninda dok se približavao luku ispod kojeg se mora proći ako baš na ovom mestu želite da uđete u pravu Kinesku četvrt.

Ne baš sasvim pravu, naravno, jer ono što se vidi u Kineskoj četvrti uglavnom je name

njeno turistima i stanovnicima San Franciska koji požele malo večernjeg uzbuđenja. Ona prava Kineska četvrt skrivena je iza svetlećih reklama i zatvorenih prozora i vrata, u uskim prolazima između velikih i malih zgrada, neočekivanim ostrvima Azije usred Kalifornije, u nemim pogledima ćutljivih kosih očiju ljudi i žena koje nećete sresti tamo gde je muzika bučna i lica se kupaju u raznobojnim svetlostima.

Lesli zastade da zapali cigaretu, iskoristivši taj trenutak da pogledom pretraži neposrednu okolinu.

Čoveka koji bi odgovarao Barkerovom opisu nije bilo u blizini.

Još nije stigao na zakazano mesto? Ili je bio toliko oprezan da za Drejsonom i vozačem pošalje još jedna kola kako bi neprestano bio u toku zbivanja?

Lica, lica, lica... stotine lica unaokolo... Kako naslutiti ko je od njih skriva opasnost?

Da su sve to lica ljudi sa Zapada, ne bi bilo teško to otkriti. Oko ninde obučeno je da i na osnovu jedva primetnih tragova na licu ili u pokretima nasluti šta misli čovek koji bi u sledećem trenutku mogao postati protivnik. Čak i najbolji igrač pokera za nindu je otvorena knjiga.

Daleki Istok, međutim, naučio je da skriva svoje tajne i

zato je lica istočnjaka tako teško odgonetnuti. Ili njegov pogled.

Popušivši cigaretu, Lesli nemarno odbaci u stranu opušak, sve uvereniji kako je Barker mnogo oprezniji nego što je mislio. Ostao je ipak na istom mestu, uveren da Barker neće propustiti ovakvu priliku da izvrši novi napad.

»Daću mu vremena da pripremi novu varijantu«, zaključio Lesli »ali ne previše. Još de setak minuta na ovom mestu, a onda natrag. Pažljivo, naravno; nije isključeno da iz nekog od ulaza u one zgrade oči uhode već motre na mene...«

Pre nego što je istekla polovina od deset minuta koje je dao Barkeru, ugledao je dva oka koja ga otvoreno posmatraju sa rastojanja od dvadesetak jardi.

Na trenutak je gotovo bio uveren da se Sumiko iznenada pojavila ovde, toliko je ta crnokosa devojka podsećala na nju.

Kineskinja, očito; duge crne kose koja joj neposlušno obavlja sitno lice krupnih očiju i punih usana koje kao da mame na poljubac. Vitka i lepo građena, sa možda samo nešto manjim grudima nego Sumiko, ali ipak uzbudljiva, đavolski uzbudljiva.

Koraćala je pravo prema nje mu smešeci se i njišući kuko-

ona tako sugestivno da je čak i srce ninde brže zakucalo.

— Halo! — reče zastavši pred njim. Gledala ga je hrabro pravo u oči, podignuvši lice na višine. Bila je uzbuđena, ipak; Leslie vide kako joj žile na vratu ubrzano pulsiraju, kako se pod tankom zatvorenom bluzom njene pune grudi pomeraju sa svakim udisajem.

— Halo — osmehnu se ninda. — Moje ime je Leslie.

— A moje Bet. Želiš li sa mnom?

Posmatrač sa strane morao je biti uveren da prisustvuje poslovnom razgovoru dame sa pločnika i potencijalne mušterije, ali je Leslie već bio savršeno siguran da ova devojka ovde nije od onih koje se mogu dobiti za novac.

Barker?

— Gde? — upita, smešeći se. Ona već zna da mu se dopada; u takvim stvarima ženski instinkt gotovo je ravan instinktu jednog ninde.

— U moj stan.

I dalje ga gleda otvoreno u oči, ali to nije drski pogled javne žene koja ne očekuje ni malo zadovoljstva od deset ili petnaest minuta rvanja sa nepoznatim muškarcem. Ona stvarno želi ovog visokog muškarca tamnoplavih očiju i muževnog glasa.

— Zašto?

Nasmejala se, kratko i veselo, ponovo ga podsetivši na Su-

miko. I žena koju voli ume da se smeje, dočaravajući mu tihi zvuk srebrnih zvončića koje vetar njiše po granju japanskih vrtova.

— Lepa si, Bet. Poći ću sa tobom. Želiš li taksi?

— Ne. Stanujem tu blizu, dva bloka odavde.

Uхватила ga je pod ruku i oni su zaronili u bučnu masu ljudi koji su došli u Kinesku četvrt u potrazi za zabavom ili uzbuđenjima. Koncentracija ninde, međutim, nije popuštala nijednog trenutka; ako je lju-pka Bet mamac u Barkerovoj zamci, opasnost može iskrsnuti svakog trenutka, bez obzira što haragei još uvek čuti.

Gužva ih je naterala da se pribiju jedno uz drugo i on oseti na mišici dodir čvrste, pune dojke. Bet podiže glavu i osmehnu mu se.

Povukla ga je malo u stranu i podigla glavu. Usne su im se spojile...

Ne, ona nije drolja. One se nikada ne prepuštaju do kraja, nikada ne unose sebe do kraja u jedan običan poljubac sa muškarcem koga prvi put vide.

Otrgla se od njega kada je ostala bez daha. Zanjihala se tako da je morao pridržati.

— Ohhh...

— Sve je u redu, Bet. Idemo li dalje?

Čak i koncentracija jednog ninde mora opasti dok je sa ženom koja tako ljubi. Ovde, u

gomili sveta, može se dogoditi da haragei prekasno upozori na približavanje napadača.

Držeći se za ruke, oni jedan blok dalje skretoše u usku poprečnu uličicu u kojoj je gužva bila mnogo manja. Još nekoliko puta su morali da skrenu, a onda ga devojka povuče uz drvene stepenice, gotovo sasvim zaklonjene rascvetanim žbunom azaleje.

»Idealno mesto za zasedu«, pomisli ninda, nastojeći da po gledom probije tamu. »Haragei, međutim, čuti... što ovu stvar čini još zapletenijom...«

U hodu devojka izvadi ključ iz svoje minijaturene tašne i otvori jedna u nizu vrata na mračnoj verandi.

Lesli je pusti napred, iako još nije bilo nikakvog upozorenja na opasnost. Osmehnuvši mu se preko ramena, ona sačekala da ninda zatvori vrata za sobom i tek potom pritisnu prekidač, kao da je svesna koliko može biti opasno ako se silueta njenog pratioca ocrta u osvetljenom pravugaoniku vrata.

Jednim pogledom Lesli pređe po iznenađujuće velikoj prostoriji.

Drugi svet...

Da, potpuno drukčiji svet od onoga čija buka sada jedva dopire do njegovih ušiju. Kao da je jednim korakom preskočio okean i stvorio se u domu bogatog i moćnog kineskog mandarina.

Raskošno uređena prostori-ja, ali od one neupudljive vrste raskoši, skladno uklopljene u ono što se naziva kineskim shvatanjem lepog. Prostorija u koju je, uzgred, uloženo puno novca.

— Sviđa ti se? — šapnu devojka posmatrajući njegovu reakciju.

— Da. Jako. Nisam verovao da ovakvo mesto može postojati u San Francisku. Ili bilo gde van Kine, Bet.

Ona se ponovo nasmeja zvukom srebrnih zvončića.

— Pogledaj malo bolje, Lesli. Pogledaj malo bolje...

Ninda načini korak napred, dopuštajući svom mozgu da malo dublje analizira prvi vizuelni utisak. Usne mu se raširiše u osmeh.

Onaj opšti sklad koji je odmah osetio ostao je nepromenjen, ali je sada sasvim jasno video da nijedan od predmeta koje je zatekao u sobi nema tako veliku vrednost kao što mu se isprva činilo. Skupoceno drvo, pozlata, raskošne tkanine, sve to bila je iluzija dobrog scenografa koji je u te gotovo bezvredne kulise uložio mnogo svog dragocenog rada.

— Film? — upita on okrećući se devojci.

— Da, Lesli. Ipak je lepo, zar ne? Delo moje sestre.

— Ako ona već ne radi u Holivudu, onda zaista gubi vreme u ovom gradu, Bet.

— Radila je u Holivudu. Uspešla je da sačuva ovo što ovde vidiš posle snimanja jednog filma, ali...

— Ali?

— Ona više nigde ne radi, Leslie. Umrula je.

— Žao mi je, Bet. Dovoljan je jedan jedini pogled da se otkrije njen talenat.

— Dođi — reče devojka, privlačeći ga za ruku. — Sešćemo tamo; iako je pravljen za film, onaj ležaj izdržaće našu težinu. Čaj?

— Pravi kineski?

— Naravno. Imam i drugih vrsta, ako ih više voliš...

— Ne, ne, hvala. U ovom ambijentu kineski čaj i jeste jedino što vredi piti.

Devojka se izgubila u jedva vidljivom prolazu između dve draperije na zidu, odakle trenutak kasnije dopre zveket porculana. Ninda iskoristi tu priliku da još jednom osmotri prostoriju, upijajući u sebe svaki njen detalj.

»Ova soba odiše mirom«, po misli udišući njen nejasni miris, složenu mešavinu mirisa starog drveta, cveća, tkanine i upotrebljenih boja. »Moj prvi utisak da sam prešao u neki drukčiji svet još uvek važi...«

Osvrnuvši se još jednom oko sebe, on zbaci laku obuću sa nogu i spusti se prekrštenih nogu na niski ležaj. Opuštao je mišiće jedan po jedan, zahvalan zbog ovog predaha koji će

mu povratiti deo energije utrošene u poteri za Barkerovim plaćenim ubicama.

Devojka izroni iza draperije, bešumno. U ispruženim rukama nosila je poslužavnik sa velikim kineskim čajnikom iz kojeg se širio zamamni miris.

Bosonoga, bez šminke, sa košom povezanom u tradicionalnu frizuru kineskih žena koje ništa ne moraju da rade sopstvenim rukama. Njen kimono, u skladu sa takvom slikom, bio je od najbolje svile koja se bilo gde može kupiti za novac.

Kleknuvši pored ležaja, ona ga vešto posluži, sipajući čaj u one poput papira lake i gotovo prozirne porcelanske šolje kakve više niko na svetu ne ume da načini.

Lesli sklopi oči da bi udahnuo opojni miris i oprezno otpi prvi gutljaj.

— Dobro, Leslie?

— Izvanredno.

— Pij onda polako. Čitava noć je pred nama...

— Bojim se da nemamo čitavu noć, Bet. Ja se nisam slučajno našao u Kineskoj četvrti. Kao što mi ni ti nisi slučajno prišla.

Ona obori pogled. Još uvek je klečala pred njim, pognute glave, sa rukama sklopljenim u krilu.

— Ne, nisam ti prišla slučajno. Poznajem tvoj lik već odavno, znam i tvoje ime. I mesto

gde povremeno živiš, i još ponešto...

— Zašto? Otkuda to zanimaš me, Bet?

— Ti već znaš odgovor na to pitanje, zar ne?

— Možda. Šimaza?

— Da, gospodin Šimaza. Uvek sam ga tako nazivala, otkad znam za sebe. Bio je veliki prijatelj mog oca, prkoseći ubeđenju da Kinezi i Japanci mogu da budu samo neprijatelji jedni drugima.

Lesli klimnu glavom.

— Znam da je Šimaza dobar deo svog vremena posvećivao meni, ali bih voleo da znam i njegove razloge za to. Znaš li ih ti, Bet?

— Ne do kraja. Jedino što znam jeste da si ti neobičan čovek i čovek dostojan poštovanja. I ono što mi je Šimaza rekao nekoliko dana pred smrt: da ti se obratim ako se njemu dogodi bilo šta neobično...

— Kako si znala da ću doći u Kinesku četvrt?

Devojka se osmehnu.

— Imam puno prijatelja u gradu. Neki od njih zatekli su se na Embarkaderu i videli kako jedan hrabar čovek može da izađe nakraj i sa najopasnijim plaćenim ubicama.

— Pratili su me dovde?

— Da. Neki od njih još su u blizini. Barker nije tip koji lako odustaje, Lesli. I njegove uhode su sada verovatno u blizini, zato sam morala da odi-

gram ulogu devojke koja želi samo novac od zgodnog Amerikanca — nasmeja se ona veselo.

On pruži ruku da zagladi nemirni čuperak crne kose na njenoj glavi.

— Nije ti bilo teško da to odigraš — reče tiho. — Mene ne možeš prevariti; želja ti se još uvek vidi u očima, mala moja.

Ona mu prkosno uzvрати pogled.

— Pa šta? Moje želje su moja stvar, zar ne?

— Sasvim tačno — Lesli povuče ruku. — Neću te više dodirivati, sve dok to ponovo ne poželiš onako jako kao maločas.

Ona se ugrize za usnu. Pod tankom svilom ocrtavale su grudi sa bradavicama napetim od uzbuđenja, ali ova devojka umela je da se kontroliše.

— A sada, Bet — reče Lesli smeštajući se malo udobnije — da čujem tvoju priču od početka. Reći ćeš mi sve, svaki i najmanji detalj. Pa makar to odisa potrajalo čitavu noć...

*
* *

— Moj otac — počeo tiho Bet — bio je veliki majstor kung-fua i ljudi iz čitave istočne Azije dolazili su u Košun da uče od njega. Ti možda ne znaš

gde je Košun? To je ljupki gradić na jugu Tajvana, čiji su stanovnici uspjeli da se odupru navali industrijalizacije ostrva, potpomognute američkim i japanskim kapitalom. Mislim da je moj otac imao puno udela u tome, iako on nikada nije voleo da govori o svom radu; stara Kina uvek je bila i ostala njegov ideal... Ova prostorija predstavlja neku vrstu uspomene na njega, znaš. Moja sestra, Mej Su-Ling, imala je veoma sličan odnos prema staroj, velikoj Kini...

— Da, to se vidi. Samo što Kina više ne izgleda ovako, Bet. Niti će ikada izgledati.

— Toga sam, čini mi se, uvek bila svesna — tužno se osmehnu devojka — premda nisam imala snage da se oduprem maštanjima oca i sestre. Kina kakvu oni žele pregažena je vremenom; oni strpljivi i čutljivi kuli čijim je rukama stvarano bogatstvo mandarina sada rade za neke druge mandarine. Oslobođeni, ipak, jer više nisu robovi, jer sada drže svoju sudbinu u sopstvenim rukama.

— Pretpostavljam da se tvoj otac borio za Čang Kaj Šeka, Bet?

— Da, borio se i zajedno s njim se povukao na Tajvan kada su izgubili rat. Živeo je neprestano u nadi da će se jednog dana trijumfalno vratiti, bez obzira što su izgledi za takvo nešto iz dana u dan bili

sve manji. Nas dve rodile smo se kasnije, ali smo odrasle u atmosferi iščekivanja koja je mog oca konačno i ubila...

— Kako je Šimaza ušao u vaš život?

— Šimaza je, koliko znam, stigao na Tajvan kao poslovni čovek, ranih pedesetih godina. Veština mog oca ga je privukla i on je ostao u Košunu desetak godina. Nikada mi njihov odnos nije bio do kraja jasan, ali imam utisak da je i Šimaza morao biti majstor borilačkih veština, sudeći po tome koliko su vremena on i moj otac provodili u dvorani za vežbanje i...

— I?

Devojka se nasmeja.

— I po onome što sam ja naučila od njega, Lesli. Malo je muškaraca, čak majstora borilačkih veština, u ovom gradu kojima bi uspelo da me savladaju!

— Neki poseban stil?

— Ne znam, zapravo. Imam utisak, ili sam ga bar kasnije stekla, da su moj otac i Šimaza pokušali da spoje kinesku i japansku veštinu borenja, koristeći najfunkcionalnije elemente jedne i druge škole. Nisu uspjeli u tome, na žalost; moj otac je umro, gotovo u siromaštvu, a Šimaza se preselio ovamo, zajedno sa nas tri devojčice. Nisam ti rekla? Moja majka je umrla dok je mene rađala; nas dve ostale smo pot-

puno same na svetu, i da nije bilo Šimaze verovatno bismo završile u nekoj od javnih kuća u Košunu.

— Treća devojčica bila je Šimazina kći, zar ne?

— Da, Dorin. Dao nam je svi-ma američka imena kada nas je doveo u Kaliforniju. On je platio naše školovanje, govoreći Mej i meni da to duguje našem ocu. Pravile smo se da mu verujemo, iako smo znale da je naš otac u Košunu jedva sa-stavljao kraj s krajem.

— Čudno. Dobri učitelji borilačkih veština ne bi smeli da žive loše, Bet.

— Znam to — senka pređe ljupkim licem devojke. — Rekla sam ti da je moj otac imao još jednu veliku ljubav: Kinu. Njegov novac neprestano je oticao iz kuće, u ruke tipova koji su se predstavljali kao borci za slobodu. Možda su neki od njih to stvarno i bili, ali... — ona sleže ramenima. — Sada, sa ove vremenske distance, mislim da se neki od njih još uvek smeju glupom čoveku koji im je na tako naivan način davao gomile novca...

— Šimaza vam je, dakle, bio drugi otac?

— Da. I više od toga, jer je uvek imao vremena za nas dve, dok smo našeg pravog oca ponekad vidale samo za obedima. Čudno je to, zar ne?

— Da, ali ne i previše retko. Reci mi, Bet, kako je Dorin

Šimaza to primila? Deca u takvim situacijama često osećaju ljubomoru.

Bet ga zamišljeno pogleda.

— Ako je i osećala ljubomoru — reče — onda to nikada nije otvoreno pokazala. Ne, ne mislim da je toga bilo, Leslie, zaista. Međutim, sa Mej se mnogo bolje slagala nego sa mnom. Naši su odnosi bili korektni, ali bez srdačnosti, dok je sa Mej neprestano šaputala i kikotala se, kao što mlade devojke obično rade. I kada smo odrasle, njih dve bi uvek izlazile zajedno, ostavljajući mene po strani. Ne kažem da nisam i sama tome doprinela: knjige su me uvek privlačile više od diskotekova, znaš...

— Šimaza je platio i vaše školovanje, Bet?

— Da. Dorin i Mej otišle su na primenjenu umetnost, ali je Dorin veoma brzo napustila fakultet i našla sebi posao u gradu. Mislim da je to bio veliki udarac za Šimazu, iako to nijednim gestom nije pokazao. Mej se osećala obaveznom da završi fakultet i u tome je i uspeła, premda je pre toga počela samostalno da radi.

— Zajedno sa Dorin?

— Da. Njih dve su doslovno bile nerazdvojne, Leslie...

On oseti skrivene suze u glasu devojke. Uostalom, već je predosećao da priča koju sluša ima tragičan kraj.

— A ti?

— Ja sam se opredelila za kinesku književnost, baveći se istovremeno prevodjenjem sa kineskog. Imala sam prilično uspeha, sasvim dovoljno da se osamostalim i ponekad zahvalim Šimazi i Dorin skromnim darovima.

— Ti i Mej ste živele zajedno? Ovde?

— Da, ovde. I mislim da ne bih mogla da napustim ovo mesto. Bar još izvesno vreme, dok je duh Mej još uvek živ u mojim uspomenama...

Čutala je nekoliko dugih trenutaka. Leslie spusti svoju veliku šaku na njene vitke prste, osećajući njihovu toplinu.

— Nemoj mi više govoriti, ako ti je teško, Bet...

Ona se tužno osmehnu.

— Moram ti reći, Leslie. Zbog čega sam te, inače, dovela ovamo?

— Onda mi reci, ali najpre to čime se bavila Dorin.

Gorak osmeh. Leslie oseti da devojka zapravo krivi Dorin za smrt svoje sestre, iako to nikada neće otvoreno reći, zbog zahvalnosti koju oseća prema Šimazi. Ipak, i to je bila još jedna nova činjenica, još jedan novi kamičak u mozaiku koji se postepeno slagao u mozgu ninde.

— Dorin je uvek nalazila neke šašave poslove i viđala se sa čudnim tipovima. Bila je veoma lepa, ali mislim da to već znaš; ne bi me iznenadilo da

se neko vreme bavila poslom kol-gerle. U svakom slučaju, zarađivala je mnogo više nego i Mej i ja zajedno, što je moju jednu sestru jako bolelo.

— I zato je dopustila da je Dorin Šimaza uvuče u svoju mrežu? — tiho upita ninda.

— Da, bojim se da se upravo tako dogodilo. Mej i ja nikada nismo bile naročito intimne, možda baš i zbog Dorin, ali nekoliko meseci pred njenu smrt gotovo da se nismo ni viđale. Retko je i noćivala ovde, čak i u gradu. Danima je ne bi bilo, a onda bi se vratila, vesela i nasmejana, sa pričama o Malibu Biču, o Akapulku, Las Vegasu, mestima koja su za devojku njenih prihoda mogla da budu samo lep san i ništa više.

— To ti se nije učinilo sumnjivim?

— Kako da ne! Šimaza i ja često smo razgovarali o njih dve. Oduvek smo bili bliski, a odsustvo Dorin i Mej još više nas je zbližilo. Šimaza je bio jako zabrinut, jer je preko svojih veza otkrio da se Dorin viđa sa sumnjivim tipovima, čak da radi za njih.

— Ništa nije preduzeo?

— Jeste. Pokušao je da dođe u vezu sa tobom.

— Sa mnom?

— Da, sa tobom. Najpre mi je nagovestio kako u ovom gradu deluje jedna tajanstvena sila koja je uvek na strani pravde. Začudila sam se; Šimaza

je oduvek bio čovek sa obe noge na zemlji. Tek kasnije shvatila sam da on misli na čoveka koji se posvetio borbi protiv organizovanog zločina i to već godinama vecma uspešno čini, na gotovo volšeban način izbegavajući sve pokušaje podzemlja — ili policije — da ga se dočepa.

Lesli se osmehnu.

— Ta priča zvuči skoro neverovatno, Bet.

— I meni je zvučala, sve dok nisam videla deo materijala koji je Šimaza godinama strpljivo sakupljao. Lažna skromnost ti neće pomoći, Lesli Eldridže; ja sam bila jedan od agenata kojima se Šimaza poslužio da ti uđe u trag. Štaviše, JA sam te pratila i otkrila gde provodiš najveći deo svog vremena...

— Zašto, Bet? Zašto je Šimaza to činio?

— Rekla sam ti da je bio majstor borilačkih veština, Lesli. Nije mi nikada odao pravi motiv, ali verujem da ćeš ga naći u pismu koje je ostavio meni da ti ga predam.

Ninda klimnu glavom. Da, to je zvučalo logično: kompromitujući materijal koji je dokazivao da u San Francisku deluje jedan ninda, Šimaza je ostavio u skrovištu u koje niko ne bi mogao provaliti, sve do dana kada bi počelo rušenje stare zgrade. Računajući ipak na mogućnost da mu se nešto dogodi pre nego što na nekoga prenese

tu tajnu, Šimaza se obezbedio i pismom ostavljenim na drugom mestu.

— To pismo sada nije kod tebe?

— Naravno da nije — ona ga pogleda gotovo uvređeno. — Držim ga u sefu. Ono što se dogodilo mojoj sestri, Dorin i samom Šimazi poučilo me je da moram biti đavolski oprezna!

— Ti si mudra devojka, Bet — tiho reče ninda. — Otići ćemo po to pismo već ujutru, a sada pokušaj da mi kažeš sve što znaš o tajanstvenim poslovima Dorin Šimaza i tvoje sestre.

Ona zavrte glavom.

— Čak ni Šimazine vrlo razgranate veze u podzemlju nisu to uspele da dokuče, Lesli. Sve što smo mogli da zaključimo bilo je da je u pitanju vrlo krupan posao. Krupniji čak nego što je trgovina drogom ili trgovina oružjem!

— Dijamanti?

— Ne znam, Lesli, zaista. Šimaza se nadao da će to otkriti uz tvoju pomoć, ali su onda stvari počele da se događaju takvom brzinom da je sve bilo gotovo pre nego što smo uspele da učinimo. Posle toga... posle toga oboje smo bili u nekoj vrsti šoka. Naravno, Šimaza... Mislim, postao je potpuno ravnodušan, nezainteresovan za bilo šta. Jako je voleo Dorin, znaš.

— Dobro. Ispričaj mi sada šta se dogodilo sa njom. I sa tvojom sestrom. Šimaza je bio ubeđen da je Dorin mrtva, zar ne?

— Da. Kao i ja, uostalom, sve do ovog jutra. Mislim da mi je Šimazina smrt, kao novi šok, otvorila oči i da sam prvi put počela normalno i logično da rezonujem... Prebacujem sebi da sam bila slepa: dokazi da je Dorin živa neprestano su mi bili nadohvat ruke, a ja sam bila suviše glupa da ispružim ruku i uzmem ih!

Lesli je nežno privuče u zagrljaj, ali se ona gotovo besno otrže.

— Čekaj... čekaj malo — reče nervozno.

— Ne smeš sebe kriviti za Šimazinu smrt, Bet. On je sam odabrao da umre.

— Šta?

— Ja sam bio onaj koji je našao njega i čoveka koga je Šimaza ubio. Mislim da gotovo sasvim pouzdano mogu da rekonstruišem šta se dogodilo: taj Manazas mu je otkrio da je Dorin živa i zauzvrat zatražio podatke o meni. Šimaza je odlučio da ga ubije, svestan da ima posla saiskusnim revolverašem i da će najverovatnije pri tom i sam stradati. Tako se i dogodilo: imao je još toliko snage da okrene moj broj i izgovori nekoliko reči pre nego što je umro.

— Tako se to, znači, dogodilo — šapnu devojka. — Da, Šimaza je uvek bio izuzetno hrabar čovek... I snažan, iako se to po njemu nikada ne bi reklo...

— Bet, da li je Dorin znala za ono što je njen otac otkrio o meni?

— Ne, ne verujem, ali pretpostavljam da je naslućivala. Šimaza je prekasno shvatio da joj ne sme poveravati takve stvari. A onda je obavešten da je poginula i mislim da je tada potpuno zaboravio na sve osim na svoj bol.

— Pogledao sam policijski zapisnik. Nikakvih neobičnih detalja, zar ne?

— Ne — s gorčinom reče devojka. — U TOM zapisniku nije bilo nikakvih neobičnih detalja. Klasičan slučaj: pijana, mlada devojka u brzim kolima. Tvrde da je vozila gotovo stotinu milja na sat kada je probila zaštitnu ogradu i survala se u ponor.

— Bilo je teško identifikovati leš. Kola su sagorela kao buk-tinja.

— Vrlo teško. Dva detalja su im pomogla: narukvica Dorin nađena u kolima i otisci zuba koji su se slagali sa onima koje je imao njen dentist. Šimazi je, međutim, i to bilo sasvim dovoljno. I meni, uostalom, jer nisam imala nikakvog razloga da sumnjam da se radi o triku,

bez obzira na to što je moja sestra Mej nestala istog dana.

— Nestala? Nisi li maločas rekla da je umrla?

— Jesam. Sagorelo telo u kolima Dorin Šimaza bilo je telo moje sestre, Les. Bile su iste visine i jako slično građene, a narukvicu nije bilo teško ubaciti u kola pre nego što su ih gurnuli niz tu strminu...

— Otisci zuba bili su zamenjeni? — tiho upita ninda.

— Da. Prošle noći sam upala u ordinaciju doktora Deveroa i izvukla dosije moje sestre. I ona i Dorin išle su kod istog zubara. U dosijeu Mej Su-Ling nalaze se otisci koji odgovaraju Dorin. Tu zamenu nije bilo čak ni naročito teško izvršiti...

— Nemoj kriviti sebe, Bet. Nije bilo razloga da misliš da je u kolima bila Mej, a ne Dorin.

— Ne, nije bilo. Nikakvog opipljivog razloga, ali ja... čini mi se da sam od početka znala da je ona umrla tog dana, iako su mi u policiji nonšalantno objasnili da samo u San Francisku svake godine tridesetak ljudi nestane bez traga. I da se većina njih ponovo pojavi posle izvesnog vremena...

*
* *

Rekla je da je osećala da joj je sestra mrtva, ali je Leslie znao

da nije shvatila stvarno značenje te činjenice.

Sve do ovog trenutka, kada je tu pomisao uobličila u reči i prenela je nekom drugom...

Bilo je to kao kada brana, dugo podrivana podzemnim vodama, naglo i iznenadno popusti, iako se samo trenutak pre toga činilo da će još dugo stajati, čvrsta prepreka bešu vodene bujice. I Bet Su-Ling konačno je popustila pred bolom koji ju je dugo podrivao iznutra, a da to ni sama sebi nije želela da prizna.

Ima li čega prirodnijem za muškarca nego da privuče u čvrst zagrljaj lepu devojkicu skrhano bolom?

Ima li čega prirodnijeg od nagona za životom koji čak i u najdubljem bolu podseća telo žene da je još uvek toplo i poželjno?

Ipak, prošlo je nekoliko dugih minuta pre nego što je devojkica shvatila, da joj vrele muške usne brišu suze sa obraza, da je dve snažne ruke čvrsto drže i da je on sasvim blizu, uz nju.

Život je najbolji lek protiv bola. A ljubav najjača manifestacija života, pa makar je prozaično nazivali instinktom produženja vrste...

Telo joj se još treslo od jecaja kad je poljubac započeo. Kada se završio, još jednom je uzdrhtala, ali ovoga puta od želje.

Lesli spusti usne na njen vrat, ovlaš prelazeći po nežnoj koži. Njegove šake bile su pod kimonom, lagano ga svlačeći niz uska, topla ramena, otvarajući put usnama koje su silazile sve niže, u onu dražesnu udolinu između dve čvrste dojke koje su pozivale svojim napetim vrhovima.

Zajecala je kad joj je jezikom dotakao najpre jednu, a zatim drugu bradavicu, potpuno se prepuštajući rukama muškarca. Njeni vitki prsti zariše mu se u kosu.

Skliznuli su na pod, jedva i primećujući gde se nalaze. Zastvorenih očiju, ona je žurno kidala dugmad Lesliejeve košulje. Njegove usne stigle su već do butina, kimono je kao nekom čarolijom spao sa tela devojke i odleteo daleko u neki ugao.

— Brzo! — zastenjala je kroz zube. — Brzo, neću da čekam!

Znao je da joj je dodir muškog tela potreban, možda kao nikada do tada i zato je pomagao njenim hitrim prstima da ga raskopčaju. Privukla ga je na sebe, otvarajući se do kraja, šireći noge kao da zna da će joj taj prvi grubi dodir naneti bol, ali onu vrstu bola koja briše sve ono što se dogodilo pre toga.

Kriknula je prodorno i Lesli je zastao na trenutak, pažljivo posmatrajući njene sada širom otvorene oči.

— Ne! — rekla je promuklo.

— Nemoj stajati, nemoj sada! Još jednom se zario u nju, ali je ovoga puta bila spremnija da ga primi. Sklopila je oči, zarivajući nokte u kožu njegovih leđa, još uvek nepokretna, sve do časa kada je sve svoje uzbuđenje ispraznila u jednom dugom i prodornom vrišku.

Otvorila je oči i ninda joj se osmehnulo.

— Obično nisam ovako grub — rekao je vrlo tiho — ali, ovoga puta ti je to bilo potrebno, Bet!

— Da — slabašno se osmehnula ona. — Mi smo još uvek ipak samo divlje životinje, zar ne?

— Mnogi od nas jesu. Tvoje telo zaslužuje da bude voljeno na drukčiji način. Mnogo nežnije, za početak.

— Osećam da si ti sposoban za takvo nešto, ali čekaj... Ja sam kriva što je to počelo ovako i treba najpre da ti platim dug.

Izvukla se ispod njega i našli su se oboje u sedećem položaju, Lesli oslonjen leđima o ivicu ležaja. Zabacujući unazad sada raspuštenu kosu, Bet mu položila šake na grudi, lagano ga ljubeći po licu i vratu.

Bio je na njega red da uzdrhti od želje dok su se njene usne spuštale sve niže. Šćepao je za ramena pokušavajući da je zaustavi, ali se ona kao zmi-

ja izmigoljila, gledajući ga blistavim očima.

— Kako si veliki i snažan — šaputala je. — Tvoje uzbuđenje je ogromno, osećam, ali to još nije ništa prema onome što ti spremam, Lesli...

Sklopio je oči prepuštajući se njenim vrelinama, jeziku, toplim prstima koji su umeli da nađu uvek najosetljivije mesto njegovog tela. Znao je samo da to traje dugo, jer ga je čak i nepogrešivo čulo za vreme jednog ninde ovoga puta izdalo...

Ipak...

— Ne! — rekla je oštro, promuklim glasom. — Ne, budi miran!

»Do đavola sa svetom oko nas«, pomisli ninda, prepuštajući se vrelini koja ga je obuzimala. »Ništa strašno se ne može dogoditi dok je ona sa mnom, dok...«

Ipak... ipak...

Prvi impuls harageija bio je tako slabašan da je uspeo da ga potisne. Onaj drugi i impulsi koji su sada sledili sve brže jedan za drugim bili su suviše snažni!

Blago je uhvatio za ramena i odgurnuo u stranu. Razočarano je kriknula kad je skočio na noge žurno zakopčavajući pantalone. Gledala ga je sa poda, široko otvorenim očima, nalik detetu kojem je neko grubo oteo omiljenu igračku iz ruku.

— Oprosti, Bet, ali...

Neko je žustro zakucao u zid iza njegovih leđa i ninda se okrete jednim od onih munjevitih pokreta koji su praktično nevidljivi za obično, neuvežbanoko oko.

Ritam tih prigušenih udara ca krio je u sebi neko značenje. Znao je to pre nego što je Bet takođe skočila i privukla sebi maločas odbačeni kimono.

— Oh, bože! — rekla je slabašnim glasom, dok joj se u očima odražavao strah. — Oni dolaze! Već su tu!

— Ko je u susednoj prostoriji, Bet?

— Moji prijatelji, ali... ali oni ne mogu učiniti ništa da nas zaštite!

— Preti li njima opasnost?

— Ne, ne verujem. Barkerovi ljudi ne mogu znati da oni rade za mene...

— Postoji li neki izlaz na drugu stranu?

— Kroz prozor, jedino, ali...

— Ne, to nije dobro. Ugasi svetlo.

Ona priskoči prekidaču, još uvek se boreći da jednom rukom navuče kimono. U tom pokretu bilo je toliko ljupkosti da se nindi grlo ponovo steže od želje.

Ali ovo sada nije bilo vreme za ljubav, već vreme za smrt. Haragei je sve jačim signalima potvrđivao ono što mu je sluh već govorio: opasnost dolazi zajedno sa teškim koracima čet-

vorice ljudi na drvenim stepenicama...

— Povuci se u kuhinju, Bet — šaputao je ninda. — Drži prozor na oku; nije isključeno da neko od njih stigne požarnim stepenicama i napadne nas sa leđa. Ako bilo šta primetiš, vrisni; ja ću odmah doći.

— Imam pištolj — odgovori ona šapatom u kojem više nije bilo napetosti. Kao i svaki pravi majstor borilačkih veština, ona je umela da savlada svoj strah i koncentriše se samo na ono što joj neposredno predstoji. — Pre nego što neko uspe da prođe kroz taj prozor, moraće da proguta nekoliko parčadi vrućeg olova!

— Ne, ne smeš pucati. I oni mogu otvoriti vatru, a bez sumnje imaju automatsko oružje. Drveni zidovi suviše su tanki da nas zaštite; bolje je da misle da su nas iznenadili, jer će tada postati neoprezni. Brzo, već izlaze na verandu!

Ona se bešumno izgubi u prolazu između draperija. Krećući se sigurno, uprkos mrklom mraku, ninda potraži zaklon za sebe.

Osmehnuo se u sebi setivši se načina na koji su ih učili da upamte svaki detalj nekoga mesta u školi ninducia. Sensei Tanaka, njegov zaštitnik, posebno je insistirao na tome. S razlogom, naravno...

Zbog čega upravo sada razmišlja o tome? Prostorija u ko-

joj se našao nema nikakve sličnosti sa onom u kojoj je gotovo ostavio svoj život.

Škole za ninde, naime, ne priznaju loše učenike. Postoje samo dva načina da se takva škola napusti: umreti ili postati ninda.

Neki su pokušali i da pobegnu, istina. Nijednom od njih to još nije uspelo...

»Soba smrti«, tako su je među sobom zvali učenici. Nijedan od njih nije ni sebi ni drugima priznao da oseća strah od tog mesta, ali su mnogi umrli među njenim zidovima.

Svaki od njih ušao je na stotine puta u tu prostoriju i zatvorio vrata za sobom, ostajući u mrklom mraku. Nekada svega nekoliko sekundi, nekada i više od sata.

Onda bi blesnulo svetlo. Iznenada. Pregršt magnezijumskog praha u jednom uglu, upaljena ko zna kako. Prostoriju bi ispunila zaslepljujuća bela svetlost koja nikada nije trajala dovoljno dugo, ne računajući ono vreme potrebno da se oči prilagode nagloj promeni.

Dve, tri, ponekad i čitavih pet sekundi moralo je biti dovoljno da budući ninda uoči sve smrtonosne prepreke koje ga u toj prostoriji vrebaju. Jer, povratka nazad nije bilo, iza vrata kroz koja je ušao čekala je sigurna smrt.

Vrata na drugoj strani pružala su ipak neku šansu. Jednu u pet, deset, dvadeset u početku. Jednu u sto na samom kraju obuke.

Mašta senseija Tanake bila je neiscrpna u izmišljanju smrtonosnih zamki. Jednom su to bile žive zmije koje gnevno gmižu po glatkom podu, drugi put lavirint otrovnih šiljaka ili mračni otvor u podu koji se jednostavno ne može zaobići. Pogrešan korak mogao je značiti da će odnekud iz tame doleteti otrovna strela odbačena naglo oslobođenom oprugom; korak u drugu stranu mogao je dovesti iznenađenog čoveka u zamku od užeta koja bi ga odvojila od poda i nemilosrdno tresnula o zid načičkan iglama čiji su vrhovi ponovo bili premazani otrovom dugog dejstva...

Ta soba uvek je bila drugačija i uvek spremna da oduzme život neopreznom učeniku na jedan od stotinu ili hiljadu mogućih načina da se ubije čovek.

Dve, tri, ponekad čitavih pet sekundi svetlosti. To je bilo sve vreme poklonjeno da se uoče opasnosti koje će i dalje vrebati u trenutku kada se svetlo ugasi.

Nagon samoodržanja sposoban je za prava čuda, to je bila jedna od prvih lekcija u školi ninducia, pouka koju su neprestano iznova proveravali u »sobi smrti«. Naučili su da gle-

daju brzo, da upijaju u memoriju svaki detalj, da u magnovenju odrede jedini mogući prolaz u pretećem lavirintu. Činili su to toliko često da im je takav način razmišljanja i posmatranja postao druga priroda.

Eto jednog od odgovora na pitanje zbog čega su ninđe gotovo nesavladivi protivnici...

Osluškujući korake na stepeništu, korake koje pridošlice nisu čak ni pokušavale da priguše, Lesli zaobiđe nekoliko prepreka u tami i nađe se iza draperije koja je prekrivala zid nasuprot vratima.

Imao je dovoljno vremena. Pokreti ninđe uvek su hitri i precizni.

Čelične kande navučene na tri prsta leve ruke, dva oštra sečiva koja steže između nožnih prstiju. Njihovo mesto je u otvorima načinjenih na debelim donovima njegovih cipela, ali su cipele sada daleko od njega, odgurnute pod ležaj dok je prilazio ovom skrovištu.

Ninđa bez šuma zari najpre jedno, pa onda drugo čelično sečivo u zid; kandže na levoj ruci podigoše čitavo njegovo telo naviše, stopu po stopu, sve dok ne nađe siguran oslonac gotovo pod samom tavanicom. Zgrčen i u neudobnom položaju, ali zaklon draperije neće ga odati čak ni najpažljivijem pogledu.

Sve dok ne dođe trenutak za akciju, ali će tada biti previše kasno za njegove protivnike...

*
* *

Vrata odleteše u stranu od snažnog udarca nogom, ali se nikakva silueta ne ukaza u pravougaonom otvoru kroz koji je sada dopirala prigušena raznobojna svetlost noćnog neba nad San Franciskom.

Napadači su oprezni. Onaj koga traže mogao bi sada biti negde u tami sa automatskim pištoljem u ruci, čekajući da mu se u osvetljenom otvoru ukaže prvi pogodan cilj...

Ninda je znao da neće čekati dugo. Još su mu njihovi koraci na stepenicama rekli da ga slede petorica mladih ljudi. A mladi ljudi su nestrppljivi i mnogi od njih zato i umiru mladi.

Tkanina draperije propuštala je dovoljno svetlosti za oči ninde i Leslie jasno vide kako jedna hitra senka bešumno uskoči u prostoriju, zadržavajući se uza zid kraj samih vrata. Iako je to trajalo svega delić sekunde, stav u kojem se mladić kretao jasno reče nindi da u desnoj ruci drži veliki nož.

Sada je već jasno čuo nape-to disanje čoveka uz vrata, ma koliko se ovaj trudio da ga priguši. Veština bešumnog disanja takođe je veština koja se vežbom može usavršiti; ovom mladiću očigledno je nedostajalo strpljenja da bolje prouči nešto što bi mu moglo biti od koristi u njegovom poslu ubice.

Usne ninde raširiše se u prizriv osmeh; onaj koji ih je poslao misli da su tihi zato što ubijaju hladnim oružjem, a čak i čovek mnogo manje oštarih čula do sada bi tačno znao gde se napadač nalazi.

Igra nerava se nastavljala. Pošto se nekoliko dugih sekundi ništa nije dogodilo, još jedna senka hitro prekorači prag i ukoči se sa druge strane vrata, nastojeći da sa tog mesta probije tamu pogledom.

Sada će se stvar odvijati mnogo brže, znao je ninda. Oni su upola uvereni da su ptičice koje gone već odletele i požuriće da to i dokažu sebi.

— Svetlo! — šapnu neko u tami. — Upali svetlo!

Reči su bile izgovorene na engleskom, ali su čak i te dve reči izgovorene šapatom oštrom uhu ninde bile dovoljne da odredi da je to engleski jezik kojim govore Kinezi rođeni i odrasli u San Francisku. Ovi moćci ovde neće biti obične ubice: u njihovim glavama i udo-

vima pomešani su trikovi svojstveni dvema rasama i dvema tradicijama.

Ali je on znao kako se bore momci odrasli u Kineskoj četvrti i gotovo sa sigurnošću mogao da predvidi razvoj događaja od časa kada odluči da izađe iz svog zaklona.

Svetlost blesnu i on počeo la gano i bešumno da ispunjava pluća vazduhom, proučavajući onu dvojicu koji su sada gotovo klečali sa obe strane vrata. Taj stav mogao bi da prevari nekog manje iskusnog; ninda je, međutim, znao da su mišići njihovih nogu i ruku spremni da pokrenu tela u dugi skok koji će se završiti strahovitim udarcem jednim od onih dugih, malo povijenih noževa koji jednim udarcem mogu odseći glavu neopreznom protivniku.

Obojica su spustili kapke da zaštite oči od svetlosti, gledajući samo kroz svoje guste, crne trepavice. Njihova lica govorila su nindi da i ne očekuju da će ugledati neku opasnost; da, bili su veoma mladi.

Uspravili su se i razočarano pogledali jedan drugog, opuštajući mišiće čitavog tela. Greška, naravno; to što opasnost nije vidljiva, ne znači i da ne postoji. Na sreću, oni za sobom nisu imali tešku školu ninducua da ih pouči toj jednostavnoj mudrosti.

Druga dvojica su ušla bez žurbe, ali se poslednji potrudio da ztvori vrata za sobom. Nije rekao ni reči, ali je njegov pokret rukom bio dovoljno jasan; preostala trojica poslušno su krenula u potragu za eventualnim skloništem koje bi moglo prikrivati one koje traže.

Ninda je čekao, znajući da njegov čas tek dolazi. To su potvrđivali i šumovi, jedva čujni, koji su dopirali sa požarnih stepenica.

Neko se penje i tuda, u nameri da se prikrade sa leđa. Neće uspeti da iznenadi Bet, naravno, ali će ono što će se dogoditi kada pokuša da otvori prozor privući pažnju četvorice momaka u glavnoj prostoriji i...

Šum podizanja prozorskog okna, početak tog šuma, zapravo, jer ga odmah potom priguši prodorni ženski vrisak. Ne vrisak straha; još dok je taj krik trajao ninda ču i dobro poznati zvuk kojim se ivica dlana majstora borilačkih veština, su dara sa krikim kostima lica protivnika.

Bet je na trenutak bila bezbedna u kuhinji, bez obzira što su se prva trojica Kineza ustremila prema prolazu među draperijama čim je njen vrisak počeo da odzvanja u vazduhu.

Držeći kratki nož širokog sečiva u desnoj šaci, ninda se na

glo odbaci od zida, ispuštajući komade čelika sve dotle stegnu te nožnim prstima. Tigrove kandže ostadoše na prstima druge ruke; u borbi izbliza oni predstavljaju strahovito oružje i mogu, baš kao kandže zveri po kojoj su dobile ime, da otvore utrobu suparnika jednim jedinim dugim, parajućim potezom...

Tkanina koja ga je sve dotle zaklanjala od pogleda rascepi se pred sečivom noža, otvarajući mu prolaz. Prvi udarac za dao je još pre nego što su mu bosa stopala dotakla pod, jer je njegov skok bio savršeno odmeren.

Kinez najbliži prolazu prekasno je osetio da mu pravo sa tavanice jedno krupno telo pada na glavu. Pokušao je da se okrene, pokazujući izvanredne reflekse, ali za to više nije bilo vremena.

Prsti leve noge ninđe pogodiše ga u slepoočnicu, poput malja. I efekti tog udarca bili su doslovno isti: čovek odlete u stranu, izbačen iz ravnoteže, rasipajući unaokolo krvavu i sivu masu iz potpuno smrskane lobanje.

Onaj koji je trčao za njim otvori usta da krikne, ukopavajući se istovremeno sa obe noge u duboki tepih, u pokušaju da se zaustavi ili izbegne smrt koja je tako nenadano iskrsla pred njega. Uspeo je u

tome, uspeo čak i da podigne ruku sa nožem, nastojeći da se odbrani od blistavog sečiva koje je iz visine padalo prema njegovim grudima.

I bez dodatne energije skoka, udarci jednog ninđe su užasni, jer ninđe poznaju način kojim se energija čitavog tela može koncentrisati na jedno je dino mesto. Ruka koja je stezala dugi krivi nož pršte sa zvukom naglo slomljenog suvog drveta; nimalo ne usporivši svo je kretanje, Lesliejev nož zari se tačno u srce žrtve, zaranjajući gotovo do štitnika za ruku.

Nije ostao dugo u rani, naprotiv; mrtvo telo još je stajalo na nogama kad široko sečivo izroni iz njegovih grudi, otvarajući prolaz debelom mlažu krvi iz smrvljenog srca. Padajući na levo koleno, ninda s lakoćom izbeže udarac trećeg Kineza, iako mu je povijeno sečivo prozujalo nad samom glavom, završavajući svoj put u trbuhu već mrtvog čoveka i konačno ga bacajući na pod, preko prve nindine žrtve.

Lesli načini kratak pokret levom rukom naviše i kandže od čelika raskidoše odeću, kožu i trbušne mišiće trećeg čoveka. Ovaj užasno kriknu kad shvati da je pogođen, ali njegova desna ruka, možda potpuno refleksno, još jednom pokuša da spusti oružje na glavu onoga koji je klečao pred njim.

Samo što ninde već nije bilo na tom mestu; nestao je van domašaja noža dugim skokom, stvorivši se u magnovenju nasred prostorije, gde je i ostao, raširenih nogu, malo povijen, blago se smešeći poslednjem preostalom protivniku.

Krv se slivala sa njegove desne šake i širokog sečiva noža, bešumno padajući po tepihu...

Mesto koje je odabrao bilo je gotovo idealno; odavde može jednim pokretom preprečiti put četvrtom Kinezu ma na koju se stranu uputio: prema vratima ili prema prolazu koji vodi do Bet.

— Bet? — pozva poluglasno. — Sve u redu?

— Da. Jedan jedini tip je pokušao da uđe — glasio je odgovor tihim i smirenim glasom. Bet Su-Ling, dakle, nije izgubila kontrolu nad sobom.

— U redu — reče on. — Ostani tu dok te ne pozovem, ali nemoj prilaziti prozoru. Možda imaju nekog dobrog strelca dole u mraku.

Sve vreme njegove oči proučavale su okruglo lice poslednjeg protivnika, njegove čvrsto stisnute široke vilice, tamne oči iz kojih je bleštao opasan plamen. Njegov stav i hitrina kojom je reagovao kad je ninda počeo napad, svedočili su da je mnogo opasniji nego ona trojica čija krv sada natapa tepih.

— Nema više nikoga dole — reče Kinez mirno. — Bilo nas je petorica, ali nismo pretpostavljali da ćemo se ovde sresti sa đavolom u ljudskom obliku!

Miran glas, čak previše miran; da li taj čovek odista poseduje gvozdenu kontrolu nad svojim telom ili se prepustio rezignaciji, mireći se sa smrću?

Ne, on nije od tih. Još uvek drži svoj dugi nož tako da ga u svakom trenutku može upotrebiti. On spada u ljude koji će se boriti i koprcati sve dok u telu osećaju i poslednju mrvicu životne energije...

— Barker je zaboravio da vas upozori na to — reče ninda. — Kao što vidiš, novac koji si očekivao nije tako lako zaraditi.

— Barker je pseto!

— Zašto, onda, radiš za njega? — sleže ninda ramenima. — Pseto ne zaslužuje da ima slugu, zar ne?

— Moja stvar — kratko i prezrivo, odgovori momak. Da, ovaj je momak jaka ličnost...

— Dugo radiš za njega?

— Prvi put. I poslednji, kako stvari stoje.

Do đavola, taj čovek još ima snage da se šali sa sopstvenom smrću!

— Bet! — pozva ninda ne skidajući pogleda sa očiju Kineza. — Dođi na trenutak!

Devojka izroni iz tame prolaza do kuhinje, trepćući očima. Gotovo se spotakla o tri mrtva tela i ustuknula, naglo prebledevši i primevši ruke ustima.

— Ohhh!

Sklopila je oči i postrance prošla pored mrtvaca. Njene bose noge tiho su šljapkale po tepihu natopljenim krvlju i li ce joj se iskrivi od gađenja.

— Smiri se! — oštro reče ninda. Onesveščena devojka bila je poslednja stvar koja bi mu u ovom trenutku bila potrebna. — Pogledaj ovog čoveka, Bet!

Otvorila je oči tek kada je osetila iza svojih leđa sigurni oslonac zida.

— Poznajem ga — reče tiho. — Zove se Džodi Kvon.

— Radi za Barkera?

— Ne. Do sada, bar, nije. Džodi radi samo za sebe... pod uslovom da mu se dobro plati!

Bilo je prezira u glasu devojke. Džodi Kvon prostreli je gnevnim pogledom i izgovori dugu kinesku rečenicu, kriveći i sam usta u prezrivu grimasu.

Ono malo kineskog što je znao bilo je Leslieju dovoljno da odgonetne smisao uvrede. Hladno se nasmešio, zureći Džodi u oči i Kinez naglo promeni izraz lica.

U svakom slučaju, šok od uvrede dobro će doći devojci,

da brže prebrodi šok od pogleda na tri iskasapljena tela...

— Idi u kupatilo, Bet — reče nežno. — Ovde će uskoro sve biti gotovo.

— Čuvaj ga se, Leslie. Džodi Kvon je već mnoge ubio svojim nožem...

— U otvorenoj, poštenoj borbi — reče Kinez prezrivo. — Nemoj to zaboraviti da pome-neš, mala droljo!

— Idi, Bet... Mene on ne može ubiti. Ni ovim nožem, ni ti bilo čim drugim...

Ona poslušno klimnu glavom i postrance počeo da se povlači dodirujući leđima zid. Leslie sa čeka da izađe iz prostorije pre nego što je ponovo progovorio.

— Koliko te plaća Barker za ovaj posao, Džodi?

— Moja stvar.

— U redu. Onda ćeš mi reći samo gde će te čekati da mu saopštiš kako si obavio posao.

— Ja možda jesam ubica, prijatelju, ali doušnik svakako nisam. Traži sam Barkera, ako ti je potreban!

— Postoji način da tu informaciju izvučem iz tebe, ne zaboravi!

— Ha!

Kratak uzvik, ali uzvik u koji je Džodi pokušao da unese prezir koji oseća prema takvom jednom mišljenju...

— U vreme dinastije T'ang — počeo ninda tihim, sugestivnim glasom — bio je uhvaćen

jedan od čuvenih gusara sa reke Deset hiljada milja. Njega su naterali da govori i oda svo je saučesnike. Znaš li tu legendu, Džodi Kvon?

— Ne, ne znam te glupe kineske legende, čoveče! Ja sam Amerikanac, rođen i odrastao u ovom prokletom gradu!

— Šteta što ne znaš tu priču. Uštedela bi i meni i tebi nešto vremena. A tebe još poštediti užasne smrti!

— Smrti se ne bojim — prkosno reče mladić. — I nemoj zaboraviti da još uvek imam nož u ruci!

— Taj nož ti neće pomoći. A što se tiče gusara... Zvao se Meng Liang i bio vrlo hrabar i vrlo drzak čovek. Hrabriji i drskiji od tebe, svakako, jer se Meng Liang nije borio protiv brojno slabijih protivnika.

— Poštediti me tih priča, čoveče! Ako želiš nešto od me, ne, dođi i pokušaj to da dobiješ!

— Pokušavali su sa raznim načinima mučenja kada su konačno uhvatili Meng Lianga — produži ninda kao da se ništa nije dogodilo. — Trebalo bi da znaš da je u tvom bivšem narodu bilo pravih majstora za poslove takve vrste, ali nikom od mučitelja nije uspelo da na tera Meng Lianga da progovori...

— Prekini! — mladić je sada čvrsto stezao nož; u očima mu se videlo da se samo s naporom uzdržava da ne jurne prema Lesliju. — Zaveži, proklet bio!

— A onda je u taj kraj stigao mudri starac iz pokrajine Vanhsien. Zatražio je nagradu od sudija ako pronađe način da Meng Liang progovori. Obećali su mu nagradu i on je...

Ukočenih očiju Džodi Kvon pređe slobodnom rukom preko čela. Oči su mu sada gorele kao užareno uglevlje.

— I on je naredio da Meng Lianga svuku do gola i vežu za drveni ležaj. Zatražio je za tim i običan lonac od lima i da u blizini založe vatru. Zatražio je još nešto... Ne možeš da pogodiš šta, Džodi?

Hipnoza je jedna od veština koju ninde takođe moraju da savladaju. Glas kojim je Lesli govorio, njegov pogled uprt u ukočene mladićeve oči, čak i reči koje je birao, imale su isti cilj: zadati što više straha i tako slomiti Džodiju mnogo pre nego što zaista upotrebi silu da izvuče željeni podatak iz njega.

— Naravno da ne možeš! — osmehnu se suvo. — Ti ne znaš te stare, glupe kineske legende, zar ne? Mudrac je zatražio jednog običnog pacova, životinju kakvu ćeš vrlo lako i brzo naći i u najbližoj kanti za smeće

u jednom od prolaza kojima dolazi do ovog mesta, Džodi...

— Pacova? — proglati mlađić s mukom. — PACOVA?

— Da, pacova. Pogadaš šta se dalje dogodilo sa Meng Liangom?

— N-ne

— Stavili su pacova na goli Meng Liangov trbuh. Legenda ne kaže gde, ali znam da bih ga ja stavio prilično nisku. Zatim su ga poklopili loncem i pritisnuli, tako da ne može da umakne, a onda...

Džodi Kvon naglo ispusti iz pluća vazduh koji je i nesvesno vrlo dugo zadržavao.

— Dosta! — reče promuklo. — Ne govori više!

— Barker — podseti ninda tihim glasom. — Gde mogu naći Barkera?

— Ne! Do đavola, ne!

— Vrlo dobro — Leslie sleže ramenima. — Da završim kriču o pacovu i Meng Liangu... Mudrac je seo pored njega i počeo da dodaje pomalo žara iz vatre na dno lonca, obrnuto naviše. Pacovu je svakako bilo veoma toplo, a onda sve toplije i toplije, sve dok vrelinu nije postala nepodnošljiva...

— A onda — duboko udahnuvši reče Džodi — a onda je počeo da grize trbuh čoveka da bi se nekako uklonio od toplo-

te, time si hteo da završiš svoju priču, je li?

— Da. Više nije ni bilo teško zaključiti kakav je bio kraj. Men Liang je brzo progovorio, znaš; a ovaj kraj, kažu mi, pun je gladnih i krupnih pacova...

— Čuo sam tvoju priču, čoveče. Dobra je. Ali... kod mene ni time nećeš ništa postići!

Džodi Kvon podiže glavu i nasmeja se, histerično, piskavim glasom.

Ponekad čak ni refleksi jednog ninde ne mogu sprečiti ono neizbežno; pre nego što su se Leslievi mišići skupili za skok, Kinez sjuri čitavo sečivo noža u svoje telo, stežući dršku obema rukama...

Bet se pojavila iz susedne prostorije dok je ninda premeštao debeo svežanj novčanica iz Džodijevih džepova u svoje, iskoristivši tu priliku da ruke i nož obriše o njegovu odeću.

— Čula sam tvoju priču, Leslie — reče tiho. — Ti... ti bi to zaista učinio?

On je zamišljeno pogleda. Prebrodila je prvi šok, očigledno. I može da podnese još mnogo toga...

— Da, Bet. Učinio bih.

Njen pogled skliznu po mrtvim telima oko kojih se već širio teški zadatak krvi.

— Da — ponovi tiho. — Ti bi to učinio...

*
* *

Duboko uzdahnuvši, Sumiko zabaci unazad kosu mokru od znoja; oslanjajući se vrhovima prstiju o ležaj, ona je lagano izdizala telo naviše. Dojke, već napete od uzbuđenja, štrčale su izazovno, i ninda ispruži ruke da ih pomiluje.

Klečeći nad njim, devojka za stenja, naglo se ponovo spuštajući naniže; Lesli oseti kako mu se njeni oštri nokti zarivaju u grudi, dok se čitavo njeno telo uspinjalo do vrhunca uživanja...

Mnogo minuta kasnije ponovo se pomerila, otvorila oči i osmehnula mu se.

— Bilo ti je lepo, Les?

— Lepo? Engleski jezik odista nema pravih reči da opiše ono što sam osećao, devojčice...

— Bilo nam je potrebno ovo — reče ona, spuštajući mu glavu na grudi tako da je mogao da udahne opojni miris njene kose. — I tebi i meni...

— Da. A naročito posle prošle noći.

Sumiko se tiho nasmeja.

— Tebi svakako. Ta Bet Su-Ling mora da je neobična žena.

— Vrlo neobična. I vrlo obična uz to. Jako me podseća na tebe, znaš.

— To si mi već rekao. Gospodaru, da li dopuštate vašoj vernoj robinji da se povuče u kupatilo kako bi ponovo mirisala onako kako jedna dama treba da miriše?

— Ne znam kako jedna dama treba da miriše. Dame ne rade ovakve stvari, znaš...

Ona ga blago pljesnu po širokim grudima, dižući se sa po stelje. Po ko zna koji put osetio je želju za njenim vitkim, a opet tako čvrstim i raskošnim telom, ali se ona vešto izmače van njegovog domašaja.

— Nemaš više vremena... nindo!

— Imam sve vreme ovog sveta. Barker mi neće umaći. Čak i da u ovom trenutku ulazi u avion koji će ga odneti na kraj sveta!

— Ne govorim o Barkeru, Les — glas joj iznenada postade mnogo ozbiljniji. — Barker je samo sitna figura u ovoj igri, i to si mi i sam rekao. Ljudi koji svojim rukama obavljaju prljave poslove za one druge nisu bitni... Bitni su oni koji ih vode i njima upravljaju.

Nestala je u kupatilu, ostavljajući nindu samog u nevelikoj prostoriji. Ispružen na niskom ležaju, on je kroz širom otvorena vrata terase posmatrao kako se nežni beli oblaci

ranog jutra igraju, nošeni vetrom koji će još sat ili dva duvat sa kopna prema okeanu.

Koliko je puta posmatrao slične oblake, nad ovim istim okeanom, ali na njegovoj drugoj strani, u zemlji koja je do pre trideset ili četrdeset godina bila tako različita od ove, da bi potom vrtoglavom brzinom prešla put koji će je dovesti tamo gde je sada Amerika?

A opet, osećao je da je iza te blistave fasade, duša starog Japana ostala neizmenjena. Osetio je to još onda kada ga je slučaj — ili sudbina — doveo na prag senseija Tanake, a odatle u školu ninducia.

Ne, sva elektronika ovoga sveta neće uspeti da izmeni kruti kodeks koji još uvek vlada svim postupcima nindži, bez obzira na to što je taj kodeks nastao još u feudalnom Japanu.

On je bio prvi ne — Japanac koji je za sebe izborio neshvatljivu moć jednog pravog nindže, prvi koji je — donekle — uspeo da se oslobodi ponekad apsurdnih veza koje kodeks ninducia natura onima koji se posvete toj veštini.

Ali samo donekle, neprestano se pitajući da li će jednog dana stići kazna zbog nekolicke kanona koje je svesno prezeo...

Ljubav, na primer. I prijateljstvo. Dva osećanja zabranjena nindama.

»Ninda ne sme voleti«, strogo je rekao sensei Tanaka. Njegova obuka tada se već bližila kraju i njegove fizičke mogućnosti, mnogo puta proverene, sve su ređe bile na ispitu. Činilo se da Tanaka sada sve više vremena posvećuje razgovoru sa svojim učenicima, nastojeći da ih podučiti finesama onog pogleda na svet koji ninducu toliko odvaja od drugih načina razmišljanja...

Nije upitao zašto. Već je znao objašnjenja, mogao nabrojati desetine primera iz istorije ninducia koji su rečito govorili da je ljubav za nindže osećanje kojem se ne smeju prepustiti.

»Ljubav je poluga koju će neprijatelj pre ili kasnije upotrebiti protiv nindže«, zamišljeno je nastavio starac. »To je veliki gubitak i velika žrtva za sve nas, sine moj, jer ljubav je najsvetlije ljudsko osećanje. I jedino koje se pokazalo dovoljno moćnim da nadjača čak i onaj životinjski nagon za samoodržanjem koji još uvek vlada svima nama...«

»Može li jedna žena ikada postati ninda, učitelju?«, upitao je tada. Obojica su znali da se iza tih reči krije jedno sasvim drugo pitanje...

Sme li ninda zavoleti ženu koja mu je u svemu ravna? Ako takvo biće uopšte može postojati, naravno...

Tanaka se nasmejavao. Prvi put otkako je mladić iz Amerike ugledao njegovo izborni lice, gotovo skriveno belom kosom i bradom.

»Sreća tvoja što mi to pitanje nisi postavio pre tri godine, sine moj«, odvratio je. »Po brinuo bih se da jedna od prepreka koje sam postavljao bude previsoka za tebe...«

Trgao se, iznenađen. Sve do sada bio je uveren da je Tanaka potpuno isti prema svim svojim učenicima i da nikada nije učinio ništa što bi jednom od njih olakšalo — ili otežalo — svakodnevnju borbu za opstanak od koje se najvećim delom i sastoji obuka za ninde.

»Učitelju?«, zapitao je. Samo pogledom. Da, njegov odnos sa Tanakom ipak se razlikovao od odnosa ostalih učenika, morao je to sada sebi priznati. Jedino sa njim uspevao je da se sporazume upravo ovako, jednim pogledom...

»Da, sine moj. Ja nisam neutralno božanstvo kakvim si me možda smatrao. Ponekad moram da se umešam, ma koliko malo to želeo. I ma koliko mi to teško palo. Među vama koji ste smerno došli da me molite za moje znanje bilo je malica koji to nisu zasluživali. Bez obzira na lakoću s kojom su možda savladali veštinu ninducua. Moj posao nije samo da ih podučim kako da ostanu

živi... već i kako da ŽIVE noseći što manje nesreće onima koje ponekad prezrivo nazivamo običnim ljudima...«

Tog dana je shvatio da ninducu nema i svoju etiku. Strogu i nemilosrdnu, jer je ninducu stroga i nemilosrdna veština. Sensei Tanaka nikada neće dopustiti da iz njegove škole izađu ninde koje će svoje gotovo bezgranične moći koristiti za tlačenje slabijih.

Na žalost, njegova škola nije bila jedina u Japanu...

Pitanje o ženama — nindama ostalo je bez odgovora i možda se zato osmelio da sebi dopusti ljubav. I ne samo to: još nijednom nije zažalio što je poklonio ljubav i prijateljstvo onima koji su mu gotovo od prvog dana pomagali u borbi protiv organizovanog zločina na Zapadnoj obali.

Izašao je na terasu i udahnuo vazduh punim plućima. Ovde, južno od grada, na samoj obali okeana, nije bilo smoga koji će San Francisco učiniti pravim paklom za dvadeset ili trideset godina, ako pre toga njegovi stanovnici nešto ne preduzmu. Ovde se još moglo disati punim plućima, pre nego što se ponovo vrati u grad i još jednom zaroni u njegovu otrovnu atmosferu u kojoj zločin buja kao na svojoj prirodnoj podlozi...

Ko stoji iza Barkera? S kakvim namerama?

Zašto je Manazas želeo usluge jednog ninđe? I zašto je po sle toga Barker učinio sve da uništi tragove koji bi od Manazasa mogli dovesti do nepoznatog naredbodavca?

Slika koju ima još uvek nije logična, što znači da neki bitan detalj nedostaje. Barker će možda biti u stanju da mu pomogne...

Sveže okupana, blistavih očiju, u dugoj tunici koja je obavijala njeno uzbudljivo telo, Sumiko se pojavi na terasi, no seći poslužavnik sa doručkom za njih dvoje.

— U kupatilo, prljavko! — zapovedi sa odglumljenom strogošću. — Brzo, pre nego što se ovaj bučkuriš ohladi!

Pogledavši je zamišljeno, nnda se vrati u unutrašnjost male vile nadnete nad strmu obalu ekana. Krenuo je prema kupatilu, ali je onda zastao, još uvek okupiran mislima o Barkeru.

Ninđe veoma retko popuštaju iznenadnim impulsima, jer su obučeni da misle logično, ne čineći nijedan nepromišljen korak. Ovoga puta, međutim, impuls je bio tako snažan da je on bez oklevanja prišao telefonu spuštenom na pod pored ležaja i hitro otkucao kombinaciju brojeva koju je zapamtio još u onom prljavom bistroutu na Emabarkaderu.

Telefon je zvonio dugo i to ga navede na osmeh. Tipovi poput Barkera dugo spavaju ujutru. Noć je njihovo pravo vreme.

— Da? — dubok i sonoran glas. Sanjiv, mamuran.

— Barker? Kip Barker?

Duga pauza. Ninda je u mašti jasno video lice čoveka koga su mu samo jednom opisali. Barker sada razmišlja šta da odgovori, iako tu zapravo nema šta da se misli. Onaj koji zna njegov telefonski broj — broj kojeg, inače, nema u imeniku — zna još puno toga o njemu.

— Ja sam — stiže konačno odgovor. — Ko je to?

— Manazas je želeo da dozna moje ime od Šimaze, Barker. Uzgred, imaš i pozdrav od Džodija Kvona...

Uzdah iznenađenja. Barker je pokušao da ga priguši, ali osetljivo uho ninđe jasno ga je razabralo i pored zujanja u telefonskoj liniji.

— U redu. Šta sada hoćeš od mene?

— Recimo, da mi kažeš kakav je to posao Manzas imao za mene, umesto što mi šalješ plaćene ubice za vrat. Za to uvek ima vremena, zar ne?

— Posao? Kakav posao?

— Ne znam, Kip. Da znam, ne bih te ni zvao, je li tako?

Ponovo duga pauza. Ponovo osmeh na usnama ninđe. Kip

Barker nije od onih koji brzo razmišljaju, očividno.

— Šta se dogodilo u međuvremenu? — prekide ninda ću tanje. — Šef je shvatio da sam veoma opasan tip i predomislio se, a? Reci mu da je pogrešio; može me dobiti... naravno, ako mi njegova cena bude odgovarala...

Barker na drugoj strani promrmlja nešto nerazumljivo. Sumiko se pojavi na vratima terase, ali joj Leslie rukom daje znak da bude tiha.

— Cuj, Kip, kako bi bilo da ga pozoveš i preneseš mu ovo što sam ti rekao? Ja ću te pozvati za desetak minuta da čujem njegov odgovor. Može?

— Kako si doznao moj broj, prokletstvo?

— Ja sam pun trikova, zar to još nisi primetio? — nasmeja se Leslie. — Dakle? Zvaćeš šefa?

— Ne, do đavola! Ta stvar je gotova, što se mene tiče! I neću više da imam nikakva posla sa tobom, razumeš!

— Žao mi je, Kip. To ti je kao kad uskočiš sa obe noge u klupko zvečarki; posle toga ti nimalo neće pomoći odluka da ne želiš da imaš ništa sa njima!

— Zvečarki? — prezrivo frknu Barker. — Ma hajde, ortak! Ti jesi gadan tip, ali me nemoj izazivati, znaš! Bolje će ti biti da odmah prekineš vezu i zaboraviš ovaj broj!

— Kip, bolje će biti da me poslušаш! — glas ninde odjednom postade leden i oštar. — Imaš deset minuta da obaviš taj poziv, to ti je jedina šansa da ne stekneš jednu lošu naviku...

— Lošu naviku?

— Da, da grizeš nokte, Kip.

— Kakva je to šala, prokletstvo?

— Nimalo smešna. Jednom sam poznavao tipa koji je počeo da grize nokte i nije prestao sve dok nije došao do laktova!

Gadna psovka dopre sa druge strane žice i Barker grubo tresnu slušalicom o aparat. Sa osmehom na licu, ninda prekide vezu i okrete se Sumiko.

— Žao mi je što si čekala — reče — ali mislim da sam ovaj razgovor MORAO obaviti upravo sada!

— Morao? Zašto?

On sleže ramenima.

— Ne znam. I nemoj me pitati. Uostalom, ti bolje od mene poznaješ te iznenadne impulse, zar ne?

— Tačno deset minuta kasnije, ostavljajući nedovršen doručak na stolu, Leslie ponovo odabra Barkerov broj.

— Ja sam, Kip — reče kad začu poznati glas na drugoj strani. — Kakva je odluka?

— Ne znam. Nisam dobio šefa, već jednog njegovog saradnika. Rekao je da mu ostaviš

svoj telefonski broj... šef će ti se kasnije javiti...

— Ha-ha-ha! — veselo se nasmeja Leslie. — Baš ste lukavi, nema šta! Nisi valjda mi slio da će taj jeftini trik upaliti, Kip?

— Ne, nisam! — uzdahnu Barker. — Ali vredelo je pokušati, zar ne? Uspeo si, proklet bio... šef želi da te vidi.

— On lično? Pazi, ne želim da imam posla sa trećerazrednim propalicama kao do sada, Kip!

— I ja ću biti tu, ortak! I zato... pripazi malo na svoj prljavi jezik!

— Baš se radujem što ću moći da uživam u tvom ljupkom licu, Kip. Gde i kada?

— Poznaješ Pinole?

— Ne naročito.

— Onda nabavi negde dobru mapu, ortak. Vozićeš auto-putem broj 80 do Pinolea, a onda se isključi pred samim gradom i skreni ulevo, za San Pablo. Pet milja od raskrsnice je put koji vodi desno; ne možeš pogrešiti, to je jedini put u okolini...

— I kuda vodi taj divni put?

— Na obalu zaliva San Pablo. Na kraju puta zateći ćeš kapiju u kamenom zidu; pritisni dugme interfona i reci da te šalje Lukas. To je sve.

— Nije. U koje vreme treba da stignem? I ko je Lukas?

— Lukas je lozinka, prokletstvo! Ne bi valjda želeo da ti

neko od čuvara raznese glavu, ortak? A što se vremena tiče, šef je rekao da je ponoć pravi trenutak za razgovor sa tobom!

— Hvala ti, Kip — nasmeja se ninda. — Onda se vidimo ove noći... tačno u ponoć!

*

* *

Mnoge kuće na obali zaliva San Pablo ograđene su zidovima ili čeličnom ogradom, znao je ninda. Bogataši uvek dobro čuvaju svoju imovinu; naoružanim čuvarima, opasnim psima, alarmnim uređajima na čiji signal policajci stižu odmah, za nemarujući telefonske pozive iz siromašnijih delova okoline zaliva. Bez obzira što im ti siromašniji delovi zadaju mnogo više posla; čak i policija dobro zna koja je strana hleba premazana buterom.

Ovom ogradom, međutim, mogla bi se pohvaliti svaka manja srednjovekovna tvrđava. Teški kameni blokovi povezani cementom dizali su se do visine od dvadeset stopa, a jedini ulaz sa kopna predstavlja la je teška kapija od dobrog čelika. Vili skrivenoj tim zidom, istina, moglo se prići i sa mora, ali su fotografije koje je čitavog popodneva razgledao

svedočile da takav poduhvat može biti opasniji nego pokušaj prodora preko zida.

Oko podneva Tabasko Pit je utrošio četiri stotine dolara i dva sata vremena za razgledanje zaliva sa visine od hiljadu do dve stopa. Njegov foto-aparat sa teleobjektivom vredno je škljocao, ali su od nekoliko stotina snimaka njih tridesetak bili zanimljivi za nindžu, jer su prikazivali prostor oko vile u kojoj će ga u ponoć čekati tajanstveni Barkerov šef.

A sada se ponoć bližila, a on još uvek nije želeo da se opredeli za jedan od dva izvodljiva plana koji su mu se naturali posle proučavanja uveličanih fotografija. Nedostajalo je još nekoliko važnih činjenica za takvu odluku i on je strpljivo čekao da se vrati Tabasko Pit koji je otišao u poslednje izviđanje.

Ovoga puta na sebi je imao kostim kakav ninde nose već vekovima. Nije ni bilo razloga da ga menjaju, uostalom; odeća proverena u hiljadama obračuna bila je gotovo idealna za poduhvat kakav je on sada planirao.

Gusta svila kostima bila je crna kao noć i ne jednom su i najoprezniji stražari prošli na stopu ili dve kraj ninde skrivenog u tami ne primetivši ni šta sumjivo. Svila je pokrivala svaki palac njegovog tela i jedino su dva uska proreza za

oči na kapuljači dopuštala da ninda osmatra svoju okolinu. Ovoga puta čak je i kapke pre mazao tamnom smesom da ga ne bi odali nekom pažljivijem posmatraču.

Što se oružja i opreme tiče, oni su, kao i uvek, bili prilagođeni zadatku koji ove noći treba da obavi. Ninda u pohodu je pravi mali pokretni arsenal, ali nasuprot vojnicima savremenih armija, njegova ga oprema ne ograničava u kretanju, niti mu smanjuje brzinu. Naprotiv: pribor koji ove noći ima na sebi i uz sebe omogućiće mu da prodre čak i tamo gde zdrav ljudski razum kaže da je nemoguće prodreti.

Naravno, oružje je činilo dobar deo tog pokretnog arsenala. Katana, dugi samurajski mač, ukoso pričvršćen preko leđa tako da jednim pokretom ruke može ščepati dršku koja mu štrci preko levog ramena. Vakizaši zataknut za širok kožni opasač oko pojasa, pravo skladište tajnih pregrada sa sitnijim delovima opreme ninde. Tanak konopac od crne svile, jak gotovo kao i čelično uže iste debljine, ali zato mnogo gipkiji, takođe mu je omotan oko pojasa, a na jednom njegovom kraju već je pričvršćena trokraka čelična kuka koja će mu omogućiti veranje uz visoke prepreke.

»Nema prepreke koja se ne može savladati«, rekao je je-

dnom sensei Tanaka. »Potrebni su samo odlučnost i znanje...«

Pravi japanski ninda, sa samo nindama svojstvenom strpljivošću, posvetio bi bar mesec dana svog vremena proučavanju ove tvrđave na obali zaliva, pre nego što upozna sva ku stopu njene okoline, svaki kamen u zidu i pružanje polja alarmnih uređaja duž njege. Pre nego što krene u odlučni napad, dva ili tri puta bi upao preko zida, proučavajući kretanje ljudi iz obezbeđenja i navike stanara vile.

Toliko vremena, međutim, Leslie nije imao i zato se morao opredeliti za brzu improvizaciju. Najzad, ni čuvari ove vile neće biti tako oprezni kao čuvari starih japanskih zamkova, a jedno je bilo sasvim sigurno: na svom putu, ovde, neće susresti nikakvog drugog nindžu, a to je u svoje vreme u Japanu bilo gotovo sasvim izvesno...

Podigao je glavu da kroz proreze u kapuljači još jednom osmotri pun mesec, samo ga povremeno otkrivajući sve dok ne dune jutarnji vetar.

Rit uskoro treba da se pojavi. Prošla su gotovo puna dva sata otkako je krenuo.

Znao je da se može osloniti na tog div-momka zlatnog srca i čeličnih pesnica, kome se može zameriti jedino što pone-

kad otvorenih očiju srlja u opasnost. Dragocen saradnik, čak i za jednog nindžu; bez obzira na sve svoje moći, i nindže nužno moraju poštovati one osnovne fizičke zakone koji kažu da jedno telo ne može biti na dva mesta istovremeno.

Prostor oko zida vile bio je potpuno očišćen od drveća i grmlja da ne bi smetalo osetljivim televizijskim kamerama kojima je zid bio načišćan i zato i Pit svakako gubi mnogo vremena u šunjanju. Da je ovo obična noć, bilo bi lakše; čak i najboljeg stražara savlada dosada posle nekoliko sati zurenja u tamu. Ili televizijski ekran na kojem nikada ničega nema.

Ove noći, međutim, tajanstveni vlasnik vile zna da mu u posetu dolazi jedan od najopasnijih živih ljudi na ovoj planeti i zato će svi oni biti na oprezu. A ima ih mnogo, jako mnogo: Pitove fotografije otkrile su da je čitavo jedno krilo vile pretvoreno u spavaonicu za telohranitelje, a pored samog zida jasno se video žicom ograđen deo prepun krupnih pasa-čuvara.

I pored svoje ogromne mase, Tabasko Pit kretao se iznenađujuće tiho i spretno. Ne toliko tiho i spretno, naravno, da bi mogao da iznenadi jednog nindžu, ali dovoljno da ne uzne-

miri nijednog čuvara ili alarmni uređaj na zidu.

Stojeći uz stablo jednog drveta, na dobre dve stotine stopa od zida, ninda se smeškao pod svojom kapuljačom. Pit se došunjao do samog njegovog skrovišta, oprezno se osvrćući unaokolo, i sada je stajao nastojeći da pogledom pronađe svog prijatelja.

Lesli vide da su mu vilice odlučno stisnute; čak i u gotovo potpunoj tami uspeo je da pročita izraz na licu prijatelja koji je govorio: ovoga puta ga MORAM videti, proklet bio!

Uzalud. Iako je pretražio čitavu okolinu, Pit je konačno morao zastati, razočarano odmahujući glavom. Na samo dve stope pred nindom, okrenut leđima.

— Tražiš nekoga, ortak? — tiho reče Lesli. Reakcija kakvu je i očekivao: Pit poskoči i ukroti se, s mukom zadržavajući uzvik iznenađenja.

— Proklet bio! — prosikta kroz zube kada se okrenuo i konačno ugledao siluetu svog prijatelja. — Samo da znaš: ovo ću ti vratiti jednog dana!

— Žao mi je, Pite. Mislio sam da si me otkrio i da se samo praviš da me ne vidiš — nasmeja se Lesli tiho.

— U redu, u redu! Prokletstvo, šta ako me jednom srce izda u ovakvoj situaciji? Ko će završavati za tebe poslove koje prezireš, a?

— Ne prezirem ono što činiš za mene, Pite. Naprotiv. Šta si otkrio?

— Šta sam otkrio? Nešto zanimljivo: sa obale niko ne čuva prilaz vili, a ona prepreka od mreže je uklonjena. Moj savet ti je da otplivaš tamo.

Ninda se nasmeja.

— Baš ti hvala na takvom savetu! Ne misliš valjda da ću ti poverovati da ta mreža zatvara prilaz u zaton samo danju! I da su one dve ajkule što plivaju ukруг otišle na spavanje?

— Vredelo je pokušati — promrmlja Tabasko. — Zaslužio si takvu kaznu za ono maločas, znaš!

— Možda i jesam — Lesli ga potapša po ramenu. — Da je tamo samo jedna od tih ribica, ne bih oklevao da plivam, Pite. Dve gladne ajkule, u svom prirodnom elementu, to je krupan zalogaj čak i za jednog nindu!

— Nemoj mi reći da ne bi uspeo da izađeš nakraj sa njima!

— To nisam rekao... ali su izgledi otprilike: pedeset prema jedan. Za ajkule.

— Znao sam — uzdahnu Pit — i zato sam utrošio skoro sat na proučavanje onog dela zida na koji si me upozorio. Bio si u prayu; između te dve kamere postoji mrtav ugao.

— Koliki prostor nije pokri-

— Dve stope. Dovoljno?

— I previše — osmehnu se ninda pod kapuljačom. — Onda idem, Pite. Ti znaš šta treba da uradiš?

— Nije bilo lako zapamtiti tako komplikovana uputstva, do đavola, ali sam nekako ipak uspeo. Uključiti onu kutijicu koju je Sumiko napunila elektronskim spravicama i špagetima od raznogojne žice, otrčati do kapije, prikačiti njenu drugu kutijicu uz interfon, vratiti se u zaklon i isključiti prvu kutijicu. Nisam ništa propustio, zar ne?

— Jesi.

— Jesam? Zaista?

— Zaista. Kad pokupiš prvu kutijicu, vraćaš se najkraćim putem u Pinole i čekaš me na raskrsnici auto-puta 80, Pite.

— Hmm... siguran si da je tako najbolje? A šta ako ti treba pomoć?

— Ako mi treba pomoć dok sam u toj vili, ti ne možeš učiniti ništa. U redu, bataljon marinaca uspeo bi da provali tamo, posle artiljerijske pripreme od jedno pola sata, ali bi oni momci tamo imali sasvim dovoljno vremena da me skuavaju, pojedu, podrignu i zaborave. Prema tome: ti čekaš na toj raskrsnici.

— Dok ti ne dođeš?

— Dok ja ne dođem. U redu?

— U redu — progundā Tabasko — iako još uvek tvrdim da bi ti momak sa ručnim lanserom raketa u ovoj šumi mogao mnogo bolje pomoći. Ako ništa drugo, da sruši deo zida kako bi mogao umaći malo brže, ako dođe do gužve.

— Do gužve će doći, sigurno, Pite. Rakete nisu oružje koje bih baš tada upotrebio, u tome je problem. Nisu dovoljno selektivne, za početak, da ne pominjem mogućnost da se upravo ja nađem na drugoj strani zida kada budeš hteo da ga probiješ.

— Ti uvek nešto izmisliš da upropastiš moje blistave zamisli — zlovoljno progundā Tabasko. — Hajde, idi onda već jednom! Dajem ti sat vremena pre nego što izvedem igru sa kutijama.

Stisnuli su ruke jedan drugom pre nego što je ninda nestao u tami. Spustivši se na tle, sa nezapaljenom cigaretom među zubima, Tabasko Pit sklopí oči, razmišljajući o svom neobičnom prijatelju.

Čak ni on sam, u početku nije bio siguran da je odista potreban čoveku takvih sposobnosti. Gotovo da se povukao kada mu je Sumiko objasnila razloge zbog kojih ninda ne bi smeo imati prijatelja.

Lesli je to primetio, naravno. Ninda ne bi bio ninda kada ne bi bio u stanju da oseti čak i

najmanje nijanse raspoloženja kod ljudi koje tako dobro poznaje.

»Pite«, objasnio je jednostavnim rečima, »ti si mi sada potrebniji nego što si ikada bio, jer me naprosto sprečavaš da popustim pred sasvim prirodnim ubedenjem da su moje mogućnosti praktično neograničene. One to jesu, ali mnoge ninda zaborave da nisu PPOTPU-NO neograničene. Primetio si da sa tobom raspravljam o svojim planovima? Tvoj zdrav razum mi je neophodan kako bih još jednom proverio da li je ono što želim da izvedem moguće ili ne...«

Osmehnuo se u tami i malo promenio položaj. Ono što mu je Lesli rekao zvučalo je prihvatljivo; čovek koji je uvek lako rešavao probleme koji se postavljaju pred njega sklon je da makar i podsvesno počne da potcenjuje protivnike.

Potceniti protivnika uvek je opasno. A naročito kada to čini jedan ninda...

*
* *

U trenutku kad krene sa izvođenjem svog plana, ninda zaboravlja sve što se nalazi van domena neposredne okoline i onoga što se sprema da učini.

Nije daleko od istine tvrdnja da njegov mozak tada radi sa preciznošću — i brzinom — elektronskog računara, programiranog da neki posao obavi na najbolji i najefikasniji način.

Zapravo, plan akcije umnogome podseća na programiranje. Učini to i to, a ako se dogodi ovo, onda pređi na potprogram A ili učini ono... Svaki haker prepoznaće u ovim rečima strukturu manje ili više komplikovanog programa, prilagođenog ovoj ili onoj vrsti mikroprocesora.

Lesli je tačno znao šta treba učiniti kada dođe do onog dela prostora oko zida koji, greškom izvođača, nije pokriven nijednom televizijskom kamerom. Pit je već bio označio to mesto sa dva drvceta zarivena u meku zemlju.

Spustivši se na tle, Lesli počeo da puzi po gustoj, divljoj travi, neprestano držeći pogled prikovan za tamnu masu zida koja se iz ovog položaja činila mnogo višom od dvadeset stopa.

Nije klizio čitavom površinom tela po tlu, jer to stvara prejak šum i ostavlja suviše upadljiv trag. Napredovao je oslanjajući se samo vrhovima prstiju ruku i nogu, dok mu je telo lebdelo dva ili tri palca nad travom. Taj trik, za promenu, nije poticao iz riznice nindži;

naučio ga je od Indijanaca iz Arizone sa kojima je jednom proveo čitavo proleće, živeći na isti način kao i oni, učeći ih onome što je znao i učeći od njih sve ono što bi mu moglo koristiti u njegovom opasnom poslu...

Sada već vidi mutni odsjaj stakla na sočivima dveju najbližih kamera. Jednostavan proračun reći će mu kada će stići u mrtvi ugao u podonžju zida, ali to ne znači da se sme opustiti.

Senzori osetljivi na zvuk i dodir ugrađeni su i među kamene blokove zida, rekao je Tabasko. Mora, dakle, biti veoma tih i ne sme ni dotaći zid, savlađujući prirodnu želju onoga koji se krije, da se čitavim telom priljubi uz kamen koji stvara lažni osećaj sigurnosti.

Uveličani avionski snimci dali su mu tačnu predstavu o onome što se nalazi po vrhu zida: opet senzori i neizolovani električni provodnik kroz koji u ovom trenutku svakako teče struja dovoljna da ubije svakog ko ga neoprezno dodirne.

Senzori, su, naravno, suviše mali da bi mogao tačno da uoči njihov raspored. Prema tome, vrh zida ne sme dotaći ni jednim delom svog tela, sve dok ga ne ispita iz neposredne blizine.

Ovoga puta račun verovatnoće je na njegovoj strani. Ako

zavrtla uvis svilenom užu sa trokrakom kukom tako da se zakači za dalju ivicu zida, izgledi su jedan prema petnaest ili dvadeset da kuka padne baš na jedan od senzora...

Čelično uže ovde bi načinilo samo kratak spoj i uključilo čitavo tuce alarmnih uređaja, Još jedan dokaz da klasična oprema ninde često može biti korisnija od svih savremenih izuma.

Kuka bešumno polete naviše, odmotavajući nevidljivo užu za sobom. Zamah je bio savršeno proračunat; preletevši na samo palac ili dva nad električnim provodnikom, ona se uz jedva čujan metalni zvuk zakači na suprotnu ivicu zida.

Nepokretan, ninda je strpljivo čekao punih deset minuta. Sasvim dovoljno vremena da neko od čuvara stigne ovamo ako ga je upozorio uređaj koji ni Pit ni on još nisu opazili.

Na drugoj strani zida, međutim, vladala je savršena tišina, iako je ninda znao da svud oko vile krstare patrola od po dva do zuba naoružana čoveka sa psima. Tim životinjama presečene su glasne žice da se ne bi odale lavežom, što ih čini isto onako tihim i opasnim kao i one dve ajkule što štite prilaz sa morske strane.

Najbliža patrola sada je na više od sto jardi, proceni ninda

na osnovu šumova koji su se gubili u daljini. Mora preći zid pre nego što sledeća stigne u blizinu.

Ali, to nipošto ne sme biti izgovor za nepotrebnu žurbu.

Sa bezgraničnim strpljenjem, ninda pogledom iz neposredne blizine pretraži površinu zida, lagano se uspravljaajući i zatežući uže rukama. U času kada počne da se penje, oslanjajući se o kamen samo vrhovima nožnih prstiju u mekoj obući, tačno mora znati gde se sme osloniti, a gde ne. Uz uslov da sve to čini bez i jednog jedinog šuma.

Pet minuta kasnije njegove oči dosegoše gornju ivicu zida i ona pažljivo proviri iznad nje.

Graditelj zida znao je svoj posao; ma kako čvrsto vezani, kameni blokovi ove veličine moraju imati i znatnu širinu da bi se zidu obezbedila stabilnost, a naročito ovde, u južnoj Kaliforniji, gotovo svakodnevno uznemiravanoj slabim potresima.

Električni provodnik zujao je na nekoliko palaca pred njegovim očima, pridržavan izolatorima na dovoljnom rastojanju od kamena. Neće biti nimalo teško prekoračiti ga, pod uslovom da nema drugih alarmnih uređaja...

Ali, oni postoje. One naizgled slučajne izbočine u kame-

nu vešto skrivaju fotoelektrične ćelije. Ako se njihov nevidljivi zrak i na trenutak prekinе, negde u kući uređaji će dati znak za uzbunu, istovremeno pokazujući mesto gde neko pokušava da pređe zid.

Postoji mnogo načina da se takav uređaj prevari, ali je ninda odabrao najjednostavniji.

Hvatajući se prstima ruku za bližu ivicu, on počе da izvlači svoje snažno telo naviše, nalik gimnastičaru koji vežba na vratilu. Ili, bolje, cirkuskom akrobatu, jer ovo što želi da učini zahteva mnogo više snage i koncentracije nego bilo kakvo takmičenje u gimnastici.

Nekoliko trenutaka balansirao je, potpuno uspravnog tela, sa glavom naniže, na ivici zida, a onda se mišići ruku naglo pokretoše, kao iznenada oslobođene čelične opruge.

Telo u crnom kostimu polete uvis, načini elegantan salto visoko iznad vidljivog provodnika sa strujom i nevidljivog zraka iz fotoelektrične ćelije i dočeka se opet na vrhove prstiju na suprotnoj ivici zida. Ovoga puta na vrhove nožnih prstiju, jer su ruke nindi bile potrebne da održava njima ravnotežu na osloncu širokom svega dva ili tri palca.

Srećom, to nije moralo dugo da traje; ponovo se odbacivši u vazduh, ninda polete naniže u

mračno podnožje druge strane zida, tamo gde više neće biti nikakvih senzora. Ovo je već mnogo lakši deo posla; imao je vremena čak da preciznim pokretom slobodne ruke otkači kuku i povuče je za sobom, vučući istovremeno i slobodni kraj užeta preko zida na drugu stranu.

Put do vile sada mu je bio otvoren. Što je najvažnije, niko od čuvara, a veliki i tajanstveni šef ponajmanje, i ne sanjaju da je on već tu, na nekoliko koraka od njih!

Hitro, ali oprezno, ninda pođe pravo prema vili čiji su se osvetljeni prozori nazirali kroz gusto žbunje. Što je dalje od zida, to su manji izgledi da susretne jednu od patrola, jer čuvari najviše pažnje — što je i prirodno — posvećuju neposrednoj blizini ulaza u prostor koji štite.

Vetar duva iz pravca zaliva, donoseći miris soli. To je dobro, jer ga psi neće osetiti. Što se traga koji ostavlja za sobom tiče, od njega osetljivi njuh životinja neće imati mnogo koristi; njegova obuća još pre polaska bila je natopljena smešom čiji sastav već stotinama godina ninde čuvaju kao jednu od svojih najvećih tajni.

Zastao je na pedesetak jardi od vile, proučavajući je pogledom. Uskoro će morati da prođe i u njenu unutrašnjost i

ovo je prilika da potraži najpogodnije mesto za to. Sem toga, Pit će uskoro preći u akciju, jer ni ponoć nije daleko...

Jedan prozor osvetljen je pri samom tlu, pokazujući da nekoga ima u suterenu. Uz toliko ljudi na malo prostora, svaka stopa zgrade mora da je maksimalno iskorišćena, što znači da će iza tog prozora verovatno ugledati odaju u kojoj su koncentrisani ekrani sa slikama okolnih kamera i alarmni uređaji.

Prigušeno svetlo prodire kroz prozore u prizemlju, pokazujući da su svetla upaljena na drugoj strani vile, onoj okrenutoj zalivu. Veče je toplo i vlasnik ovog utočišta bez sumnje sedi na terasi s koje se pruža pogled na bazen izgrađen između vile i obale.

Da li on sada oseća približavanje opasnosti, bar kao slabu jezu po leđima, dok sedi u udobnoj stolici, sa čašom ledenog pića u rukama?

Iz iskustva je znao da mnogi veliki kriminalci imaju osećaj veoma sličan onome što ninde nazivaju haragei. Nije isključeno da i njegov noćasnji protivnik poseduje nešto slično i da se upravo sada plašljivo osvrće oko sebe, bez obzira što zna da ga štiti dvadesetak do zuba naoružanih ljudi...

To će, uostalom, brzo doznati. Prešavši pogledom još jed-

nom po mračnim prozorima prvog sprata, ninda pognut pretrča preostalo rastojanje i baci se uz podnožje zida vile, vodeći računa da se pod njegovim telom ne pomeri nijedan kamičak sa šljunkom posute staze.

Čulo za vreme, pouzdanije od svakog časovnika, reče mu da je ostalo manje od pedeset minuta do ponoći. Pit će svakog trenutka početi sa svojom malom diverzijom...

Pomerio se nekoliko palaca napred i jednim okom provirio kroz prozor suterena, iako je znao da čovek koji iz osvetljene prostorije gleda u tamu van nje, ne može zapaziti pokret glave skrivene crnom svilom.

Da, tu dole je nervni centar čitavog obezbeđenja vile. Gomila elektronike u koju je uloženo nekoliko stotina hiljada dolara. Vlasnik ove kuće ne štedi kada je njegova koža u pitanju, očigledno.

Niz treperavih ekrana duž jednog zida, pred njima čovek čiji pogled neprestano kruži sa jednog osvetljenog pravougao-nika na sledeći. Drugi čovek sedi mnogo opuštenije, sa otvorenom flašom viskija nadohvat ogromne šake, položene po metalnom stolu.

Kip Barker. To može biti samo on...

Pravi džin, odista. Njegova obrijana glava blešti na svetlosti, ožiljak na čelu zaista je

jedva vidljiv, ali veliki kolt 45 zataknut za pojas pantalona ne deluje nimalo naivno.

Opasan tip. I sa pištoljem, i bez njega. I bez obzira što sa očevitim uživanjem na licu poteže još jedan dug gutljaj iz gotovo ispražnjene flaše. Ljudi ove vrste mogu da se napiju; ali samo kada to oni sami žele.

Obrisavši usta dlanom, Barker se malo pomeri i stolica pod njim bučno zaškripa. Drugi čovek se nervozno okreće; njegovi živci očigledno su bili tako napeti da je reagovao čak i na najmanji šum.

— Šta je, Snark? — isceri se Barker. — Nešto te ubolo, a?

Drugi čovek odmahnu glavom, ne skidajući pogled sa ekrana.

— Neće on još doći — sa ubeđenjem reče Barker. — Ima još puno do ponoći...

— Onda je potpuno lud.

— Može biti.

Snark opet baci jedan kratk pogled prema Barkeru.

— Ti to ozbiljno misliš, Kip?

— Sasvim ozbiljno. Čuo si da ludaci ponekad imaju užasnu snagu i brzinu?

— Aha... i ti misliš da...?

— Nema šta da mislim. Čuo si kako je sredio Drejsona i Mika. Tip sposoban za takvo nešto nije normalan. Ili...

— Ili?

— Ili je prodao dušu đavolu!

— promuklo se nasmeja Barker, ponovo dohvatajući flašu. — A možda je i sam Belzizub, a?

Drugi čovek se strese.

— To nije baš duhovito, znaš!

— Ne, nije. A ako misliš da ćeš da stanem pred njega, grdno se varaš, Snark. Matori Kip Barker dobro zna da nije igrač za ligu u kojoj taj momak nastupa!

— To si isto rekao i za šefa, ne zaboravi!

— Znam da jesam. I on je u ligi koja je daleko iznad moje i do koje nikada neću stići. Pogledaj me dobro, Snark: vidiš momka kojeg takvi problemi ne muče. Ja sam jedan od onih retkih koji je sasvim zadovoljan onim što je do sada postigao u životu. I još nešto ću ti reći — Barker se oprezno osvrte oko sebe i spusti glas. — Ma kako da se ova prokleta stvar noćas završi, ja posle toga odlazim! Kidam, razumeš?

— Zauvek? Šefu se to neće dopasti, Kip...

— Naravno da neće — Barkeru otpi još jedan gutljaj. — Naravno da neće. Ali, Južna Amerika je poveliki kontinent, a ženske tamo umeće mnogo bolje od ovih ovde da cene gomilicu zelembaća koju sam do sada nakupio!

— Ne znam, Kip... Sećaš se šta se dogodilo sa Onizavom kada je hteo da se izvuče.

— Onizava je bio prokleta budala, Snark! Najbrbljiviji Japanac koga sam ikada sreo! Da je malo bolje držao jezik za zubima, sada... Snark!

Pod kapuljačom, usne ninde razvukoše se u osmeh. Barker je reagovao odista izuzetno brzo; tako brzo da je skočio na noge i izvukao pištolj pre nego što je Snark uopšte shvatio da niz ekrana pred njim više ne pokazuje ništa drugo sem zbrke paralelnih vijugavih linija!

*
* *

— Uzbuna! — dreknu Barker. — Daj znak za uzbunu, prokletstvo!

Grubo je gurnuo Snarka i to kao da povрати drugog čoveka iz šoka. Njegova ruka polete prema kontrolnoj ploči, podiže providnu poluloptu od plastike i prstom pritisnu veliko crveno dugme.

Nikakva sirena, međutim, ne razori tišinu noći na obali zaliva. Jedino što dopre do ušiju ninde bilo je tiho zujanje, sa nekoliko strana istovremeno.

Onaj koji je projektovao alarmni uređaj bio je prilično lukav: tihi signali upozoriće one kojima su i namenjeni, a da pri

tom ne uznemire eventualnog provalnika i nateraju ga u beg.

Zujanje je još lebdelo u vazduhu kad zazvoni telefon na stolu pored Barkera. Džin dohvati slušalicu.

— Da?... Ne, ništa se ne vidi, samo smetnje... Ne, kad vam kažem, samo proklete pruge... Jeste... Ne, nikada ništa slično, ali... Prokletstvo!

Nova psojka izlete iz moćnih Barkerovih grudi, jer pruge isto onako naglo kako su se i pojavile, nestadoše sa televizijskih ekrana. Kao i minut ranije, oni su pokazivali da je u neposrednoj okolini spoljnog zida sve mirno i tiho.

— Prestalo je, šefe — reče Barker tiho u slušalicu. — Nema ničega na ekranima... Mislim, ničeg neobičnog... Ne, svi drugi alarmni uređaji čute, nijedan nije ni pisnuo... Samo trenutak, šefe.

On spusti slušalicu sa uha i okrete se Snarku koji je nervozno prelazio prstima po nizu komandi ispred sebe.

— Misliš da je to neki kvar, Snark? Kako je moguće da sve kamere odjednom otkazu?

— Ne znam... Možda je kvar negde ovde, u centru, boga mu... Ili snažno magnetno polje, iznenada, ali odakle bi...

— Ne, Snark ne zna razloge, šefe — reče Barker ponovo u slušalicu. — Još uvek ništa na ekranima... Pa, u redu... U

redu, kažem, ali mi se sve ovo ne sviđa... A do ponoći je još samo pet minuta... Jasno, sačekamo i videti...

Lagano je spustio slušalicu, a onda se s gađenjem na licu sagnuo i dohvatio sa poda flašu koju je oborio kada je maločas onako naglo skočio. Još nešto pića je bilo na dnu i on otpi dug gutljaj, zadovoljno udahnuvši.

— Šta je rekao, Kip?

— Da sačekamo još ovih pet prokletih minuta, ništa drugo. Možda nije ni loše što se ovo dogodilo; momci napolju bar će biti mnogo oprezniji, a?

— Ne znam... ali mi se ne sviđa, to je sigurno!

Barker prezrivo otpljunu u pravcu ekrana.

— Uvek sam mislio da je sve ovo samo gomila đavolski skupog đubreta — reče. — Ali to ne znači da treba da prestaneš da buljiš u njih, boga mu, Snark! I to na ekran broj četiri: taj tip svakog trenutka treba da se pojavi u vidnom polju i pritisne dugme interfon... na...

Posmatrajući njihova napetala, i sve češće poglede prema digitronskom časovniku na zidu prostorije, Lesli se morao još jednom nasmejati. Barker je donekle bio u pravu, naravno; jer ove skupe elektronske igračke imaju jednu veliku manu.

Onaj ko zna nešto više o nji-
ma može ih navesti da daju
sasvim pogrešnu sliku o onome
što se zaista zbiva u okolini.
Kao što je to ovoga puta učini-
la Sumiko, učinivši na nekoli-
ka trenutaka potpuno neupotre-
bljivim sve skrivene kamere
duž obima zida.

Ali, to nije bio neki posebno
složen poduhvat; ono glavno,
drugi deo Pitove diverzije, po-
čeće tačno u ponoć...

— Nema ga — prošaputa
Snark, ne skidajući pogled sa
ekrana broj četiri. — A još sa-
mo pola minuta...

— Ti si glup, Snark! Ne mi-
liš, valjda, da će on prići ka-
piji baš kada sat pokaže dva-
naest-nula-nula?

— Ti si rekao u ponoć...

— Jesam, ali ne tačno u se-
kundu. Tip će možda zakasniti
i čitavih pet minuta, ali možeš
biti prokleta siguran da će do-
ći, a kada dođe, šef će biti sp-
reman da ga dočeka!

Svetleće brojke na časovni-
ku smenjivale su se ubistvenom
sporošću. Ili se tako bar činilo
Snarku koji je neprestano hi-
tro pokretao glavu, prenoseći
pogled sa ekrana na njih i na-
trag.

— Sada! — prošaputa. — Sa-
da!

U zvučniku na kontrolnoj
ploči nešto zapucketa i jedan
glas — Lesliejev glas — progo-
vori:

— Halo, ovde sam. šalje me
Lukas!

I Barker i Snark su razro-
gačenih očiju buljili u ekran
broj četiri koji je i dalje hla-
dnokrvno tvrdio da pred kapi-
jom nema baš nikoga.

— Halo, jeste li gluvi? —
ponovo se začu iz zvučnika. —
Rekoh vam da me šalje Lukas!

— Kip! — šapnu Snark po-
belelim usnama. — Kip...

Barker naglim pokretom ob-
risa znoj koji mu se slivao sa
čela. Ne skidajući pogled sa ek-
rana, on napipa telefon i pri-
vuče ga sebi. Otkucao je samo
dva broja kažiprstom i pono-
vo se zagledao u ekran.

— Šefe, on je tu — reče pro-
muklo — ali se ne vidi...

Glas iz slušalice bio je tako
jak, da nerazgovetni odlomci
kroz prozorsko stakol dopreše
čak do ninde.

— Ne znam kako da vam ob-
jasnim — strpljivo reče Bar-
ker. — Javio se interfonom...
dva puta... ali kamera poka-
zuje da pred kapijom nema ni-
koga!... Ne, nikoga! I Snark
ne vidi ništa kao ni ja! ... Ne,
ne verujem u duhove, ali...

Ovoga puta čutao je malo
duže, dok su mu se vilice ste-
zale u izraz kakav ima čovek
koji prima nezasluženu grdnju
na koju ničim ne može uzvra-
titi.

— Ne, nisam previše pio —
reče konačno, sa izvesnom no-
tom gneva u glasu. — Želite da

otvorim tu prokletu kapiju, ili ne?... Nevidljivi čovek? Gluposti!... U redu, jasno mi je... da... Da, u redu, razumeo sam.

Spustio je slušalicu vrlo lagano i pažljivo vratio aparat na sto, ali je svaki od tih pokreta pokazivao da se zapravo uzdržava da ga ne tresne o najbliži zid. Vilice su mu bile stegnute od bes a kada se okrenuo Shar-ku.

— Rekao je da pozoveš sve ljude u vilu, Shark. I da otvoriš jamu.

— Nisi gluv, do đavola! Čim i poslednji čovek uđe, otvori jamu.

— O kej, Kip... A kapija?

— Kapija ostaje zatvorena — zareža Barker, spuštajući se na stolicu. — Ako taj tip ume da bude nevidljiv, onda verovatno može da prolazi i kroz zidove... što znači da ti i ja samo gubimo vreme buljeći u ove proklete ekrane!

Prizor koji je ninda sa svog mesta pratio i dalje je mogao biti zanimljiv, ali daleko manje od onoga što se sada zbiva u unutrašnjosti vile. Nepoznati Barkerov šef odabrao je — i to veoma brzo — najbolju strategiju odbrane od, za sada, još uvek nevidljivog napadača. I teorija igara uvek preporučuje da se najpre pronađe odgovor na protivnikov najjači potez; pretpostavljajući da je ninda već prodro u blizinu vile, čovek koga je tražio odlučio je da

koncentriše svoje snage na jednom mestu.

I da otvori jamu.

Kakvu jamu?

Iz svoje memorije ninda na trenutak izvuče zapis poslednjeg dela razgovora Barkera i Snarka. Ne, nije se prevario: i kod jednog i kod drugog osetila se nijansa straha u glasu kada su izgovarali reč »jama«... .

Značenje izraza »otvoriti jamu« moglo se tumačiti dvojako. Jama može biti otvorena da bi neko upao u nju, ili...

Da bi neko — ili nešto — izašlo iz nje!

Lagano se uspravljaajući, ninda pređe pogledom po okolini. Nekoliko senki, vukući pse za sobom, žurno je obilazilo zgradu sa druge strane, prema ulazu. Za koji trenutak naoružani ljudi zauzeće sva zgodna mesta uz vrata i prozore, sprečavajući pristup u zgradu.

Najviše će ih biti sa ove strane, gde će pridošlicu zaštititi tama, žbunje i drveće. I sam poznavajući teoriju igara, ninda se odlučio za jedan od onih poteza koji u početku izgledaju slabiji, ali dobijaju partiju zato što ih protivnik jednostavno nije očekivao.

On će obići zgradu i upasti sa druge strane, preko otvorenog prostora oko bazena i osvetljene terase.

Držeći se uz sam zid, da ga ne opaze ljudi čije je korake već čuo u unutrašnjosti kuće,

on hitro obide oko ugla i zastade da prouči prizor pred sobom.

Svetla na terasi su ugašena. Utoliko bolje. Međutim, svetiljke postavljene pod površinom vode u bazenu osvetljavaju okolinu čudnom, treperavom mešavinom neskladnih boja...

Zapravo, neće biti previše teško preći taj prostor. Taj splet boja ne prija ljudskom oku i čini ga manje efikasnim nego što bi inače moglo biti.

Već je bio podigao nogu da krene dalje, kada mu do uha dopre glasna škripa i zveket čelika po kamenu. Kao da...

Kao da se otvaraju starinska, ogromna vrata na jednoj od onih kamenih tamnica iz srednjeg veka!

Jama?

Ne, ova vrata nisu iz srednjeg veka, jer ih pokreću, snažni elektromotori, čija je prednost u tome što se mogu uključiti i isključiti sa bezbednog mesta, daleko od »jame«.

Što, naravno, znači da se i sami stanari vile plaše onoga ko u njoj prebiva!

Haragei počeo da šalje svoje prve slabašne signale svesti ninđi, u trenutku kada je već shvatio kakav će oblik uzeti ta nova opasnost.

Ajkule u ograđenom delu zaliva bile su ključ koji mu je pomogao da reši zagonetku: više nego u svoje naoružane čuvar, tajanstveni stanar vile

imao je poverenja u opasne divlje zveri!

Šta će to ovoga puta biti? Grizli medvedi? Lavovi? Tigrovi?

Oprezno je uvukao vazduh u nosnice, ali je miris soli u vetru prigušivao sve druge mirise. Svejedno, haragei je već sasvim jasno govorio da je opasnost u blizini.

A onda ih je ugledao, samo na trenutak, između dva žbuna koji su se bešumno rasklopili da propuste dva krupna, prugasta tela.

Tigrovi!

Još ga nisu opazili. Ima li dovoljno vremena da se ukloni odavde?

I da li je to najmudrije što u ovom trenutku može učiniti?

Tigar koji se iznenada dočepao slobode neće oklevati da napadne čoveka čim ga ugleda; u njegovom zverskom mozgu slika ljudskog bića već je neizbrisivo povezana sa slikom rešetki jame u kojoj je proveo ko zna koliko vremena.

To što su tigrovi ostali zajedno takođe čini čitavu situaciju mnogo opasnijom: tigrovi su po prirodi usamljenici. Ako se nisu razdvojili to samo znači da će uskoro pred sobom imati tigra i tigricu, ili — još gore — tigricu sa njenim gotovo odraslim mladunčetom...

Otišli su na drugu stranu, za sada. Možda ima vremena da izvede svoj plan do kraja,

produžujući kao da se ništa nije dogodilo.

Ali bi to bila greška, znao je sa hladnom izvesnošću, koja je još jednom podsećala na rezultat obimnog proračuna elektronskog računara. Činjenice su nemilosrdne, kao i uvek; naše želje i nadanja ne mogu uticati na njih.

Ako ostavi za svojim leđima dve opasne zveri, moraće da podeli svoju pažnju između njih i ljudi koji žele da mu spreče pristup u vilu. Sem toga, tigar nije ništa manje spretan, tih i hitar nego ninda; napad bi mogao uslediti u onom trenutku u kojem ga bude najmanje očekivao.

Ljudi u kući sada očekuju ishod njegovog susreta sa prugastim, krvoločnim čuvarima. Priča o nevidljivom čoveku šapatom se širi od usta do usta. Strah je uvek bio najbolji saveznik nindi i zato mu treba dati još malo vremena za igru sa prenapetim nervima njegovih protivnika.

Ubiće, dakle, najpre ta dva tigra, a zatim potražiti način da njihova mrtva tela pokaže ljudima u kući. Biće to nova hrana za njihov strah i novi adut za nindu u igri u kojoj su uložili veoma skupi.

Najskuplji...

*
* *

Podigao je lice naviše da bi mu se glas što dalje čuo, a onda ispustio zvuk koji je savršeno imitirao glas antilope koju je nešto prenulo iz lakog sna, a zatim tiho isukao svoj katana iz korica i levom rukom stegao dršku vakizašija zategnutog za pojas.

Tigrovi umeju da love zajedno, ali nikada ne napadaju istovremeno. Njihova omiljena taktika je da jedan potera plen prema skrovištu drugoga i zato mu oba oružja neće biti potrebna u isto vreme.

Ako sve bude u redu, naravno. Jer, tigrovi koji su ko zna koliko dugo u kavezu, mogu ga iznenaditi i nekim neočekivanim potezom.

Čekao je strpljivo, potpuno nepokretan, znajući da će oštre oči velikih mačaka lako otkriti njegov položaj. Ima desetak jardi od mesta gde stoji do najbližeg žbunja; ne previše za tigra u naponu snage, ali će on pre toga ipak morati da zaobiđe žbun.

Haragei ga je upozorio pre nego što je letimično opazio dve svetle tačke nisko nad travom. Jedan tigar je tu i sada mu se bešumno privlači.

Drugi...

Drugi bi mogao da bude...
tamo... levo od njega...

Ali ga još uvek ne vidi, prokletstvo!

Iako oseća, njegov pogled na sebi...

Prvi tigar je sada iza najbližeg žbuna. Više mu ne vidi oči, jer i tigrovi znaju da ih blještave zenice mogu odati u tami.

Vreme je, znao je. Vreme je za obračun.

— Hajde, tigre! — reče tiho.
— Dođi!

Znao je da će ljudski glas izazvati zver da napadne i bio spreman na to. Desna šaka čvrsto mu steže dršku katana koji je položio uz nogu da ne bi zaplašio životinju.

Još uvek ne vidi drugog tigra, ali ga, bar na trenutak, mora zaboraviti, jer...

Skok!

Elegantnim i bešumnim pokretom tigar izroni iza žbuna, gotovo dodirujući trbuhom travu, ali je to bio samo položaj u kojem će njegovi čelični mišići imati najbolji odraz za skok. Skočio je odmah potom. Divna, veličanstvena mačka razjapljenih čeljusti i oštih kandži ispruženih napred, spremnih da zgrabe to krhko ljudsko biće, raskinu mu grudi i otvore put do mekog grla koje će dugi očnjaci preseći gotovo bez napora...

Padajući na levo koleno, kako bi imao što čvršći oslonac, ninda sa obe ruke podiže dugi mač. Kao i uvek sa katanom u

ruci, osetio je da mu energija ispunjava svaku ćeliju tela, potvrđujući na taj način ono staro japansko verovanje da su veliki ratnik i njegov mač uvek jedno isto; i da mačevi posebne vrste imaju moć da upijaju slobodnu energiju iz okoline i prenose je u telo svog vlasnika.

Velika mačka prodorno vrisnu, predosećajući opasnost, iako možda nije mogla da prepozna smrtonosno oružje u maču koji je čekao na njenoj putanji. Kao i sve mačke, ona se naglo izvi u letu, pokušavajući da izbegne pretnju; jedna ogromna šapa pljoštimice pogodi oštricu i odgurnu je u stranu.

Ne sasvim, jer snaga ninde nije mnogo manja od snage razbesnelog tigra, ali sasvim dovoljno da umesto pravo kroz srce, vrh mača sklizne niz rebra i probije samo pluća na desnoj strani grudi.

Ispuštajući katana iz ruke, da se ne bi slomio pod težinom zveri, ninda se munjevito okotrija u stranu, izbegavajući tako udarac šapom koji bi mu bez sumnje smrskao lice.

Tigar promuklo zaurla i okrete se u mestu, razbacujući kandžama zemlju i travu oko sebe. Njegova rana bila je teška, ali ne i smrtonosna; bio je u novom skoku samo delić sekunde pošto se oslobodio sečiva mača.

Zato što je njegov plen još bio na tlu, tigar je ovoga puta skočio mnogo niže nego prvi put. Naglo se ispravljaajući, u visokom i elegantnom skoku, ninda mu se ukloni sa puta. Vikizaši se kao grom spusti na glavu i njegova oštrica projuri iznad razjapljenih čeljusti, sa savršenom preciznošću pogađajući širom otvoreno oko.

Čak i tigar umire odmah od pogotka u mozak, bez obzira na refleksne trzaje kojima njegovo snažno telo odbija da prizna da je mrtvo. Kandže tigra, međutim, čak i tada mogu naneti užasne rane i zato ninda načini još jedan skok u stranu, ponovo ostavljajući svoje oružje u rani.

To što je bio bez oružja, naravno, nije uticalo na drugog tigra koji se kao duh pojavio iz svog zaklona, da upravo taj trenutak odabere za napad. Instinktom zveri, on je shvatio da je njegov sadrug mrtav i da mora odmah napasti ako želi da pobedi tu iznenađujuće hitru ljudsku priliku u crnom...

Oslonjen samo na vrhove nožnih prstiju, ninda je imao toliko vremena da proceni pravac i brzinu drugog tigra, da iz skrovišta pod opasacem istrigne šuriken i čvrsto ga stegne prstima desne ruke.

Samo delić sekunde bio bi dovoljan za zamah rukom i pogodak u razjapljene čeljusti, ili ponovo u oko, ali on nije

imao na raspolaganju taj delić sekunde...

Učinio je ono jedino moguće, ono što mu je u poslednjem trenutku došapnuo instinkt majstora borilačkih veština; padajući nauznak, on skupi noge u kolenima i sačeka da opasne kandže na prednjim šapama promaše taj cilj, a onda ih naglo ispravi, poduhvatajući stopalima trbuh zveri i odbacujući je naviše.

Tigar samo iznenađeno frknu kad shvati da je ovoga puta promašio, da sada nekontrolisano leti pravcem koji nije želeo. Mačke se, međutim, uvek dočekuju na noge i ogromna zver se ponovo okrenula prema nindi čim su joj šape dotakle travu.

Šuriken zviznu, sasvim kratko; na ovom rastojanju ima sasvim dovoljno energije da probije debelo krzno i rebra i zarije se zveri pravo u srce.

Malo od energije tog udarca, više od iznenađenja, tigar se podiže na zadnje šape i otvori usta da ispusti prodorni mačji krik gneva. Smrt je, međutim, stigla pre toga i on se teško sruči na levi bok, kopajući kandžama po zemlji tako snažno da rasuta zemlja odlete čak do ninde.

Stojeći potpuno mirno, on nekoliko puta ispuni pluća vazduhom i isprazni ih, postepeno opuštajući telo napeto u grču borbe. Tek sada je postao sve

stan činjenice da je u nekoliko poslednjih sekundi utrošio ogromne količine energije.

Dva tigra... a svaki od njih je težak gotovo kao on sam!

Nema, međutim, vremena za čestitanje samom sebi. Ta kuća iza njegovih leđa puna je ljudi koje treba još zastrašiti pre nego što pronađe ulaz u nju...

Bacivši se na kolena pored životinje koju je ubio prvu, on zamahnu vakizašijem. Bila su potrebna dva udarca da odvoji ogromnu glavu od tela; mrtvo meso seče se mnogo teže nego živo.

Zaobišao je kuću u širokom luku, noseći glavu sa koje je krv kapala u sve ređim kapljicama. Oni široki prozori prizemlja odgovaraju njegovom namumu; još da pronađe pogodno vitko drvo na udaljenosti od stotinak stopa od vile i sve će biti u redu.

Da, ova mladica ovde će odgovarati...

Još jednom je smaknuo uže od crne svile sa pojasa i odrezao nožem komad dug šest stopa, neprestano odmeravajući rastojanje do kuće.

Kočić, hitro izrezan vakizaišjem pričvrstiće jedan kraj užeta za tle. Drugi je obavio oko debla u visini svoje glave i počeo da vuče slobodan kraj.

Ovaj posao trajaće vrlo dugo; čak i ljudi nevični osmatra-

nju moraju primetiti kako se pomera čitava jedna krošnja ako bude neoprezan.

Mora povijati to stablo palac po palac, bez ikakvog šuma, tako sporo i ravnomerno da se nijedan listić ne pomeri.

Oni koji posmatraju drveće kroz prozore, plašeći se njegovog dolaska, nikada neće gledati dugo u istom pravcu. Njihovi pogledi lutaju, oni uzalud napinju oči trudeći se da prodru kroz tamu. Već su umorni i biće još umorniji kada završi ovo što je započeo.

Mlado stablo konačno je bilo u položaju koji je želeo i on ga pažljivo učvrsti. Ostalo je bilo dečja igra: položiti odsečenu tigrovu glavu sa još razjapljenim čeljustima u ugao između dve grane tako da gleda pravo prema kući.

Isto onako tiho kako je i došao, on se pomerio dvadesetak stopa u stranu. Sa ovog rastojanja čak ni oči jednog ninde ne mogu videti napeto uže od crne svile, ali to i nije neophodno, jer je njegov položaj već urezan u memoriju.

Još jednom tihi zvižduk šurikena, nalik zujanju razbesne le ose, naruši tišinu punu iščekivanja. Ninda se baci unazad čim čelična zvezda napusti nje govnu šaku. Udvostručio je rastojanje od drveta i bacio se na tle u času kada je oštri krak uz zvonki zvuk prekinuo uže i krošnja zašuštala kada se dr-

vo naglo ispravilo u svoj prirodni položaj.

Sa mesta na kojem je ležao nije mogao pratiti let mrtve tigrove glave prema kući, ali je znao da njegov proračun ne može biti pogrešan...

Staklo se sručilo uz tresak; jasno je čuo i kako je nešto teško tresnulo o pod, a onda je zavladao kratki trenutak tišine.

Smenio ga je istovremeni krilak tri čoveka, tri čoveka koji su u istom času doživeli panični strah!

Šireći usne pod kapuljačom u ledeni osmeh, ninda pohita putem kojim je došao, ne mareći za pravu kišu metaka koja je sada zasipala prostor oko mladog drveta. Kanonada je trajala gotovo pun minut, sve dok jedan snažni glas — Barkerov, naravno — nije zapovedio da se paljba prekine.

Raznbojna svetla još uvek su obasjavala prostor oko bazena i terasu kada je izvirio iza ugla. Sa druge strane vile čuo je oprezne korake velikog broja ljudi. I sam taj zvuk bio je dovoljan da mu kaže kako je Barker isterao svoje revolve-
raše napolje da provere da li je jedan od svih onih metaka ipak pogodio svoj cilj.

»Njihova pažnja sada je koncentrisana na tu stranu«, pomisli. »Čak i stražari sa ove strane vile neprestano se osvrću preko ramena pokušavaju-

ći da dokuče šta se to tamo zbiva...«

Spustio se na tle i kao zmija skliznuo duž uzdignute terase. Zastajao je na svakih nekoliko stopa, pažljivo osluškujući.

Svi prozori i vrata dobro su zatvoreni, ali to za sluh ninde nije prepreka. Sada, na primer, sasvim jasno čuje kako se stražar na drugoj strani širokih staklenih vrata nervozno premešta s noge na nogu. Kundak njegove puške neoprezno dotiče staklo odajući prepoznatljiv zvuk dodira metala i stakla.

Palma postavljena ovde da daje hladovinu terasi poslužiće mu kao zaklon. Dok je kraj nje, ostali stražari na ovoj strani neće moći da ga vide.

Videće ga samo onaj koji predstavlja njegov sledeći cilj, ali on nije više važan. Umreće pre nego što bilo koga drugog upozori da opasnost dolazi...

Lagano se uspravio uz stablo palme, tražeći pogledom figuru čoveka na drugoj strani stakla. Raznbojni odblesci sa blago zatalasane površine baze na smetali su mu, ali on ipak pronađe svoju sledeću metu.

Čovek je stajao oslonjen ramenom o drveni okvir vrata. Čak ih je ostavio poluotvore-
nim, verovatno da bi bolje čuo šumove spolja, pomagavši tako nindi da mnogo lakše reši problem njegove eliminacije bez nepotrebne buke.

Pod uglom pod kojim sada stoji, međutim, ne može ga direktno pogoditi šurikenom...

Koncentrišući se potpuno na čulo vida, ninda je pogledom lagano pretraživao prostor iza staklenih vrata kroz koja se sa terase ulazilo u unutrašnjost vile.

Prostorija koju stražar čuva, neka je vrsta salona, sudeći bar po nameštaju koji vidi sa ovog mesta. A ako je to već salon, onda bi u njemu moralo da se nalazi i...

Ogledalo!

Bilo je vrlo teško proceniti stvarni položaj i udaljenost sve tlučavog pravougaonika koji se samo naslućivao iza stakla po kome neprestano igraju raznobojni odblesci, ali nindži je to uspelo.

Sklopio je oči i zamahnuo; u ovakvim situacijama mnogo je jednostavnije ciljati naslepo, s obzirom da čulo vida prima previše kontradiktornih signala.

Još jednom zvuk šurikena koji reže topli noćni vazduh. Obrćući se, čelična zvezda prolete kroz uski otvor u vratima, pređe prostoriju i skliznu po glatkoj površini ogledala.

Ugao pod kojim je šuriken pogodio ogledalo bio je precizno određen; umesto da se zarije u staklo, on se odbi i prolete natrag, tačno prema uglu u kojem je stražar imao toliko vremena da se trgne od izne-

nađenja kada mu je nešto prohujalo ispred nosa i zvecnulo o ogledalo.

Dva kraka čelične zvezde ne milosrdno mu se zariše u leđa i on polete napred, otvarajući usta da krikne.

Kao crna, nevidljiva munja, ninda je već stigao, dugim skokom. Vakizaši mu je bio u ruci i on ga zaru kroz otvorena usta, naniže, kidajući grkljan i početak dušnika, sve dok oštri vrh oružja ne izbi na leđa, kidajući u prolazu i kičmu nesrećne žrtve.

Gurajući pred sobom već mrtvo telo, ninda uskoči kroz poluotvorena vrata. Polazući svoju žrtvu tiho na meki tepih, on zastade da oslušne.

Sve što se moglo čuti dopiralo je sa druge strane vile, ne računajući uobičajene šumove noći na obali. Barkerovi ljudi još uvek su se nadali da će negde među žbunjem otkriti telo pogođeno sa nekoliko njihovih metaka.

Znao je na koji se način, najčešće, grade vile ovog tipa. Ako prođe kroz ona vrata tamo, naći će se u hodniku. Malo dalje je široko stepenište koje vodi na sprat, na drugoj strani vrata odgovarajuće prostorije, iste veličine kao ova u kojoj se našao, samo sa pogledom prema kopnu.

Gde se sada nalazi onaj koga traži? Među svojim ljudima,

ili ima neko još bezbednije skrovište u vili?

Možda negde u podzemlju, kraj prostorije u kojoj je video Barkera i Snarka?

Haragei ćuti. Dobar znak, bar za početak...

Oprezno je prešao prostoriju i otvorio vrata hodniku. Mora požuriti, glasovi ljudi sve su bliži, što znači da je njihova neuspešna potraga već završena.

Kretao se na vrhovima prstiju, brže nego obično, jer je hodnik bio jarko osvetljen, kao i hol u koji se hodnik širio tri desetak stopa dalje.

Šljunak pred ulazom već šušti pod teškim koracima...

U dva duga skoka, ninda se stvori u praznom holu. Da, stepenice vode samo naviše, ne i naniže kako je očekivao. Znači li to da do suterena vodi neki poseban prolaz?

Kada je ruka prvog čoveka dotakla bravu, ninda je još bio u podnožju stepenica. U času kada su se vrata otvorila već se stvorio u zaklonu širokog stuba koji je dosezao tavanicu polazeći od poda, hola i pridržavajući jedan ugao stepenica.

Ulazili su jedan po jedan, mrkih, zabrinutih, uplašanih lica. Šest ljudi sa još zapetim puškama u rukama.

Dvojica su ostala u holu, sa obe strane čvrsto zatvorenih ulaznih vrata, vireći kroz vešto načinjene uske otvore u zi-

du. Ostali nestadoše u hodniku, gundajući i vukući noge.

Barkera nema među njima, iako je maločas jasno čuo njegov glas.

Znači li to da se tajanstveni protivnik ninde i dalje drži svoje strategije koncentracije snaga? Da je sada Barker uz njega, na nekom još bezbednijem mestu, čekajući rasplet?

Pre svega mora naći prolaz u suteran, a nije isključeno da on počinje negde na spratu...

Preskočio je deo hodnika izložen pogledima ljudi kraj vrata i krenuo u levo krilo vile, Avionski snimci rekli su mu da suprotno krilo uglavnom služi kao spavaonica telohraniteljima — što znači da tamo neće naći ništa posebno zanimljivo.

Prva spavaća soba u koju je zavirio bila je zauzeta. Miris skupog francuskog parfema za pahnio ga je čim je malo odškrinuo vrata mračne prostorije.

Uprkos buci spolja i malopredašnjoj pucnjava, neko je mirno disao u dubokom snu. Neodglumljenom; ninde imaju uho za takve stvari.

Žena. Mlada žena, sudeći po šumu disanja...

Zatvorivši vrata za sobom, ninda oprezno priđe krevetu. Spolja nije dopiralo dovoljno svetla da bi mogao videti lice žene i on mirno pritisnu pre-

kidač lampe na noćnom stočiću kraj ležaja.

Zarumenjeno lice devojke koja spava dubokim, zdravim snom. Crna kosa rasuta po jas tuku, jedno nago rame viri ispod svilenog pokrivača...

Poznavao je to lice.

Dorin Šimaza...

*

*

*

U jednom određenom sledu zbivanja, sve činjenice se, pre ili kasnije moraju uklapati u logičnu celinu, kaže filozofija ninducia. Čim nešto odudara od te celine, treba proveriti prvobitne zaključke, jer možda negde među njima postoji i jedan pogrešan...

Devojka koja mirno spava dok se oko nje vodi pravi rat ovde je činjenica koja se ne uklapa među ostale. Bez obzira na čijoj strani ona bila, njen san ne može biti prirodan.

Čak se ne trudeći da bude posebno pažljiv, ninda povuče naniže laki pokrivač. Lepe male grudi oštih bradavica, vitki kukovi, lepo izvajane butine. Zaista lepa devojka; ma šta do sada znao o njoj, ovako zaspala predstavljala je oličenje nevinosti.

Nagnuvši se nad to divno telo, ninda ga je lagano pretraživao pogledom. Ne dugo; ubod igle još uvek se prilično jasno

nazirao na nežnoj koži pod pregibom lakta.

Sve činjenice su ponovo bile u skladu jedna sa drugom. Predivajući obračun s nindom, neko je drogirao, svukao i strpao u krevet. Da ne bi smetala, ili sa nekim drugim, mnogo lukavijim namerama?

Trag igle svedočio je da su prošli sati otkako je devojka primila injekciju. Dejstvo svake normalne doze do sada bi već trebalo da prođe.

Ninda se na trenutak izgubi kroz bočna vrata, iza kojih se nalazilo malo, uredno kupatilo. Vratio se sa mokrim ubrusom u rukama i blago prešao njime po licu i grudima devojke, neprestano osluškujući.

Njegov ulazak u kuću očigledno je još uvek ostao neopažen. Imaće vremena da povрати devojku svesti i pokuša da dozna nešto od nje.

Pošto je ponovio postupak nekoliko puta, devojka se promeškolji i telo joj uzdrhta od hladnoće. Promrmljala je nešto nerazgovetno, ali joj oči ostadoše zatvorene.

— Probudi se, Dorin! — oštro reče ninda. — Probudi se!

Duge trepavice zadrhtaše, lagano se dižući, kao da najpre moraju da savladaju veliki otpor.

Čak i kada je otvorila oči, devojka je s nerazumevanjem buljila u crnu kapuljaču nagnutu nad njom. Ali ne, nije ot-

vorila usta da vrisne, što bi bila sasvim normalna reakcija, na koju je ninda već bio spreman.

— Ninda — rekla je tiho. I vrlo pribrano, bez traga iznenađenja. — Ti si ninda.

— Očekivala si me, Dorin?

— Pa da — pune usne razvukoše se u osmeh. Naravno da sam te čekala, nindo.

Ponovo delići, čitava hrpa delića koji se ne uklapaju u mozaik!

Šta sada treba da znače te reči Dorin Šimaza?

— Kako si znala da ću doći?

Ona povuče pokrivač naviše pre nego što je odgovorila. Ne zato što bi joj smetao pogled muškarca; bilo joj je hladno od malopredašnjeg dodira vlažnog ubrusa.

— Kako sam znala da ćeš doći? Nisi to još shvatio?

— Bojim se da jesam. Ali, to onda znači da tebe ne čeka ništa dobro, Dorin Šimaza!

Ona se ispravi u sedeći položaj, smešeći se i privlačeći pokrivač na grudi.

— Ja ti ništa nisam učinila, nindo. Jedino što sam od početka želela bilo je da te pro-nađem i da govorim sa tobom. Kalahan je izgubio nerve pre vremena, kada je shvatio s kim treba da ima posla i pokušao je da te ukloni sa puta, ne ja!

— Kalahan je čovek kome pripada ova kuća? Šef bande?

— Šef? — lepe usne devojke iskriviše se u prezrivu grimasu.

— Vi muškarci ubeđeni ste da jedan od vas uvek mora da bude glavni, zar ne? I, što je najgore, ostajete u tom uverenju čak i dok dopuštate da jedna žena upravlja vama! Kao što ja upravljam Kalahanom! I mojim jadnim, glupim ocem pre njega!

— Nisam ubeđen da je Kalahan samo poslušni pion u tvojim rukama. Maločas si rekla da je pokušao da me ukloni protiv tvoje volje!

— I zato je bio kažnjen. Na meni svojstven način. Ipak, na kraju je sve ispalo dobro, zar ne? Ti si ovde, a to je najvažnije!

— Onda je najbolje da počnemo od početka,, Dorin, zar ne?

— Zar ti još nije jasno? Priča je prilično tipična, bar u početku... Kalahan me je uvukao u svoje poslove zato što sam mu se dopadala. Nije ni primetio da sam postepeno počela da preuzimam stvar u svoje ruke, a i kada je primetio bio je dovoljno inteligentan da shvati kako mu poslovi mnogo bolje idu kada ih ja planiram.

— Klasični poslovi ili nešto novo?

— Do sada klasični: droga, oružje, dijamanti — sleže Dorin ramenima, pružajući ruku da sa stočića dohvati dugu egiptasku cigaretu. — Zapali mi,

nindo. Upaljač je tu negde, na stočiću...

Gledala je pravo u izreze nje gove kapuljače dok joj je palio cigaretu, a onda dunula oblak dima prema tavanici.

— Da, tako je to bilo — reče zamišljeno. — Međutim, brzo sam shvatila da u svemu tome nema budućnosti: konkurencija postaje iz dana u dan sve jača, a i policiju je sve teže kupiti. Svi ti poslovi zahtevaju velika ulaganja, mnogo dobro plaćenih ljudi, mnogo brodova, aviona, automobila. Rizik je ogroman, profit sve manji. Shvatila sam da treba obaviti jedan jedini veliki posao, pokupiti lovu, promeniti izgled i izgubiti se iz vida. Ova planeta je još uvek velika, ma šta drugi mislili o tome.

— I ja sam ti bio potreban za taj veliki posao?

Dorin klimnu glavom.

— Rekla sam ti, Kalahan nema nerava za takav poduhvat. Razmišljajući šta da učinim, setila sam se naivnog hobija mog oca, traganja za nindom koji deluje ovde, u gradu. Isprva ni sam verovala da je takvo nešto moguće, ali sam posle preko Mej Su—Ling doznala da otac ima dokaze. Poznavajući ga — ona se sažaljivo osmehnula — shvatila sam da su to sigurno pravi dokazi. Moj otac je bio jedan od onih temeljnih, dosadnih ljudi od kojih nikada ništa ne postane u životu.

— U međuvremenu se umešao i FBI, koliko znam?

— Sasvim tačno. Bili su mi na tragu i zato sam izvela onaj trik sa Mej u zapaljenim kolima. Najbezbednije je biti mrtav, to i ninde kažu, ako se ne varam?

— Ne, ne varaš se. Moram ti samo reći da je Bet Su—Ling otkrila tvoju prevaru.

— Mala glupača — s mržnjom reče Dorin. — Ona je suviše naivna da bi mi mogla nauditi, a ako poželim — ona pucnu prstima — nestaće ovaako!

Ninda zavrte glavom.

— Tvoje ponašanje mi još ni je jasno, Dorin. Zar ne shvataš da je jedan moj pokret dovoljan da umreš već sledećeg trenutka?

— Taj rizik sam prihvatila od početka — sleže ona ramenima, gaseći nedopušenu cigaretu. — Zbog čega bih te, inače, sačekala spavajući? Čak i jedan ninda ne može tako lako da ubije čoveka na spavanju, a naročito kada je taj čovek zgoda i gola mlada devojka... Svidelo ti se moje telo, nindo?

— Da, prilično. Ali te ono neće spasiti ako odlučim da umreš.

— To znam. Srećom, obezbedila sam se i od takvog pokušaja. Ako ja ovde umrem, ni ti nikada nećeš izaći iz ove prostorije!

— Sigurna si u to? Kalahanovi ljudi nisu baš suviše opa

sni; gotovo sam se ušetao u kuću i stigao ovamo, do tebe.

— Tako je bilo i predviđeno — nasmeja se devojka. — Premda to čak ni Kalahan nije shvatio. Znala sam da neće uspeti da te zadrže i zato sam se povukla ovamo, gde ćeš me, pre ili kasnije naći. Dala sam sebi injekciju i zaspala. Učinio si jedino moguće: vratio si me svesti i počeo razgovor sa mnom, čime sam prebrodila najveću opasnost. Ti nisi glup; a naročito kad shvatiš da od moje smrti nemaš nikakve koristi. Otvori vrata i pokušaj da izađeš kroz njih... Hajde!

Ninda priđe vratima, neprestano držeći Dorin na oku. Znalo je da sa druge strane nema nikoga, haragei bi ga već upozorio na opasnost, i zato ih je otvorio bez oklevanja.

Hodnika, međutim, više nije bilo. Čitav otvor vrata zatvara la je čvrsta čelična ploča, automatski navučena čim je prvi put ninda prošao kroz njih.

— Na prozoru su rešetke — reče Dorin, — Ni o zidovima nemoj razmišljati; iste ovakve čelične ploče ugrađene su i u njih. Kalahan je skrivenim kamerasama pratio tvoje kretanje po kući i zatvorio sve izlaze čam si se našao ovde.

Ninda klimnu glavom. Da, mozak lukaviji od Kalahanovog, mnogo lukaviji, skovao je ovaj plan da ga uhvati u zamku. Negde u zgradi postoji još

jedan kontrolni centar, verovatno složeniji i efikasniji od onoga koji je već video.

— Možemo li sada mirno da razgovaramo? — upita devojka. — Dođi, sedi ovde, kraj mene... Ja bih ti bila dostojan partner... jedina žena na svetu dostojna tebe!

— Možda. A možda i ne.

— Grešiš, nindo. Nije li bio veličanstven moj plan da od oca izvučem njegovu tajnu, reci? Pretresali smo nekoliko puta i njegov stan i radnju, ali ni smo uspeli da otkrijemo gde čuva materijal o tebi, pa sam zato poslala Manazasa sa fotografijom i kasetom kod oca.

— Što ga je na kraju koštalo života!

— Sam je kriv za to! — gnevno odvrati devojka. — Da je mirno predao te hartije Manazasu, ništa mu se ne bi dogodilo! A ja bih svakako našla neki bolji način da stupim u vezu sa tobom, nego što je ovaj!

— To ti verujem. Samo se bojim da bi krajnji ishod ipak bio isti!

— Šta to znači? Da ti i ja ne možemo da sarađujemo?

— Verovatno. Iako mi još nisi rekla kakav si to veliki posao zamislila... I još nešto: postoji jedna sitnica koju neprestano previđaš.

Ona nabra obrve.

— Sitnica? Kakva sitnica?

Ninda se osmehnu.

— Ostavljam ti da se sama

setiš. Iako se bojim da je sada već prekasno. Dakle, šta je s poslom?

— Iza te slike na zidu je sef. Kombinacija je 4—1—1—9—8.

Ninđa priđe pokazanoj slici i pomeri je u stranu. Uz tih me talni zvuk sef se otvori pošto je postavio kombinaciju i povu kao ručku.

Kao i obično, proučavao je pogledom prizor koji mu se ukazao, pre nego što je ispružio ruku da dohvati traženu stvar.

— O, ne! — reče tiho. — O, ne!

Postoji veoma malo stvari koje mogu da pomute gotovo neverovatni mir i koncentraciju jednog ninde, toliko da on čak naglas izgovori dve ili tri nepotrebne reči.

Jedna od takvih nalazila se u sefu. Hitro, kao da zatvara izlaz otrovnici, ninđa zalupi vrata sefa i okrete se gnevno devojci, stežući pesnice.

— Ti si luda! — izgovori pro muklo. — Potpuno luda! Da li uopšte shvataš šta pokušavaš da učiniš?

*
* *

Nasmejala se.

Nasmejala se raskalašno, zabacujući glavu unazad. Bilo joj je svejedno što joj pokrivač skli znuo naniže, potpuno otkrivajući njene savršeno izvajane male dojke.

Ostavši pred zidom, ninđa du boko udahnu, vraćajući na tre nutak izgubljenju kontrolu nad sobom.

Mozak mu je radio fantastičnom brzinom. Činilo mu se da nikada do sada nije za tako kratko vreme razmotrio toliko ne mogućih planova da se izade iz ove prostorije koju je Dorin Ši maza pretvorila u ćeliju bez izlaza!

Dorin prestade da se smeje. Sada ga je gledala pogledom u kojem je bilo — činilo mu se — sažaljenja.

Sažaljenja?

— Ti nisi ništa bolji od Kaia hana i ostalih sitnih kriminalaca, ninđo — reče sa namerno istaknutim prezirom u glasu. — I tvoja kolena su zadrhtala kada si video šta tamo piše. Zar je moguće da na ovom svetu nema muškarca koji bi mi mogao pomoći da ostvarim svoje remek-delo?

— Verovatno — sleže ninđa ramenima. — To se ionako ne može izvesti.

— Da si pročitao bar prve dve strane u toj knjižurini shvatio bi da nije. Čoveče, to je izazov pred kakvim se do sada našlo veoma malo ljudi u čitavoj istoriji čovečanstva!

— To ti verujem. Ali je odgovor još uvek — ne.

Ona skoči sa postelje, meko i graciošno, odbacujući pokrivač u stranu. Nije se ni pomerila kada se privila uz njega,

iako je osetio svaki deo njenog čvrstog tela.

— Nemoj žuriti — šaputala je užurbano. — Razmisli, do đavola! Ponuda kao što je ova ne odbija se tako lako... a naročito kada uz nju ide ovako zgodan poklon-paket kao što sam ja! Pogledaj me, nindo? Nisam li lepa, reci? A još kada ti pokažem šta su me sve naučili u umetnosti ljubavi, nećeš moći da mi odbiješ ni najveću molbu! Osećaš li kako mi je telo čvrsto, koliko te želim! Pogledaj moje grudi: napete su od želje, ludače!

Nije pokušao da se oslobodi, ali njegovo telo ni najmanjim pokretom nije pokazivalo da dodir nagog ženskog tela utiče na njega.

— Šta je s tobom, do đavola? — devojka opusti ruke niz telo, odstupajući korak unazad. — Ne želiš me? Zašto? Više voliš muškarce? Ili si dao da te uskrope, da seksualne želje ne bi ometale tvoju koncentraciju, a? Reci, li ji to? Prokleti evnuhu!

Nasmejao se pod svojom kapuljačom.

— Zgodna si, Dorin, čak veoma. Moraš ipak znati da se toliko lepa i još lepša tela mogu dobiti za gotovo smešnu sumu. Smešnu u poređenju sa onim što bi mi doneo posao koji nudiš. I koji sam već jasno odbio.

Nije želela da veruje u to.

Kao i svi veliki kriminalci, bila je uverena da je inteligentnija, lepša i poželjnija od svake druge žene, da onaj muškarac koji je odbije čini to samo zato što sa njim nešto nije u redu.

Obliznula je usne da ih ovlaži, fiksirajući neprestano nindžu pogledom koji je obećavao požar strasti. Ruke su joj laganoskliznule po grudima, blago ih milujući. Kukovi su joj se pokrenuli u sporom, fascinantnom ritmu.

— Dođi — prošaputa. — Sve će drukčije izgledati posle noći provedene u krevetu sa mnom, videćeš...

— Još uvek zaboravljaš onu istu sitnicu, Dorin. — Bio je to jedini način da prekine tu bezumnu provokaciju.

— Oh, do đavola! — ona ga gnevno pogleda i vrati se na postelju, umotavajući se ponovo u pokrivač. — Šta time hoćeš da kažeš, nindo?

— Smislila si zgodnu igru, s namerom da isključiš Kalahanu iz nje kada ti više ne bude potreban, zar ne? Ja bih ti mnogo bolje poslužio nego on, ili tako bar planiraš.

— U redu. Pa šta s tim?

— Maločas si rekla da je Kalahan pratio moje kretanje kroz hodnike uz pomoć skrivenih kamera... Zar ti baš nijednom nije palo na pamet da on možda ima skrivene kamere i mikrofone i u ovoj sobi? I da se sada on i Barker grohotom sme

ju, gledajući tvoju malu predstavu?

Ona preblede, prinoseći ruke ustima gestom dečjeg straha. Oči joj se raširiše; slabiji čovek od ninde morao bi u tom trenutku osetiti sažaljenje prema toj naizgled krhkoj i sitnoj devojci.

— Ne — reče Dorin. — On to ne bi učinio. On... ne, to je nemoguće!

— Je li? Ustani onda i pogledaj malo bolje one ukrase od gipsa na zidu iznad tvoje glave...

Skočila je na postelju kao da je ujela zmija, okrenula se zidu i zabuljila u pokazano mesto. Dotakla ga je i prstom, kao da ne veruje potpuno svom čulu vida.

— Ti si u pravu — reče pepeljastog lica. — U pravu si, proklet bio!

Ninda sleže ramenima.

— Propalice nikada ne veruju jedan drugom, Dorin. Ti si skovao plan da prevariš Kalahana. Zašto se iznenađuješ što i on ima sličnu zamisao?

— To znači — progovori Dorin sa iznenadnom mirnoćom — da smo i ti i ja već mrtvi. Ima nas u šakama; nema načina da se odavde izađe dok ne otvori svoju klopku!

Ninda ne odgovori ništa. Po stojao je način da se izađe iz Kalahanove klopke, ili bar način da se to pokuša, ali on nije želeo da nevidljive posmatrače

upozori na takvu mogućnost i time ih učini opreznijim nego što su sada.

Prišao je postelji i seo na nje nu ivicu.

— Ti ga poznaješ bolje od mene, Dorin? — upita tiho, okrećući leđa skrivenoj kameri. — Šta će sada učiniti?

— Pokušaće verovatno da te prinudi na saradnju. Ili će nas jednostavno oboje likvidirati, ako odustane od posla. Sumnjam. Da je to hteo, ne bi uložio toliko truda u opremanje ove sobe.

— Da, to je tačno. Kalahan je od početka vukao poteze s namerom da te se oslobodi kada dođe vreme za to. Više mu nisi potrebna; dovela si mene u nje gove šake i izradila mu plan za operaciju koji samo treba primeniti.

Dorin se kreštavo nasmeja.

— Onda nemamo mnogo vremena, nindo, za naše oprostajne poruke. Ti nećeš pristati na njegov plan, pa će i tebe likvidirati. Ili možda hoćeš?

— Ne, neću. Stvar je užasno opasna; jedna obična sitna i glupa greška mogla bi stajati života nekoliko miliona ljudi!

— Da, s tim rizikom sam i ja računala. Tamo u uglu je bife; donesi mi čist viski sa malo sode. I mogao bi jednom već da skineš tu odvratnu masku sa lica; od nje ionako više nema nikakve pomoći!

Ninda odmahnu glavom, vraćajući se sa čašom u ruci.

— Ne želim da čitava Kalahanova banda negde dole proučava moje lice, Dorin.

— Ti još veruješ da ima načina da se izvučeš odavde?

Iskapila je čašu i nemarno je odbacila na pod, a zatim se naslonila na jastuke i sklopila oči.

I protiv svoje volje ninda je uživao u pogledu na nju. Te dojke, tako čvrste i drske, nežna meka koža, kukovi niz koje bi njegove ruke rado skliznule...

Ne otvarajući oči, devojka ispruži ruku i položi je na njegovo butinu. Milovala ga je vešto, pomerajući vitke prste sve više i više...

— Oh! — reče promuklo. — Ti mene ipak želiš, nindo!

Ćutao je. Nije ni morao ništa da kaže.

— Zašto me onda ne uzmeš? — govorila je sanjivo, sklopljenih očiju. — Zaklonićemo tu kameru ako ti ona smeta! Hajde, svuci tu odeću sa sebe i dođi. Do đavola, postoji li bolji način da čovek provede poslednje trenutke svog života?

— Postoji — ninda ukloni njenu ruku sa svog tela, i uspravi se. — Kalahan nam, na žalost, neće dati ni toliko vremena... Ti ništa ne osećaš?

Ona naglo otvori oči i upitno ga pogleda.

— Zadrži dah — reče ninda

žurno — i pokušaj da ne dišeš, što duže!

Ona stisnu usne, klimajući potvrdno glavom, prateći pogledom ono što se zbivalo nad samom površinom poda.

Nindu je trenutak ranije upozorio nepoznati miris, ali su sada beli pramenovi pare bili jasno vidljivi. Izbijali su iz sitnih otvora u podu i lagano se dizali naviše.

Otrovni gas?

Ne, inače bi haragei već davao svoj znak za uzbunu. Gas za uspavljivanje, dakle. Ni Kalahanovi planovi nisu tako jednostavni kao što Dorin misli...

Zadržavajući dah, on priskoči prozoru i odgurnu zavesu u stranu. Da, rešetke su sprečavale prolaz tim putem, ali to nije bilo sve: umesto stakla, prozor je imao ploču od pleksi glasa debelu gotovo čitavu stopu!

Eksplzivne kuglice?

Ne, previše opasno. U ovako malom prostoru efekti eksplozije mogli bi biti kobni i po nje ga i po devojku.

Okrenuvši se od prozora, on se lagano spusti na pod, u tradicionalni položaj lotosa koji indijski jogi tako usrdno preporučuju. Ako već nema načina da izbegne dejstvo gasa, onda može pokušati da zavara Kalahana.

Ninde mogu bez vazduha veoma dugo, a naročito u položaju

ju apsolutnog mirovanja, kada se smanjuju i potrebe tela za kiseonikom. Poput indijskih jogija, i ninde su u stanju da utiču na svoj autonomni nervni sistem, uspore otkucaje srca i rad pluća.

Petnaest minuta, možda i svih dvadeset, što će zavisići od količine čistog kiseonika na kraju tog perioda u ovoj prostoriji.

On sklopi oči. Ne jednom, uspeo je tako da prevari suviše nestrpljive protivnike koji su pohitali da stave ruke na njega, da bi sa iznenađenjem otkrili kako uspavljujući gas ni je delovao!

Na postelji kraj njega, Dorin je pokušavala da učini isto, ali joj je nedostajala ona savršena kontrola nad telom koju ninde poseduju. Čitavo telo joj se treslo od straha i Leslie ču kako je nekoliko puta udahnu la, ne mogavši da savlada refleks koji je nagonio na to.

Umirila se dva ili tri minuta kasnije i njeno telo se opusti na ležaju.

Ninda se povlačio sve dublje i dublje u sebe, koncentrišući se na pokušaj da odoli najnovijem Kalahanovom triku. Ne sme dopustiti, naravno, da ga uspavljujući gas savlada pre isteka od bar dvadeset minuta...

Ipak, mora računati i sa takvom mogućnošću i pripremiti se za nju. Nimalo slučajno, o-

dabrao je mesto i položaj na podu tako da skrivena kamera ne može pokrivati čitavo njegovo telo.

Ti pokreti rukama, ma kako spori i pažljivi bili, ipak povećavaju utrošak kiseonika. Što pre dovrši ono što je započeo utoliko bolje.

Deset minuta...

Pramenovi magle još su izbijali iz otvora u podu i gas je postepeno ispunjavao čitavu prostoriju. Mora da je menjao sa stav u dodiru sa vazduhom, jer vidljivost u sobi nije bila ništa manje nego na početku procesa.

Petnaest minuta...

Beli pramenovi nemilosrdno lelujaju na sve slabijim vazdušnim strujama.

Duboko u podsvesti, haragei dade prvi signal da je opasnost ponovo u blizini, ali taj signal niko nije mogao da primi.

Ninda je spavao.

*

* *

Probudile su ga tople vlažne usne koje klize po njegovim nagim grudima i trbuhu, dve sitne šake što tako vešto miluju unutrašnju stranu njegovih butina.

Dejstvo uspavljujućeg gasa ostavilo je gustu maglu u njegovom mozgu. Maglu koja još nije dopuštala ni da otvori oči.

»Gde sam?«, pomisli ninda.
»Ko je to sa mnom?«

Njegovo telo, međutim, reagovalo je instiktivno, i bez nje gove svesne želje. Te tople ženske usne sada ga miluju тамо где je najosetljiviji i on oseća kako će uskoro popustiti talasu strasti.

Leži na mekoj, udobnoj postelji, sada to već zna. Na leđima, raširenih nogu i ruku, potpuno nag. A tu, pored njega je... pored njega je...

Dorin Šimaza!

On naglo otvori oči.

Devojka je klečala kraj postelje, pritiskajući ostrim bradavicama njegove butine. Kukovi su joj se pokretali u ritmu sa pokretima glave koja je lebdela nad trbuhom ninde, milujući ga mekom kosom.

Udahnuo je duboko i ona se otrže od njega, dižući pogled. Oči su joj bile zamagljene od želje.

— Znala sam da si pravi muškarac — prošaputala je, stežući ga rukama — da imaš sve što je potrebno da uživamo u našim poslednjim trenucima. Osetio si šta sve umem, nindo... a to je tek početak, ono pravo tek dolazi!

On je i ne pogleda, uprkos želji koja mu je rastrzala telo. Kružio je pogledom po sobi, tražeći promene od časa kada je sklopio oči pre... pre koliko vremena?

— Četiri sata — reče mu nje

govo čulo za vreme. Od tada su prošla četiri sata.

Nag je i na postelji. Njegovog kostima i njegovog oružja nema u prostoriji...

— Šta to radiš? — začuđeno upita Dorin. — Nećeš valjda da...?

Nije dovršila, jer je gotovo grubo odgurnuo sa sebe i krenuo u pregled prostorije, inč po inč, počevši od zida koji je skrivao jednu minijaturnu televizijsku kameru.

— Bože, kako si veliki! — šaputala je Dorin prateći ushićenim pogledom kako se njegovo krupno i snažno telo kreće po sobi. — Požuri s tim, čoveče! Kao da je važno šta će Kalahan videti i čuti šta se ovde događa! Pokaži mu da si bolji muškarac od njega, do đavola!

Dvadesetak minuta kasnije svi skriveni mikrofoni bili su iščupani, a objektivni obe kamere smrskani.

— Sad dođi! — reče nestropljivo devojka. Sedela je na postelji, teško dišući, sa jednom rukom među nogama, nastojeći da bar na taj način ugasi svoju pohotu.

— Nemamo vremena za to, Dorin — reče ninda. — Treba da izađemo odavde!

— Poludeo si? Odavde nema izlaza!

— Možda. A možda i ima.

Bacio se na kolena pored postelje i izvukao iz skrovišta pod njom tri kuglice obojene

erno, ništa veće od dečjeg kli-
kera. Čak i ozbiljni stručnjaci
za eksploziv potvrdiće vam da
u tolikoj zapremeni ne može bi-
ti dovoljno eksploziva za bilo
kakav ozbiljniji efekat.

Samo što nijedan od tih st-
ručnjaka nije imao priliku da
vidi čak ni hemijsku formulu
smese čiju tajnu ninde uspešno
čuvaju već gotovo četiri stotina
godina. Ako je takva formula
uopšte negde zapisana...

— Šta je to? Eksploziv? —
začudo upita Dorin, naginju-
ći se da bolje vidi kuglice na
dlanu ninde.

— Eksploziv. Velike razorne
snage.

— Nedovoljan za čelik od
koga su načinjeni zidovi i vra-
ta — odmahnu devojka glavom.
— Čoveče, ja sam ga sama na-
ručila i dala da se ugradi. Tri
palca najboljeg čelika koji je
koštao čitavo bogatstvo.

— Tri palca? — osmehnu se
ninda. — Kako ste onda ugra-
dili sef u zid?

— Na tom mestu... — ona
zaćuta i pogleda ga razrogače-
nim očima. — Pa da, kako sam
glupa! Nema ploče na mestu
gde je ugrađen sef! Ali to ne
menja stvar i sam sef dovoljno
je čvrst da podnese eksploziju!

— Nemam nameru da ga raz-
bijam — uveri je ninda. — Io-
nako znam kombinaciju, zar
ne? Međutim, ako ove tri ku-
glice eksplodiraju u unutraš-
njosti zatvorenog sefa, efekat

eksplozije biće mnogo snažniji.
I mnogo manje opasan po nas,
uzgred. Po mojim proračunima,
trebalo bi da dejstvo eksplozije
izbaci sef iz ležišta i ostavi ot-
vor u zidu. Vrlo jednostavno,
a?

Njene oči zablistаше.

— To bi moglo da uspe! —
reče prigušenim glasom. — Da,
to bi moglo da uspe, čoveče!

Nasmešivši se, Lesli još jed-
nom otvori sef. Pre nego što je
postavio dve kuglice na pažlji-
vo odabrano mesto na dnu se-
fa, on nemarno odbaci debelu
knjigu velikog formata na pod.

— Misliš da će ti ovo još tre-
bati, Dorin?

— Ti si lud! Naravno da ho-
će! — priskočila je, zgrabila
knjigu sa poda i privila je na
grudi kao najveću dragocenost.
— Ko je lud da se odrekne st-
vari čija je potencijalna vred-
nost sto miliona dolara!

— Sto miliona? — zviznu ni-
nda, odmićući se da sa distance
oceni položaj kuglica u sefu.
— Nisi do sada pominjala nika-
kve cifre, koliko se sećam.

— Lepo zvuči, a? — nasmeja
se devojka. — Prvi deo plana
je opasan, jer imamo posla sa
vojskom. Posle toga biće to pra-
va dečja igra. A ti još uvek
imaš vremena da se predomis-
liš!

— Ne znam detalje — zavr-
te ninda glavom — ali mi to
sve još zvuči kao čista avantu-
ra. Ukrasti atomsku bombu sp-

remljenu za podzemnu probu u Nevadi... kakva ideja!

— Genijalna ideja — ozbiljno reče devojka. — Ovde su svi podaci o obezbeđenju. Niko od tih momaka tamo i ne sanja da bi neko mogao pokušati da im ispred nosa digne kompletnu atomsku bombu! Obezbeđenje se najvećim delom svodi na to da se osoblje zaštititi od posledica eksplozije i da neko slučajno ne zaluta u opasnu zonu u pustinji!

— Baš tako. Kako misliš da prideš mestu eksplozije na vreme?

— Oni nemaju načina da spreče prilaz grupi odlučnih ljudi koji znaju svoj posao, čoveče. Postali su neoprezni, jer i ne sanjaju da bi neko bio toliko drzak da pokuša krađu takve vrste. Kad savladamo obezbeđenje, pod tvojim vođstvom, teretni helikopter će za tili čas podići tu igračku i odneti je u već pripremljeno skrovište.

— A onda će početi potraga kakvu ova zemlja još nikada nije videla — odmahnu ninda glavom. — Ne smeš računati samo sa policijom i FBI, već i sa armijom, ne zaboravi!

Dorin se veselo nasmeja.

— Uopšte ne sumnjam da će oni naći svoju dragu bombu. Važno je samo da je ne nađu u toku prva dvadeset četiri časa.

— Zašto dvadeset četiri časa? Neki poseban razlog?

— Ne poseban, samo orijen-

taciona cifra. Potrebno nam je toliko vremena da možemo sme lo tvrditi kako je bomba već smeštena u jedan od podruma San Franciska i povezana sa uređajem za daljinsko aktiviranje. Verovaće nam; ne smeju nikako drugačije odgovoriti na naš blef!

— Da, to bi moglo da upali. Štaviše, sto miliona dolara većoma je prihvatljiva cifra za ovaj grad. Izvrstan plan, Dorin... ali ja i dalje ne želim da učestvujem u njemu... Kakve reflekske imaš?

— Prilično dobre — ona ga začuđeno pogleda. — Zašto?

— Imamo samo jedan način da aktiviramo ove dve kuglice u sefu — objasni ninda. — Trećom kuglicom koju ćemo udaciti unutra tako da eksplodira. Jedino što je neophodno jeste da neko od nas dvoje odmah zalupi vrata za njom.

— A šta... šta ako to ne učini dovoljno brzo?

— Udarni talas vratiće ih nazad — sleže ninda ramenima — i tresnuti o zid. Ko god da se nađe između vrata i zida ostaće tu... smrvljenog grudnog koša...

Dorin odmahnu glavom.

— Ja... nisam sigurna da mogu biti toliko brza... Ne verujem čak da bilo ko može biti tako brz!

— Ja mogu.

— U redu onda. Ali... to zna

či da onda ja treba da ubacim kuglicu u sef?

— Tako je. Sa što većeg rastojanja, za svaki slučaj. Uzmi. I pazi da je ne ispustiš pred noge.

Bledog lica, devojka steže kuglicu u šaku i panično se zagleda u nindu.

— Šta... šta ako promašim otvor sefa?

— Nemoj.

— Ozbiljno... šta će se dogoditi?

— Ništa naročito. Srećom, nama će to biti potpuno svejedno, veruj mi. Zato, Dorin... nemoj promašiti. U redu?

Ona nemo klimnu glavom, odmeravajući težinu kuglice u ruci.

— Spremna?

Stojeći priljubljen uza zid, ninda desnom rukom prihvati gornju ivicu teških čeličnih vrata. Biće mu potrebno mnogo snage da tolikoj masi da dovoljno ubrzanje kako bi u nekoliko hiljaditih delova sekunde stigla da zatvori prostor u kojem će odjeknuti eksplozija.

Devojka podiže ruku, ali je odmah potom spusti.

— Ne mogu — prošaputa. — Ne smem...

Ninda se glasno nasmeja.

— To mi kaže devojka koja se sprema da ukrade atomsku bombu? — reče podrugljivo. — Kakvu si ulogu sebi predvidela u toj operaciji, mala? — Da sediš negde na bezbednom ra-

stojanju i izdaješ instrukcije preko radija? Verovatno, jer, zašto bih ti inače ja bio potreban?

— Zaveži! — oči joj gnevno sevnuše. — I budi spreman sa tim prokletim vratima, sem ako ne želiš da se oboje pretvorimo u meso za hamburgere!

— Ja sam spreman odavno, Dorin! Ti oklevaš!

Ona podiže ruku, prilično spretno. Njen pogled sreće se sa pogledom ninde.

»Žene obično nisu jako dobri strelci u ovakvim prilikama«, pomisli ninda. »Vrlo malo žena ume da baci kamen, recimo... ali nadajmo se da je Dorin izuzetak od tog pravila...«

— Pazi! — prošaputa devojka. — Pazi... sada!

On nije ni slušao njen glas, znajući da se ne sme osloniti na koordinaciju izgovorenih reči i pokreta kojim je zavitala kuglicu prema otvoru sefa. Potpuno koncentrisan, pratio je samo kretanje kuglice; poruka da smrt dolazi nalazi se samo u njoj i nigde drugde...

Ali...

Da li je to Dorin pogrešno procenila potrebnu snagu zamaha? Da li će kuglica, perverzno, pogoditi samu donju spoljnu ivicu sefa i tu se pretvoriti u vatrenu kuglu, poslednje što će njih dvoje videti na ovom svetu!

Ninda unese svu snagu svog

tela u pokret kojim je odgurnuo vrata sefa od sebe; ona poleteše tako brzo da se njihovo kretanje gotovo nije moglo pratiti golim okom.

Gotovo dodirnuvši dno, kuglica odlete paralelno s njim do zadnjeg zida sefa; čelična vrata prosto su gutala prostor, hitajući za njom!

Dovoljno brzo?

To će se znati u sledećem de liću sekunde, kada odjekne...

EKSPLOZIJA!

* *

Ninda ostade uspravan, iako se pod zatresao pod njegovim nogama. Sa tavanice počese da otpadaju komadići maltera, a ogromni oblak dima i prašine iz neposredne okoline sefa proguta ga gotovo trenutno.

Zatvorenih očiju, da ih zaštititi od prašine, on se baci prema sefu i prsti mu padoše na čelik koji je eksplozija gotovo usijala. Do ušiju mu dopre dugi krik kojim je Dorin označila svoje olakšanje što su oboje živi i nepovređeni.

Da li je njegov proračun bio tačan? Šta ako se sef samo malo pomerio u zidu, nedovoljno da ga iščupaju i otvore sebi prolaz?

Ne... ipak ne!

Ne mareći što se bori sa vrelinim čelikom, ninda je svom snagom klatio čeličnu kutiju levo-

-desno, šireći otvor među smrskanim ciglama. Shvativši šta se događa, Dorin priskoči da mu pomogne.

— Pazi! — uzviknu ninda. Natrag, Dorin!

Nekoliko stotina funti čelika sruči se na pod, izazvavši novi potres i novi oblak prašine. Ne oklevajući ni trenutka, ninda se baci u stvoreni otvor, razno seći snažnim ramenima krhotine cigala koje su mu još preprečavale put.

Susedna prostorija bila je u tami, ali je spolja dopiralo dovoljno svetlosti da vidi kako je uređena gotovo identično kao ona iz koje je trenutak ranije izašao.

Ne sme dugo ostati ovde; eksplozija je morala uzbuniti čitavu kuću i stepenište već tu-tnji pod nogama ljudi koji hitaju na sprat...

— Čekaj me! — prigušeno reče Dorin, koprcajući se u otvoru. — Ne idi bez mene, proklet bio!

On je povuče za ispruženu ruku, shvativši da je debela knjiga ometa da brže napreduje. Nije mario za bolni vrisak kada su krhotine cigala ostavile duge krvave pruge po njenoj nežnoj koži.

— Hajde! Oni već stižu!

Izleteo je u jarko osvetljeni hodnik i dugim skokovima se naprosto bacio prema stepeništu. Sada je svaka stopa važna; mora biti u neposrednoj blizini

kula prvi čovek skrene u ovaj hodnik.

Njih je četvorica, sa već spornim oružjem u rukama; on je sam, nag i goloruk.

Ali, on je i ninda... a oni to nisu!

— Hej! — zaurao je najbrži od četvorice. Bio je to više uzvik iznenađenja nego upozorenja za ostale, jer u toj prilici prekrivenoj crvenom prašinom od cigala bilo je teško razaznati ljudsko biće.

Uostalom, ljudska bića ne bi smela da se kreću brzinom rezervisanom samo za geparde i ekspresne vozove, zar ne?

Digao je ipak cev svoje puške, refleksnim pokretom, ali ni je stigao čak ni da dotakne okidač.

Bacivši se paralelno sa podom, ninda ga sa obe noge pogodi u grudni koš i gotovo prikova za zid iza njegovih leđa. Odbijajući se od svoje žrtve, on načini salto u vazduhu i ponovo se dočeka na noge, spreman da produži napred.

— Đavo! — vrisnu drugi čovek, svedok svega što se u deliću sekunde dogodilo! — Đavo!

Zaista, Lesli je u tom času izgledao ne kao čovek, već kao stvorenje koje je izronilo iz najdubljih ponora pakla da uništi sve oko sebe. Prekriven prašinom od glave do pete, lica izobličienog od napora, sa krvavim brazgotinama po nagom telu i očima iz kojih je sevao pla-

men boje usijanog čelika, predstavljao je pojavu koja je zadavala strah.

Njegove moćne šake padoše na ramena čoveka koji je ukočeno zastao sa jednom nogom na najvišem stepeniku, potpuno zaboravljajući na oružje u svojim rukama.

Ili je možda pomislio da protiv ovog stvorenja tako obične stvari kao što su automatske puške ne pomažu... da je to jedno od onih bića koje se može ubiti samo srebrnim metkom, ili glogovim kocem zarivenim pravo u srce?

Nošeno silom kojoj se ništa ne može suprotstaviti, njegovo telo polete unazad, pokupivši usput sa sobom i dvojicu preostalih. Čitavo klupko ljudskih tela sruči se niz stepenice i ostade u podnožju, kao neuredna hrpa iz koje su na sve strane štrčale noge, ruke, glave, cevi pušaka...

Ali je ninda već stizao za njima, kao anđeo osвете. Jedan od te trojice već je mrtav, slomljenog vrata; drugu dvojicu dovršio je munjevitim udarcima palcem bosa noge u slepoočnicu, mnogo pre nego što su uopšte shvatili šta se to dogodilo.

— Uzmi jednu pušku, Dorin! — reče podižući pogled prema vrhu stepenica. — Ima ih još mnogo!

Naga devojka pojavi se iz hodnika, nespretno stežući rukama knjigu i pušku.

Cev puške, međutim, gledala je pravo u grudi ninde.

— Ostani gde si! — zapovedi Dorin oštro. — Jedan pogrešan pokret i pucam!

— Zaista umeš da pucaš iz te puške? — upita ninda cereći joj se u lice. — Sigurna si?

— Bolje nemoj proveravati! — upozori ona. — Sada znam da s tobom ne smem ništa reškirati: ako pomeriš samo jednu ruku, izrešetaću te!

— Ako to želiš — posavetova je ninda — onda najpre otkoči pušku i prebaci je na rafalnu paljbu.

Malo je ljudi koji u takvoj situaciji ne bi spustili pogled da provere da li im je puška zaista otkočena; što se žena tiče... pa, situacija verovatno stoji još gore.

Dorin spusti pogled i ninda odvoji noge od poda, spreman da se dugim skokom zakloni iza stuba.

Haragei ga naglo upozori na opasnost, ali je ovoga puta to upozorenje stiglo prekasno.

— Ne mrdaj! — zapovedi je dan dubok, oštar glas iza njega. — Kod mene taj trik neće upaliti, prijatelju!

Ninda se okrete sa blistavim osmehom na licu.

— Zdravo, Kip! — reče sračno čoveku čije je telo gotovo ispunjavalo okvir naglo otvorenih vrata u prizemlju. — Već sam se pitao šta se to s tobom dogodilo!

— Kip! — uskliknula je i Dorin na vrhu stepenica, odbacujući pušku od sebe. — Oh, najzad!

Barker se zadovoljno cerio, ali cev kolta 45 neprestano je držala nindu na svom nišanu.

— Vas dvoje izgledate kao neuspeli pornografski film, do đavola! — reče. — Idi i obuci nešto, mala... Pre nego što te oni moji dripci ugledaju!

Klimnuvši glavom ona skliznu pored njega kroz vrata, neprestano stežući svoju dragocenu knjigu na grudi. Barker se izmače da je propusti, ne skida juć ipogleda sa ninde.

— A sada ti, ljubavniče — reče. — Idemo istim putem... ali sasvim fino i polako, bez ikakvih nepotrebnih pokreta. Postao sam strašno nervozan u poslednje vreme, a i opruga okidača ove moje gvožđurije veoma je osetljiva. Jednom sam slučajno kinuo i izrešetao momka koji mi baš ništa nije skrivio, znaš!

Lesli provuče ruku kroz kosu, nastojeći da je oslobodi na gomilane prašine.

— Idemo li Kalahanu? — upita.

— Nego? Šta si mislio, idemo na koktel—partiju u »Hilton«?

Izmakao se na bezbedno rastojanje da bi propustio nindu da prođe pored njega, i ovaj lagano krete, razočarano vrteći glavom.

— U redu, Kip. Dobio si ovu

rundu... ali do kraja će biti još gužve, zapamti!

— Nemam ništa protiv, ortak. Samo ti lepo i mirno hodaj ispred mene, pa ti se neće ništa loše dogoditi dok ne stignemo do Kalahana, ha-ha-ha!

Išli su uskim hodnikom goilih zidova koji je odudarao od raskoši s kojom je bio uređen ostatak vile. Sa obe strane hodnika nalazila su se vrata, ali Barker je ćutao. Tako je ninda zastao tek pred slepim zidom na kraju hodnika.

— Šta sada? — upita preko ramena. — Ja stvarno ne umem da prolazim kroz zidove, Kip... premda mi ponekad uspe da se napravim nevidljivim...

— Zaveži! — zareža čovek iza njegovih leđa.

Mora da je oko još neke skrivene kamere pokazalo položaj njih dvojice, jer uz tihi šum zid pred nindom skliznu u stranu, pokazujući da se iza njega nalazi uska kabina najobičnijeg lifta.

— Upadaj! — zapovedi Barker.

— A ti, Kip?

— Samo ti uđi, ne brini za mene.

Slegnuvši ramenima, ninda uđe u kabinu lifta i vrata se zatvoriše za njim. Uz tiho brujanje motora, lift počeo da se spušta, ne naročito brzo.

»Dvadeset jardi pod površinom zemlje«, pomisli ninda ka-

da se kabina zaustavila. »Nije mnogo, ali mora da je graditelj imao đavolski mnogo muke sa podzemnim vodama, da bi našem prijatelju Kalahanu obezbedio savršeno sklonište.

Vrata lifta skliznuše u stranu i on iskorači, proučavajući pogledom prizor ispred sebe.

Nevelika prostorija, sa podom, zidovima i svodom od grubog betona. Niz ekrana na jednom zidu, gotovo isti kao onaj pred kojim gore u suterenu sedi Snark.

Odnosno, pred kojim je sedeo Snark, jer i on je ovde. I još osam ljudi, sa pištoljima u rukama pored njega. I svi ti pištolji upereni su pravo u nindu.

Kalahan je jedini koji sedi, na običnoj drvenoj stolici, pored dugog stola ispunjenog teleksima, telefaksima i drugim čudima modernih komunikacija.

Visok i krupan, u elegantnoj odeći koja odudara od tih grubih betonskih zidova. Nalaktivši se na sto, proučava nindu zamišljenim pogledom sitnih svinjskih očiju na rumenom, ugojenom licu.

Ali, što je najvažnije, kostim i sve oružje ninde nalaze se u neurednoj hrpi pred njegovim nogama...

— To je, dakle, ninda! — reče glasno Kalahan, uspravljajući se. — Pa ne izgleda nešto naročito, momci, a?

Osmehnuvši se, Lesli pređe

pogledom preko osam ukočenih lica, susrete pogled osam pari očiju.

Ne, prezrivi Kahahanov ton neće mnogo pomoći. Oni su već imali prilike da se i sami uvere koliko je opasan čovek koji sada stoji pred njima. Strah je jedino što sreće u svim tim očima i na svim licima.

— Ninda, ninda, ninda! — iz govori Kalahan zamišljeno. — Ne, ljudi, ipak on nije toliko strašan kao što su nam pričali! I ne čudi me: ta prokleta žuta japanska kopilad sposobna su samo da automatski obavljaju poslove naučene napamet... ni kada nisu bili u stanju da smisle ili učine nešto originalno!

Motor lifta iza leđa ninde po novo zazuja i on se pomeri u stranu kako bi mogao držati i taj prostor na oku.

Osam cevi sledilo je njegovo oprezno kretanje. Svaki od ovih ljudi već je na granici iza koje će ga strah navesti na nepredvidive poteze i zato mora biti oprezan, đavolski oprezan.

Iz lifta izađe Dorin, sa na brzinu opranim licem i zaglađenom kosom, u farmerkama i košulji. I obaveznom knjigom u rukama. Barker je išao iza nje, zadovoljno se cereći.

— Ah, najzad! — reče Kalahan veselo. — Kip, jesmo li sada svi tu?

Barkerov pogled pređe po licima.

— Svi smo tu, šefe. Ako ne računamo mrtvace, naravno!

— Nikakve koristi od njih — uzdahnu teatralno Kalahan.

— Ali, bili su to dobri momci, nema šta. Ova osmorica ovde, međutim, bolji su od njih... bo lji, jer su ostali živi, a to je najvažnije, je li tako, ljudi?

Neki se poluglasno složiše sa šefom, neki samo oprezno klimnuše glavama. Nijedan pogled ne pomeri se sa lica ninde.

— Važno je ostati živ, da — produži zamišljeno Kalahan. — Ali ne po svaku cenu! — Šta ti o tome misliš, draga moja?

Dorin se trže.

— Ja? Ne razumem...

— Ali zato ja sve razumem. Vrlo dobro! Bila si spremna da prodaš starog dobrog Kalahana ovom klovnu ovde, je li tako? Nudila si mu se kao najgora uličarka! — Tražila da pokaže da je bolji muškarac od mene, Dorin.

Devojka pokuša da se nasmeši.

— Ne budi šašav, dragi — reče usiljeno. — Pokušala sam sve da bih ga zagrejala za naš plan, ništa više. Ti znaš vrlo dobro da ja...

— Zaveži! — tiho reče Kalahan, a oči su mu osvetnički bleštale. — Zaveži! Kip!

— Da, šefe?

— Ubij je, Kip!

— Molim?

— Čuo si me, proklet bio! Ubij drolju! Zadavi je! Golim

rukama! Ali polako, hoću da gledam kako se muči!

*
* *

Barker još jednom upitno pogleda u Kalahana, kao da provera da li to ozbiljno misli, ali su mu se noge već pokretale prema devojci.

— Kip! — šapnu ona buljeći u njega razrogačenim očima.
— Kip, nemoj!

Oči ninde pomerale su se mu njevito tamo i ovamo, nastojeći da u svakom deliću sekunde uoče izraz na svakom od osam lica...

Sve češće njihovi pogledi oturu se prema Barkeru koji se sporo, nalik medvedu, približava krljknoj i sitnoj devojci, već šireći ruke da je ščepa za vrat.

Kalahan je zaboravio na opreznost, naslađujući se prizorom svoje osвете...

Barker je koncentrisan samo na lice i oči žrtve. I on je zaboravio na opreznost...

Ili jednostavno smatra da će vek jednim skokom ne može preći rastojanje koje ga u ovom trenutku deli od ninde?

Dorin prodorno vrisnu, shvativši da Barker neće oklevati da izvrši naređenje; osam pari očiju i protiv svoje volje skreće na tu stranu.

U dugom skoku, ninda se odvojila od poda i stvorila na Barkerovim širokim leđima. Obavlja-

jući mu obe ruke oko vrata, on ga obrte licem prema osmorici revolveraša, zaklanjajući se iza njegovih širokih pleća.

Komad vrlo tanke čelične žice, jedva nešto deblji nego što je vlas kose. Sve do trenutka kada je Lesli izvukao, maločas kada je provlačio ruke kroz kosu, ona se skrivala među gustim crnim vlasima na njegovoj glavi...

Da bi se sada zategla oko Barkerovog grkljana, primoravajući ga da ostane potpuno miran alko želi da produži svoj život. Bez obzira na to što se radi o svega još nekoliko sekundi.

Glasan krik iz osam, ne — devet grla, jer je i Kalahan skočio na noge i dreknuo od iznenađenja.

— Bacite oružje! — povikala ninda sugestivnim glasom. — Bacite, ili ću mu preseći grlo!

— Pucajte! — urlao je Kalahan — i sam nespretno gurajući šaku u otvor sakoa pod kojim se skrivalo njegovo oružje. — Pucajte, prokleti bili!

Ali su oni oklevali, kao što je ninda i očekivao. Malo je ljudi tako ogrezlih u zločinu da će hladnokrvno pucati u te lo svom prijatelju u poslu. Bar ne u prvom trenutku, a prvi trenutak najčešće i odlučuje o daljem raspletu svakog obračuna.

Zatežući levom rukom oba slobodna kraja žice, ninda de-

snom istrže kolt zataknut za pojas Barkerovih pantalona i otvori vatru.

Šest hitaca ispaljenih u brzom tempu, tako da su nenaviklom uhu zvučali kao rafal iz automatskog oružja. Šest po godaka, naravno.

Potežući naglo levom rukom unazad, ninda glatko odvoji Barkerovu glavu od tela i dopusti da se ono sruči na beton. Drugom rukom zavitlao je ispražnjen pištolj prema licu sedme žrtve, čoveku koji se upravo spremao da ispali hitac prema njemu.

Teški kundak pištolja smrvi mu nosnu kost, zarivajući oštre komade kosti u mozak. Po vijajući se, ninda polete napred i naglo odskoči u stranu, uklanjajući se sa putanje jedinog metka koji je za sve vreme bio ispaljen u njegovom pravcu.

Poslednji revolveraš imao je vremena samo za taj jedan hitac, jer je nago telo ninde prosto gutalo prostor. Energija sko ka kojim je stigao do cilja bila je takva da njegova šaka sa ukrućenim prstima poput mača prodre u grudi žrtve, razarajući srce i donoseći trenutnu smrt.

— Stani! — reče izmenjenim, glasom Kalahan. Povukao se do samih ekrana na zidu i tu sada stajao, držeći u ruci pištolj uperen u nindu.

Ovaj mu ćutke pokaza kako

mu se sa obe gole šake sliva vrela ljudska krv i Kalahanovo lice izobličilo se od straha. Gledajući ga pravo u oči, ninda načini prvi korak prema Kalahanu.

— Ne! — kriknu ovaj. — Ne čini to! Pucaću!

— Pucaj!

Kalahanovo lice se izobličilo. Treptaj u oku upozori nindu da će u sledećem trenutku pritisnuti obarač.

Još jedan razlog zašto ninde ne vole vatreno oružje: kad je dnom ispalite metak iz njega, on ide uvek po nepromenljivoj paraboli čiji oblik diktira ju zakoni spoljne balistike. Onaj koji te zakone zna — i ima dovoljno dobre reflekse — može ga sa lakoćom izbeći!

— Ne! — reče Kalahan vrlo tiho, zaboravljajući pištolj u ruci. — To je nemoguće!

Dve krvave šake sklopiše mu se oko vrata i Kalahan zevnu, čak i ne pokušavajući da se odupre. Pištolj mu ispade iz omlitavele šake.

Gledajući ga u oči, ninda pojača stisak. Krv navre u Kalahanovo lice, oči mu se izbuljiše, pocrneli jezik pojavi se među rastavljenim usnama.

— Ovo si hteo da gledaš, Kalahane? — Kako se lagano umire od davljenja? Pa gledaj sada... i oseti šta to zapravo znači!

Duboko u Kalahanovim grudima nešto zakrklja. Iza leđa

ninde vrata lifta se zalupiše i motor oštro zazuja.

Jednim naglim pokretom ninda slomi Kalahanov vrat i od baci mrtvo telo kao nepotrebnu krp u stranu. Ostavljajući svoje oružje i kostim i dalje na podu, on polete prema vratima lifta.

Probio ih je ramenom, znajući da će Dorin imati dovoljno prisustva duha da ostavi otvorena vrata kada izađe u prizemlju, tako da se lift više ne može spustiti ovamo.

U istom zamahu ninda nastavi da se penje uz debele kablove koji su se klatili u oknu. Dvadeset stopa, četiri ili pet sekundi, ne više.

Probivši ispruženom pesnicom lifta, on se provuče kroz otvor, iako je to značilo nove brazgotine na njegovim ramenima. Negde u prizemlju tresnuše vrata, na onoj strani okrenutoj obali.

Ona ima prednost od pedese tak jardi pred njim. Ne previše.

Zastala je na drugom kraju bazena kada je čula da se otvaraju vrata. Raznobojni odblesci igrali su sada po njenom licu, skrivajući mu izraz, ali je ninda i bez toga znao da je ona u slepoj panici.

Okrenula se i potrčala, ste-

žući svoju dragocenu knjigu na grudi.

Pravo prema zalivu...

— Neee! — zaurla ninda. — Ne tamo, Dorin!

Potrčao je najvećom brzinom, ali svestan da ne može stići. Devojka pokuša da se zaustavi na ivici strme obale, nad vodom koju je iznenada ugledala, ali izgubi ravnotežu i pro dorno vrisnu.

Ninda zastade da obriše znoj koji mu je iznenada izbio po čelu.

Sada više nema razloga za žurbu...

Neprijatni šumovi koje je slušao dok je lagano prilazio obali prestadoše. Zastao je na ivici i zagledao se u tamnu površinu vode.

One malo tamnije mrlje koje se brzo razilaze su krv.

A one svetle...

Komadići hartije. Hartije od koje niko nikada neće imati ni kakve koristi.

Okrenuo se i pošao prema mračnoj kući iz koje se širio miris nasilne smrti.

Iza njega talasi su se igrali sa komadićima hartije. I sa još nečim. On to, srećom, nije video...

Vlasi duge crne kose tvrdo glavo su se lepile za kamen obale, a talasi su ih isto tako tvrdo glavo povlačili natrag...

ZAJEDNIČKI VELIKI NAGRADNI KONKURS
ČASOPISA *TAJNE NINĐI* I ROMANA U SVESKAMA *NINĐA*

NINĐA

LETOVANJA

Zajednički konkurs je završen. Svi oni koji su sakupili 4 (dva iz časopisa *TAJNE NINĐI* i dva iz romana *NINĐA*), ninda strip-kaiša i poređali ih po logičnom redu neka ODMAH kupe na kiosku majski broj *TAJNE NINĐI/010*. Taj broj izašao je sredinom maja, ali je u prodaji sve do sredine juna. U njemu je objavljen (na celoj strani) veliki NINĐA STRIP-KUPON na koji treba nalepiti sva 4 ninda strip-kaiša. Na kuponu je rezervisano i mesto za PODATKE O UČESNIKU (koje treba čitko, štampanim slovima popuniti), a objavljen je i obavezan crtež-adresa redakcije časopisa *TAJNE NINĐI* kojoj treba poslati CEO ninda-kupon sa CELIM, sastavljenim ninda-stripom.

Svi detalji o rokovima i načinu slanja, o super-premijama (10 NINĐA-LETOVANJA) i drugim nagradama objavljeni su u časopisu *TAJNE NINĐI/010* (maj) koji je izašao sredinom maja, ali se prodaje sve do sredine juna. Ne odustajte, obiđite kioske, pronađite *TAJNE NINĐI/010*. Učestvujte u VELIKOM NAGRADNOM KONKURSU!

**ŠALJITE NINĐA
STRIP-KUPONE**

TAJNE NINĐI Tajne Ninđi

TAJNE NINĐI

TAJNE NINĐI

Otkrijete sve NINĐA-tajne! Gde? U specijal-časopisima *TAJNE NINĐI*!

TAJNE NINĐI izlaze sredinom svakog meseca na velikom formatu i u koloru!

TAJNE NINĐI/010 (maj) u prodaji su sve do sredine juna!

TAJNE NINĐI/011 (jun) izlaze sredinom juna i u prodaji su sve do sredine jula!

U svakom broju *TAJNE NINĐI*:

intervjui sa najvećim ninda-majstorima, ninda-oružja – istorija i upotreba, ninda – legende i ninda-istine, ninda-asovi i ninda-žene (kunoici), ninda-egzotika i ninda-erotika, ninda-filmovi i ninda-video . . .

U svakom broju *TAJNE NINĐI*:

super-roman u nastavcima **CRNI I BELI NINĐA!**

U svakom broju *TAJNE NINĐI*:

Ninda-super posteru u koloru

U svakom broju *TAJNE NINĐI*:

Jedini i jedinstveni **NINĐA-KLUB!**

OTKRIJTE *TAJNE NINĐI* NA SVIM KIOSCIMA!!!

TAJNE NINĐI

TAJNE NINĐI

NOVO! NOVO! NOVO!

UECHI KARATE DO

PUT TIGRA, ŽDRALA I ZMAJA

Knjiga koja predstavlja vrlo efikasan udžbenik veštine samoodbrane za žene i muškarce, kako za početnike, tako i za majstore raznih borilačkih sportova. Kanei Uechi Hanshi 10. dan, sa svojim učenicima na više od 1000 fotografija demonstrira izvornu veštinu južnokineskog kružnog sistema borenja (Shaolin Chuan fa — tigra, ždrala i zmaja). Vrlo redak dokumentarni materijal, specifične vežbe zagrevavanja, osnovne tehnike, kineski manuskript sa metodama treninga, tri kineske kate, kyu-sho vitalne tačke, Sanchin univerzalna vežba za aktiviranje i kontrolu Ki energije tela, itd.

Knjiga je štampana na velikom formatu 28 x 20, 270 strana. Cena knjige je 125.000 din. Sa ovom porudžbenicom imate 30% popusta, cena je 87.500 din. plus poštarina. P o k l o n karate nalepnica, a prvih 300 porudžbenica nagrađićemo knjigom »Ninda oružje«. Po prijemu vaše porudžbenice poslaćemo uplatnicu, a po vašoj uplati poslaćemo vam knjigu. Ova cena važi mesec dana od objavljivanja oglasa. Poručite na adresu:

P. FAH. 56 — 11050 Beograd 22

Narudžbenica za knjigu Uechi karate—30% popust JUNI — N.R.

Ime i prezime:

Ulica i broj:

Broj pošte i mesto:

**IGRANI
FILM**

**MIRKO
I
SLAVKO**

izdavač:
„DISKOS“
37230 ALEKSANDROVAC
Kruševačka 22
tel: 037/751-296

**TITOGRADSKA
INDUSTRIJA
TEKSTILA**

TITOGRAD
8. marta 55
tel: 081/45-666

BROJ 1 ● CENA 6000

KRIMI

roman

NA SVIM KIOSCIMA

PAKLENA
KLOPKA

FBI